

Джон Клилънд

Фани Хил или мемоарите на
една лека жена

ПРЕДГОВОР

Романът „Фани Хил или мемоарите на една лека жена“ е написан през 1749 г. Традиционно считан за първия английски порнографски роман, днес той е реабилитиран, а авторът му – сравняван с такива класически английски романисти от 18-ти век, като Дефо, Ричардсън и Филдинг.

Джон Клилънд (1709–1787 г.) е от скромно потекло и прекарва години наред на административна служба в колониална Индия, без никакви писателски амбиции. В средата на живота си, обаче, се озовава в затвора за дългове – както и много други почтени поданици на кралството по онова време.

В затвора Клилънд написва „Фани Хил“ – откровен разказ за живота на младо момиче от провинцията, което отива в Лондон и става проститутка. Романът се прочува като „елегантно, цветисто порнографско произведение“. Англиканската църква веднага апелира към държавния секретар на Великобритания „да спре разпространяването на тази сквернословна книга, която е откровена обида на църквата и добрите маниери“. По настояване на църквата, Клилънд е арестуван по обвинение в „покваряване поданиците на краля“, но вместо да влезе отново в затвора, е оправдан, нещо повече, отпусната му е дори годишна пенсия.

Този неочаквано благоприятен обрат на съдбата се дължи на намесата на един от държавните съветници, Лорд Гринвил, който прочита романа и решава, че авторът е талантлив писател. При връчването на пенсията му пожелават „да използва таланта си за полезни дела“. Клилънд се заема с журналистика и драматургия – но без успех. Умира на преклонна възраст, забравен от всички.

Междувременно, „Фани Хил“ минава в нелегалност и се предава от ръка на ръка като „еротична класика“. Не след дълго достига и бреговете на Новия свят. През 1821 г. в Масачузетс е заведен първият в Америка съдебен процес за непристойност. Издателят Питър Холмс е обвинен в разпространяване на „неприлична и сквернословна“ книга. Холмс апелира до Върховния съд с аргумента, че никой от заседаващите не е чел книгата, но не успява да спечели делото.

Чак през 1966 г., повече от 200 години след появата си, „Фани Хил“ излиза открито на книжния пазар в САЩ в пълно нецензурирано издание, след като е оправдана от Върховния съд на САЩ в съдебния

процес „Мемоарите на Джон Клилънд срещу Главния прокурор“, заведен през 1960 г.

Р. С. (по материали от Интернет)

ПЪРВО ПИСМО

ПЪРВА ЧАСТ

Госпожо,

Сядам, за да Ви дам неопровержимо доказателство, че смятам Вашите желаниа за заповед, която не мога да не изпълня. Колкото и неп привлекателна да е задачата ми, аз ще извикам спомените за скандалните моменти от моя живот, от който най-сетне изплувах – благословена да е силата на любовта, здравето и щастливата съдба – все още в цвета на младостта, съвсем навреме, за да използвам свободата, дарена ми от комфорта на богатството, с цел да култивирам природната си наблюдателност, благодарение на която и в най-разпуснатите удоволствия, в чийто водовъртеж бях хвърлена, се вглеждах в характерите и маниерите на хората по-внимателно, отколкото е обичайно за жените от моята нещастна професия, които гледат на мислите и разсъжденията като на свой главен враг, държат се на възможно най-голямо разстояние от тях или жестоко ги потискат.

Мразейки до смърт ненужно дългите уводи, ще отделя около четвърт час за целта, и не ще се впусна в извинения повече, отколкото е нужно, за да Ви подготвя за картините от разпуснатия ми живот, написани със същата свобода, с която го водех.

Истината – голата истина, както се казва, ще Ви представя тук, без да си правя труда да я покривам с нещо повече от парче тюл, и ще обрисувам обстоятелствата такива, каквито действително бяха в моя живот, и без да внимавам да не би да обидя правилата за почтеност, които никога не са били създавани за такива несдържани интимности, каквито бяха нашите; Вие имате предостатъчно здрав разум и много добре познавате самите **ОРИГИНАЛИ**, за да не се отдръпнете с погнуса от тях и **ГЛЕДКИТЕ**, които представляват „най-великите мъже“ – тези, които дават тон на вкуса и не се свенят да украсят будоарите си с голи статуи, но според общоприетите предразсъдъци, смятат същите за недостойна украса на стълбището или в салона.

Това е достатъчно, смятам, и затова преминавам към личната си история. Моминското ми име беше Франсис Хил. Родена съм в малко село близо до Ливърпул, в Ланкашир, от изключително бедни родители и – благочестиво вярвам – изключително честни хора.

Баща ми се беше осакатил в краката, което му пречеше да извършва тежка кърска работа и припечелваше по малко, като плетеше мрежи, а майка ми добавяше по нещо, като поддържаше скромно училище за девойки от околността. От няколкото им деца никое не доживя до що-годе зряла възраст, освен мене, която съм наследила свършено здраве и естествена издръжливост.

Моето образование до четиринадесетата ми година не беше по-различно от това на другите деца от простия народ – четене, или по-скоро сричане, нечетливи драсканици вместо почерк и малко обикновени домакински занимания съставляваха пълната образователна система, и освен това цялото ми разбиране за добродетел беше просто едно абсолютно невежество относно греха и срамежлива боязън, обичайна за нашия пол в деликатната възраст, когато някои неща ни сепват и тревожат със своята новост повече от всичко друго. Но тези страхове по-късно най-често се излекуват за сметка на невинността, когато младата девойка малко по малко престава да гледа на мъжа като на хищник, който ще я изяде.

Времето на бедната ми майка беше изцяло поделено между училищните и домашните ѝ грижи и тя отделяше твърде малко време за моето възпитание, като си нямаше и най-малка представа, поради собственото си неведение, че трябва да ме предпази от нещо.

Когато навлязох в петнадесетата си година, ме сполетя най-лошата от злините – загубата на моите нежни, любещи ме родители, които бяха отнесени наведнъж от едрата шарка в разстояние само на няколко дни; първо почина баща ми и с това ускори смъртта на майка ми, така че сега аз останах нещастно самотно сираче (защото баща ми се беше заселил в този край по случайност, иначе той беше от Кент). Тази жестока божия напасть, която се оказа фатална за тях, беше хванала и мен, но с леки и благоприятни симптоми и аз скоро бях въвн от опасност без нито един белег – тогава не подозирах колко ценно е това. Пропускам разказа за естествената мъка и болка, които изпитвах в този меланхоличен момент. Душевната ведрост, присъща на възрастта ми, разсея твърде скоро тежките размисли за невъзвратимата загуба, но за успокояването ми допринесе най-вече идеята, която веднага влезе в главата ми, да замина за Лондон и да потърся работа, за което ми беше обещана помощ и съвет от една млада жена, Естер Дейвис, дошла да се види с приятели и след престой от няколко дни, заминаваща обратно.

Тъй като не ми беше останал жив роднина в селото, който да бъде поне толкова загрижен какво ще стане с мен, че да направи опит да се

противопостави на този план и на жената, която ме взе под закрилата си след родителите ми, смъртта като че ли сама ме насърчи да постъпя така и аз скоро взех решението да се отправя към широкия свят, в случая към Лондон, за да ПОТЪРСЯ КЪСМЕТА СИ – израз, който между другото е погубил повече търсачи на приключения от двата пола, тръгнали от селата, отколкото е помогнал на други да преуспеят.

Естер Дейвис не се и опита да ме възпре, а ме вдъхнови да рискувам с нея, като възбуди детското ми любопитство с красиви гледки, каквито можеха да се видят в Лондон – гробниците, лъвовете, краля, кралското семейство, изящните пиеси и опери, накратко – всички развлечения, сред които тя се движеше – тези подробности завъртяха малката ми глава.

Като си спомня, чак ми става смешно, как ние, бедните девойки, чиито дрехи за църква бяха от скромни по-скромни, гледахме с невинно възхищение и лек привкус на завист блестящите сатенени поли на Естер, шапчиците ѝ, поръбени с широки един инч дантели, ярките ѝ цветни панделки и обувките, окантени със сребро – всичко това, мислехме си ние, растеше в Лондон, и още повече засилваше решимостта ми да се опитам да получа и аз своя дял.

Не беше чудно следователно, че исках да бъда в компанията на тази градска жена, макар да не знаех всички мотиви, които я караха да се ангажира с мен по време на пътуването до столицата, където, както ми разказа тя в нейния маниер и стил „немалко девойки от селата се уреждали добре – и себе си, и дори свои роднини – а пък като пазели ДОБРОДЕТЕЛТА си, някои ставали толкова желани от господарите си, че те се женели за тях и им осигурявали карети, и сега си живеели на широко и били невероятно щастливи, а някои – с още малко късмет – ставали и дукеси, защо пък аз да не бъда щастливката?“ – няколко разговора на тази тема съвсем ме убедиха да се реша на това обещаващо пътуване и да напусна родното си място, с което и без това нищо вече не ме свързваше, станало още по-непоносимо за мен поради промяната от най-нежно съчувствие към студена благотворителност от страна на единственото приятелско семейство, от което явно не можех да очаквам грижа и закрила.

Тя все пак беше достатъчно почтена към мен, доколкото се зае да обърне в пари малкото покъщнина, която ми остана след изплащане на дълговете и разходите по погребенията и на заминаване постави цялото наследство в мое разположение, а то се състоеше от моя оскъден гардероб от дрехи, прибрани в удобен за носене сандък, осем гвинеи и

седемнадесет шилинга в сребро, скътани в кесия – съкровище, по-голямо от което не бях виждала и което не можех да си представя някога да се изчерпи; и наистина, толкова бях замаяна и радостна, че съм собственичка на такава огромна сума, че въобще не обръщах внимание на добрите съвети, които някои се опитваха да ми дадат.

Няма да се спирам на незначителната сцена по изпращането, когато пролях две-три сълзи между мъката и радостта, седнала с Естер в омнибуса за Лондон, и по същата причина, защото е незначително, пропускам всичко, което се случи по пътя, като например това, че кочияшът ми хвърляше сладникави погледи, че някои от пътуващите се опитаха да ми изиграт номер, но бяха изпреварени от бдителната Естер, моята пазителка, която, нека бъде справедлива към нея, се грижеше майчински за мен и същевременно таксуваше услугите си по моята защита, изисквайки от мен да платя и нейния пътен билет, което направих с най-голяма радост, уверена, че съм й много задължена за всичко.

Наистина, тя взе всички мерки да не бъдем таксувани прекомерно или измамени, уреждаше всички неща колкото може по-пестеливо – разточителността не беше неин порок. Макар и теглени от шест коня, се придвижвахме бавно и стигнахме в Лондон късно вечерта. Беше лято и докато минавахме по най-знаменитите улици, водещи към страноприемницата ни, шумът от каретите, бързането, тълпите от пешеходци, накратко – новите за мен гледки на магазини и къщи едновременно ме очароваха и смайваха.

Но представете си моя ужас и изненада, когато, щом само влязохме в страноприемницата и багажът ни бе разтоварен, моята спътничка и хранителка, Естер Дейвис, която се държеше безкрайно внимателно по време на пътуването и изобщо не ме подготви за зашеметяващия удар, който сякаш сега да получа, моята единствена приятелка и закрилница на това чуждо място, съвсем внезапно започна да се държи странно и отчуждено към мен, сякаш се боеше, че ще й бъде в тежест.

И вместо да ми предложи помощ и съвет, на които разчитах и от които се нуждаех така много в този момент, тя като че ли сметна, че е напълно освободена от всякакви ангажименти към мен, след като благополучно ме е довела дотук, и без да вижда нищо нередно в поведението си, започна да ме прегръща за сбогом, докато аз стоях така обърквана, така слисана, че няхах нито сили, нито разум да спомена надеждите и очакванията си от нейния опит и познаване на това място, където ме беше довела.

Докато стоях така онемяла и оглупяла, което тя несъмнено отдаде

единствено на раздялата ни, опасенията ми бяха донякъде смекчени от следната нейна тирада: Че ето сега, след като сме били пристигнали благополучно в Лондон, тя трябвало да се прибере в собствения си дом и ме съветва да си намеря и аз някакъв дом колкото може по-скоро, че няма от какво да се боя, домовете били много повече от църквите, че най-добре да отида в службата за търсене на работа; че ако чуела отнякъде за някоя работа, щяла да ме намери и да ми каже, че междувременно трябва да си намеря частна квартира и да я уведомя за адреса, та да ми праща известията там, че ми желае късмет и се надява, че винаги ще бъде честна и няма да петня доброто име на родителите си. Като каза тези неща, тя се сбoguва с мен и ме остави, както си бях, сама на себе си, така наивна, както и когато тръгнах с нея.

Останала сама, съвсем бедна и без приятели, аз започнах да усещам по-горчиво жестокостта на тази раздяла, сцената на която се бе разиграла в преддверието на странноприемницата и едва-що видяла обърнатия ѝ гръб, злочестината от безпомощното ми положение в тези необичайни обстоятелства избухна в порой от сълзи, които поне облекчиха мъката в сърцето ми, макар че все още стоях вцепенена и ужасно объркана как да се оправям от сега нататък.

Един от келнерите влезе и добави още към моята несигурност, като ме попита направо дали искам нещо, на което аз невинно отвърнах, не. Но ако обича само да ми каже къде мога да намеря легло за тази нощ. Той каза, че ще отиде да говори с господарката, която съответно дойде и сухо ми каза, без изобщо да обърне внимание на мъката ми, че бих могла да получа легло за един шилинг, но се надявала да имам приятели в града (тук аз изпуснах дълбока въздишка на отчаяние!) и да отида другаде на сутринта.

Невероятно е колко малко утешение е нужно на човек в най-тежка мъка. Това, че ми даваха легло за една нощ успокои агонията ми и понеже се срамувах да кажа на съдържателката, че нямам приятели в града, към които да се обърна, аз взех решение още на другата сутрин да отида в службата за търсене на работа, имах упътване за това как се отива дотам, написано на гърба на една балада, която Естер ми даде. Там се надявах да получа информация за някое място подходящо за селско момиче като мен и така да си осигуря що-годе сносно съществуване, преди да са свършили малкото ми пари, а що се отнася до препоръки, Естер често ми беше повтаряла, че мога да разчитам на нея за такава; колкото и мъчно да ми беше, че ме изостави, аз съвсем не бях престанала да мисля добронамерено за нея, смятах, че такъв е редът, че тя е действала

правилно и само моето непознаване на живота ме кара да възприемам нещата в такава светлина.

На другата сутрин се облякох чисто и спретнато, доколкото скромният селски гардероб ми позволяваше и, като оставих сандъка си под надзора на съдържателката, се осмелих да изляза сама навън и без повече затруднения от обичайните за младо момиче – бях едва петнадесетгодишна и всяка табела на магазин беше за мен омайващ капан – стигнах до мечтаната служба.

В приемната ме задържа една възрастна жена, която беше седнала с дебела книга пред нея и няколко свитъка с упътвания за места. Аз се отправих към тази важна персона с наведени очи, без да забелязвам хората наоколо, които чакаха там по същата работа и като направих дълбок поклон, успях да се изкажа със заекване защо съм дошла при нея. Мадам ме изслуша с тежестта и сериозния поглед на държавен служител и, преценявайки на мига що за личност съм, не отговори, а ме помоли да платя един шилинг предварително, при получаването на който рече, че местата за жени били извънредно малко, особено за такива слаби като мен, които не могат да извършват тежък труд, но тя щяла да погледне в книгата си и да види какво може да се направи, ако изчакам, докато обслужи някакъв друг клиент.

Като чух това, аз се отдръпнах, силно притеснена, че тази декларация носи убийствена несигурност за моето положение, в което нямаше да издържа дълго. След малко обаче, придавайки си смело изражение и в търсене на някакво развлечение от неприятните мисли, се осмелих да вдигна глава и погледът ми обходи стаята, като срещна директно очите на една дама (за такава я мислех в пълната си невинност), седнала в ъгъла, облечена с кадифено манто (забележете, посред лято), и без боне – дундеста жена, с червено лице, най-малко на петдесет.

Тя ме гледаше, сякаш ще ме погълне с очи, оглеждаше ме от горе до долу, без да се съобразява, че нейният поглед, фиксиран в мен, ме караше да пламтя от смущение, и явно ми показваше, че дава отлични препоръки и оценки за мен като подходяща за нейните цели. За кратко време моето лице, личността и цялата ми фигура минаха строгия изпит, за което и аз от своя страна спомогнах, като превзето изтеглях шия и отправях най-преlestните си погледи, докато накрая тя се приближи и ме заговори с най-голяма въздържаност:

Мило дете, работа ли търсите?

Да, много Ви моля. (с поклон до земята)

Тя ми каза, че е дошла в службата да си потърси прислужница, че ѝ

се струвало, дето аз ставам за това, с малко обучение от нейна страна, че тя приема външния ми вид като достатъчна препоръка, че Лондон е много проклето, порочно място, че се надявала аз да бъда послушна и да се пазя от лоши другари, накратко, каза ми всичко, което една възрастна и опитна градска жена може да каже и много повече, отколкото бе необходимо за наемане на едно безизкусно селско момиче, което се страхува дори да се разхожда само по улиците, и затова аз с радост се хвърлих на първото предложение за подслон, особено от такава внушителна матрона – за такава моето ласкаещо въображение вземаше новата ми господарка; всъщност тя ме наемаше под носа на добрата жена, която държеше службата, чиито разбиращи усмивки и кимвания аз не можех да не забележа, но невинно ги тълкувах като признак на задоволство, че толкова бързо си намирам място; но, както след това научих, тези ВЕЩИЦИ се разбираха едни други много добре и това беше пазар, който г-жа Браун, моята господарка, често посещаваше в търсене на свежа стока за употреба на нейните клиенти и за нейна печалба.

Мадам беше обаче толкова доволна от сделката, че уплашена, предполагам, да не би някой добър съвет или случайност да стане причина да ѝ се изплъзна, тя с прекалена грижовност ме закара с карета до странноприемницата, изиска сандъка ми в мое присъствие и той ми бе даден без никакви обяснения къде отивам.

След като приключихме с това, тя каза на кочияша да кара към един магазин в двора на катедралата „Св. Павел“, където ми купи чифт ръкавици, оттам даде ново нареждане на кочияша да кара към дома ѝ на улица ..., и така той надлежно ни стовари пред вратата, а аз през цялото време бях развеселявана и забавлявана с най-правдоподобни лъжи, без нито думичка, от която да заключа нещо друго, освен че съм попаднала, с възможно най-големия късмет, в ръцете на най-милата господарка на света, едва ли не приятелка, и съответно влязох в дома ѝ с пълно доверие и триумф, като си обещавах, че само малко да се установя, ще се обадя на Естер Дейвис да ѝ кажа за рядко добрата ми съдба.

Можете да бъдете сигурни, че мнението ми за този дом ни най-малко не бе понижено от вида на хубавата дневна, в която бях въведена и която ми изглеждаше великолепно мебелирана – аз никога не бях виждала по-хубави стаи от тези в странноприемницата. Имаше два позлатени бокала и бюфет с няколко подноса върху него, наредени по най-приказен, ослепителен начин, които окончателно ме убедиха, че съм влязла в много уважавано семейство.

Тук моята господарка подхвана пак обясненията си, казвайки ми, че

аз трябва да бъда в добро настроение и да се науча да бъда свободна с нея, че тя не ме е взела за обикновена прислужница да върша грубата домакинска работа, а за нещо като нейна компаньонка, и че ако бъда добро момиче, ще ми бъде като двадесет майки; на всичко това аз отговарях само с дълбоки и несръчни поклони и някоя и друга едностранна дума, като „да, не, ама да, да“.

След това госпожата звънна с камбанка и една пълна прислужница влезе при нас, същата, която ни беше посрещнала.

Виж, Марта – каза г-жа Браун, – току-що наех тази млада жена да се грижи за спалното ми бельо, така че я въведи в спалнята ми и ти нареждам да се държиш с нея със същото уважение, каквото проявяваш към мен, защото много я харесвам и съм готова на всичко за нея.

Марта, която беше архи-мръсница, свикнала с тези примамки, идеално схвана намека, поклони ми се и ме помоли да се кача с нея на горния етаж, където съответно ми показва подредена стая в дъното на коридора, в която имаше хубаво легло, в него сякаш да спя, каза ми Марта, с една млада благородна дама, братовчедка на госпожата, и сигурно съм щяла да бъда страхотно доволна. След това се впусна в такива превзети хвалби на господарката ѝ! нейната сладка господарка! колко щастлива съм била да попадна на нея! по-добра не можело да се намери и други такива прекалени приказки, каквито биха събудили подозрение у всеки друг, но не и у такова неопитно глупаче като мен, което хич не познаваше живота и приемаше всяка нейна дума така, както тя искаше да я приема; тя скоро разбра с какво „проницателно“ същество си има работа и ме оцени много правилно, като подсвирна възхитено към мен, така че останах доволна от клетката си и сляпа за оковите.

По средата на тези фалшиви обяснения за естеството на бъдещата ми работа, отново слязохме долу и аз пак бях въведена в същата дневна, където масата беше наредена за трима и госпожата сега беше довела с нея едно от любимите ѝ момичета – видна икономка на дома ѝ, чието задължение беше да подготвя млади кобилки като мен и да пречупва инак им; и тя беше съответно определена, по тези съображения, за моя другарка по легло; а за по-голям авторитет, титлата братовчедка ѝ беше приписана от уважаемата председателша на тази колегия.

Тук аз преминах още един оглед, който завърши с пълното одобрение на Феби Ейрис – името на избраната ми ръководителка, на чиито грижи и инструкции аз бях нежно препоръчана. Донесоха вечерята и, за да ми покаже, че се отнася с мен като с компаньонка, г-жа Браун с глас нетърпящ възражения, скоро сложи край на моите скромни и смутени

протести, че не мога да седя в тяхната БЛАГОРОДНА компания, което моето макар и кратко възпитание ми подсказваше, че не е правилно, нито е в реда на нещата.

На масата разговорът се водеше главно от двете дами, които изпълваха двусмислени изрази, прекъсвани от време на време от любезни уверения към мен с цел да потвърдят и заздравят моето задоволство от настоящето ми положение: ако не и да го увеличат още, толкова ново и обещаващо ми изглеждаше всичко.

Все се решение да не излизам няколко дни, докато бъда снабдена с дрехи, които подобават на длъжността ми – компаньонка на господарката – като отбелязаха, че много зависи от първото външно впечатление; перспективата да заменя селските си дрехи за фино лондонско облекло ме накара да преглътна с лекота затворническата клауза. Но истината беше, че г-жа Браун не се интересуваше нито кой ще ме види, нито кой ще говори с мен – било нейните клиенти или СЪРНИЧКИТЕ ѝ (както наричаше момичетата), единствената ѝ грижа беше да осигури добър пазар за девствеността ми, която аз пазах и, както по всичко личеше, бях донесла в услуга на нейно БЛАГОРОДИЕ.

Пропускам нещата, които не са важни в тази история и минавам направо към времето за лягане, когато аз все повече и повече се чувствах запленена от възможностите, които се откриваха пред мен да върша лека работа при тези добри жени; и така, след вечерята мис Феби ми показа леглото и като забеляза, че не смея да се съблека пред нея, както се беше отдръпнала, дойде пак до мен и започна да откопчава нагръдника и да сваля робата ми и скоро ме окуражи да продължа сама, и аз, пламнала от смущение, че съм гола, бързо се мушнах под завивките да се скрия. Феби се засмя и не след дълго се разположи до мен. Тя беше около двадесет и пет годишна по нейни сметки, но въобще не можеше да ѝ се вярва, сигурно беше скрила поне десет години; трябваше разбира се да ѝ се признаят вредни от дългогодишната работа и горещата вода, очевидно вече беше достигнала етапа на застой, когато тези от нейната професия ги понижават до ПОДГОТВЯЩИ представлението вместо УЧАСТВАЩИ в него.

Едва-що тази ценна помощничка на моята господарка си легна, тя, която не изпускаше никой случай за похотливост, се обърна към мен, прегърна ме и ме целуна с най-голямо нетърпение. Това беше ново, това беше странно, но отдавайки го единствено на чиста любезност, и мислейки си, че може да е някакъв лондонски начин за изразяването ѝ, реших да не изоставам и ѝ отвърнах също с целувка и прегръдка, влагайки

съвършено невинен плам.

Окуражени от това, ръцете ѝ напълно се освободиха и започнаха да се разхождат по цялото ми тяло с докосвания, притискания, мачкания и по-скоро ме изненадаха с новостта на усещането, отколкото да ме уплашат или обезпокоят. Ласкавите похвали, които съпътстваха това нашествие, също допринесоха за това, щото моята пасивност да бъде подкупена и не знаеща зло, аз не се уплаших, особено от нея, която отстрани всякакви съмнения относно женствеността си, като поведе ръцете ми към чифт провиснали гърди с размер и обем, напълно задоволително доказващи пола ѝ, поне според мен, която никога не беше правила друго сравнение ...

И така, аз лежах кротка и пасивна, както тя ме желаше, докато нейната свобода не събуждаше други усещания у мен, освен някакво странно, неизпитвано дотогава удоволствие. Всяка моя част беше открита и изложена на разпуснатите движения на ръцете ѝ, които обикаляха цялото ми тяло като пламтящ огън и топяха всяка студенина по пътя си.

Гърдите ми, ако това не е твърде дръзка дума за двете твърди, плътни, надигащи се хълмчета, които едва започваха да се показват или да означават нещо, подходящо за докосване, занимаваха и забавляваха ръцете ѝ известно време докато, хлъзвайки се по-надолу, по гладкия път, тя успя да напипа мекия копринен пух, израсъл само преди няколко месеца и украсил могилката на удоволствието с обещание да разпростре благодатния си покров над седалището на най-изтънчени усещания, което бе до този момент седалище на най-безчувствена невинност. Пръстите ѝ си играеха и увиваха около младите влакънца на този мъх, който природата е изобретила наведнъж за полза и украса.

Но незадоволена от тези външни места, сега тя се насочи към главната цел и започна да върти и промъква пръста си, докато накрая успя да го пхне със сила в най-чувствителното място, но го направи по такъв начин, напредвайки така неусетно, че ме разпали отвъд всяко приличие, затова не можах да ѝ се противопоставя, иначе щях да скоча от леглото и да извикам за помощ при това необичайно нападение.

Сладострастните ѝ докосвания бяха запалили огън в мен, който палуваше по вените ми, но най-силно ме гореше в онзи център, предназначен за това от природата, където за първи път чужди ръце сега опипваха, притискаха и извиваха устните, после ги отвориха, с пръст между тях, докато едно „Ох!“ – израз на болката, която тя ми причини, я накара да поспре, защото девственият проход отказа достъп в дълбочина.

Същевременно изпънатите ми нозе, лениво разтворени,

въздишките, бързото повдигане на гърдите ми – всичко заговорничеше срещу мен, сякаш за да увери тази безпътна жена, че нейните действия ми доставят повече удоволствие, отколкото ме обиждат, като в добавка тя ме обсипваше с целувки и възклицания, като например: „О, какво очарователно същество си ти! ... Колко щастлив ще бъде мъжът, който пръв те направи жена! ... О! Защо не бях мъж!“ ... и други подобни, прекъсвани от целувки – бурни и пламенни, каквито не бях получавала никога от другия пол.

Аз самата бях замаяна, объркана и не на себе си; толкова нови усещания ми идваха в повече. Разгорещените и възбудени сетива така се вълнуваха, че ми отнемаха всякаква възможност да мисля; сълзи на удоволствие бликаха от очите ми и малко от малко уталожваха пожара, който бушуваше в мен. Феби от своя страна – градската, чистокръвна Феби, която познаваше всички начини и прийоми за доставяне на удоволствие, намираше, както изглежда, в това упражнение по опитомяване на млади девойки удовлетворение на един от тези своенравни вкусове, за които няма обяснение. Не че мразеше мъжете, не, тя даже ги предпочиташе пред собствения си пол, но когато попаднеше на случай като моя, преситата от обикновените наслаждения, а може би и някакво тайно пристрастие, я настройваше да си доставя най-голямо удоволствие всеки път, когато можеше, без да прави разлика между половете. И сега, напълно уверила се, че с докосванията си ме е разгорещила достатъчно за своите цели, тя леко се изтъркули от завивките и ме видя просната гола с нощница, вдигната до врата ми, а аз няхах нито сили, нито разум да ѝ се противопоставя. Дори руменината ми изразяваше повече желание, отколкото приличие, а в това време свещта, оставена (сигурно неслучайно) запалена, хвърляше ярка светлина върху цялото ми тяло.

Не – каза Феби, – не бива и да помисляш, сладко дете, да криеш тези съкровища от мен. Очите ми трябва да се почерпят, както и пръстите ми ... Аз трябва да погълна с очи тази надигаща се ГРЪД ... Позволи ми да я целуна ... Не съм се нагледала още ... Нека да я целуна още веднъж ... Каква твърда, гладка, бяла плът! ... Как деликатно оформена! ... А този прекрасен пух! О! Дай ми да видя малката, скъпа, нежна цепчица! ... Това е твърде много, не мога да го понеса! ... Трябва ... Трябва ... – Тук тя хвана ръката ми и в унес я постави сещате се къде. Но каква разлика в състоянието на същото нещо! ... Разстилац се нашироко гъста от рунтави къдри бележеше напълно завършената, зряла жена.

Кухината, към която насочи ръката ми, лесно я пое и щом я почувства вътре, тя се размърда напред-назад с такива бързи фрикции, че аз

скоро я измъкнах – влажна и лепкава; за миг Феби се поуспокои след две-три въздишки и мъчителни изохквания ме целуна така, сякаш душата ѝ излезе от устните, после загърна и двете ни с покривките на леглото. Какво удоволствие намери в това, не мога да кажа, но знам едно – тази нощ получих първата представа за искрите на пламтящата природа и омърсяването; за невинността запознаването и общуването с порока на нашия собствен пол често е така фатално, както и прелъстяването от другия. Но да продължа. Когато Феби възстанови спокойствието си, което аз самата не можах да постигна, тя изкусно ме подложи на разпит по всички въпроси, касаещи намеренията на моята почтена господарка спрямо мен и от моите отговори, извлечени от чистата ми душа, незнаеща преструвка, тя нямаше причини да не си обещае всеки въобразим успех, доколкото той зависеше от моето неведение, естественост и природна топлина.

След доста продължителен диалог моята другарка по легло ме остави да си почивам и аз заспах поради пълното изтощение от бурните емоции, на които бях подложена, а природата (която беше твърде разгорещена и кипнала, за да стихне без облекчаване по един или друг начин) ме успокои чрез един от онези сладки сънища, които възторгват не помалко от истинските действия.

На сутринта се събудих около десет часа, съвършено бодра и весела. Феби беше станала преди мен и ме попита най-любезно как съм, как съм спала и дали съм готова за закуска и същевременно внимателно избягваше да увеличава объркването, в което виждаше, че се намирам, вглеждайки се в лицето ми, като не направи ни най-малък намек за нощната сцена в леглото. Казах ѝ, че веднага ще стана и ще се захвана с каквато работа пожелае да ми възложи за вършене. Тя се усмихна; скоро прислужницата внесе поднос с чай и аз тъкмо се обличах, когато влезе господарката. Очаквах най-малкото да ми каже, ако не и да ме сгълчи за късното ставане, но бях приятно разочарована от комплиментите ѝ за свежия ми вид. Аз бях „напъпила красота“ (това беше нейният стил) и „как ще ми се възхищават изисканите мъже!“, на което аз отговорих, уверявам Ви, колкото можах по-благовъзпитано; показах се несъмнено простодушна и глуповата, както на нея ѝ се искаше, и така я поласках безкрайно повече, отколкото ако се бях оказала просветена от образование и с познания за света.

Закусихме и едва-що приборите бяха изнесени, донесоха два вързопя бельо и дрехи: накратко, всичко необходимо да бъде пременена изцяло, както казаха. Представете си, госпожо, как кокетното ми сърчице

трепна от радост при гледката на бялата дантела, извезана със сребърни цветя, малко поизносена наистина, но на мен ми се стори нова-новеничка. Шапчица от брюкселска дантела, обувки с ширити и всичко останало – труфила от втора ръка – доставени за случая благодарение старанието на добрата г-жа Браун, която беше довела амбулантен търговец в къщата, пред когото женските ми чарове трябваше да бъдат показани, защото той не само беше пожелал предварително да ме огледа на място, но също така и незабавно да ме получи, в случай, че ме хареса, заключавайки много мъдро, че място като това, където се намирах, не заслужава доверие, що се касае до опазването на толкова нетрайна стока като моминството.

Грижата по обличането и подготвянето ми за пазара беше поверена на Феби, която се отдаде изцяло на удоволствието да ме види по-скоро облечена. Когато всичко беше готово и аз се погледнах в огледалото, бях толкова непринудена и несъмнено тъй безизкусна, че трудно можех да скрия детската си радост от промяната, която всъщност беше от лоша по-лоша, защото простотата на спретнатата селска носия много по ми отиваше, отколкото неугледната, натруфена, безвкусна премяна, която явно ми бе чужда.

Комплиментите на Феби обаче, които не пропуснаха и нейния дял в обличането, сториха не малко за потвърждаване на първите впечатления, които добивах от външността си, която – казано без всякаква суета – оправдаваше възхищението на всички и която смятам няма да е неуместно сега да опиша без разкрасяване.

Бях висока, макар и не прекалено за възрастта си; както отбелязах преди, едва бях навлязла в петнадесетата си година; с идеално права снага, тънка в кръста, лека и свободна, без да дължа нищо на корсети и други такива, косата ми – блестящо кестенява и мека като коприна, падаше по раменете ми на естествени букли и, може да се каже, подчертаваше белотата на гладката ми кожа; лицето ми беше прекалено румено, макар и с правилни черти, а формата му – закръглено-овална, само една трапчинка на брадичката ми имаше малко неприятен вид, очите ми бяха черни, колкото можете да си представите и по-скоро премрежени, отколкото искрящи, освен в някои случаи, когато, казвали са ми, излъчваша достатъчно огън; зъбите ми, които всякога бях пазила внимателно, бяха малки, равни и бели; гърдата ми беше леко надигната – по-скоро обещание, отколкото достигнат размер, но много скоро щеше да се оформи в кръгли, здрави гърди. Накратко, имах всички необходими за красотата атрибути според общовалидните изисквания или поне суетата

ми забраняваше да подлагам на съмнение присъдата на суверенните съдии – мъжете; всички те или поне всички мъже, които познавах, високо ме оценяваха; срещала съм хора, дори сред моя пол, които ни най-малко не отричаха хубостта ми, докато други ме хвалеха неосъзнато, като се опитваха да копират от мен тези качества на личността ми или части от фигурата ми, в които очевидно ги превъзхождах. Може би притежавам прекалено самочувствие, но защо да бъда неблагодарна към природата и към формите, на които дължа благословията и късмета си, трябва ли да потисна, като се престоря на скромна, желанието да спомена тези безценни дарове?

И така, бях облечена и хич не ми идваше на ума, че цялата тази весела премяна не е нищо повече от нагизждане на животно за жертвоприношение; аз невинно отдавах всичко на приятелството и добротата на сладката ми г-жа Браун, която, забравих да кажа, под претекст че ще държи парите ми на сигурно място, беше прибрала дребните (така ги наричам сега) монети, които ми бяха останали след разходите по пътуването.

След известно време, прекарано най-приятно пред огледалото в самовъзхищение, за което най-голям дял имаха новите ми дрехи, бях изпратена в приемната, където старата дама ме поздрави и ми пожела приятно носене на новото облекло, което, уверено каза тя, ми стояло така добре, сякаш цял живот съм носила само най-фини премени, сигурно ме мислеше за достатъчно глупава, за да преглътна всичко. В същото време тя ме представи на един друг неин братовчед, възрастен господин, който стана на крака при влизането ми в стаята, а аз му се поклоних, и той ме поздрави, но сякаш се обиди, че му поднесох само бузата си за целувка – грешка, която той незабавно поправи, като прилепи устните си към моите със страст, на каквато не бях и помисляла, че е способен, фигурата му, как да кажа, нищо не може да бъде по-стряскащо или отблъскващо, думи като грозен и неприятен са безсилни да предадат представата за вида му.

Представете си човек над шестдесетте, нисък и зле сложен, с мъртвешко жълтеникав тен, с големи, изпъкнали очи, вторачени като на обесен, с два зъба, подаващи се извън устата, подобно на слонски бивни, мораво-сини устни и дъх като на вешер, при това в усмивката му имаше нещо, което го правеше страшен, ако не и смъртно опасен за бременни, и въпреки всичко, това посмешнице на мъж беше толкова сляпо за собствените си уродства, че се смяташе родено за удоволствия; и тъй като никоя жена нямаше да отиде при него доброволно, той даваше големи

суми на нещастници, които се наемат да изиграят любовно чувство към неговата особа, докато към другите, които нямаха умение или търпение да прикрият ужаса, който им вдъхва, се държеше направо брутално. Импотентността, много повече от нуждата, го караше да търси разнообразие и провокации, които да го докарат до някаква степен на наслада, която често му се изплъзваше, защото силите го напускаха, а това винаги го хвърляше в пристъп на гняв, който той изливаше, колкото си иска, върху невинните обекти на краткотрайното му желание.

Това значи беше чудовището, на което моята добросъвестна благодетелка, която от отдавна му осигуряваше подобни забавления, ме беше обрекла и нарочно ме беше изпратила да ме огледа. Тя съответно ме накара да застана пред него, завъртя ме, разкопча нагръдника ми, посочи ми нежните линии и белотата на пазвата ми, едва започваща да се изплъзва, после ме накара да се разходя и използва като повод ~безизкусната ми походка, за да опише всичките ми прелести, накратко – не пропусна нищо, а той отговаряше само с доволни кимвания в знак на одобрение, като ме гледаше алчно, защото аз понякога го поглеждах крадешком и срещаш пламналия му, нетърпелив поглед, но веднага след това ужасено отвърщах очи, което той, самоуверен по характер, отдаваше на моминска скромност или на преструвка.

Не след дълго ме пуснаха и аз се върнах в стаята си, придружена от Феби, която не се отделяше от мен и не ме оставяше сама в бездействие да не би да се замисля за неща, които най-естествено хрумват на човек, стига да не е пълен идиот, след такава сцена, каквато аз току-що бях преживяла, но за мой срам трябва да призная, че моята глупост беше така непреодолима или може би така невинна, че още не ми бе отворила очите да съзря плановете на г-жа Браун и аз не виждах нищо повече в този титулуван неин братовчед, освен ужасяваща и шокираща личност, която въобще не ме засяга, освен че му дължах уважение, като на неин роднина.

Феби обаче започна да насочва вниманието ми към това чудовище, като ме попита дали бих имала нещо против този изискан джентълмен да ми стане съпруг? (изискан джентълмен – предполагам, че само заради дантелите му го нарече така). Отговорих съвсем естествено, че не мисля за съпруг, но че ако трябва да избирам такъв, сигурно ще е сред равните ми. Моето отвращение към тази окаяна, противна фигура ме настрои срещу всички „джентълмени“ и така обърка представите ми, че ми се струваше, дето всички от неговия ранг са направени в същата матрица. Но Феби не се предаваше лесно и се опита да ме размекне за

целите на този гостоприемен дом; докато говореше за другия пол най-общо, тя нямаше причини да се опасява, че не ще постигне моята отстъпчивост, която не един довод ѝ беше доказал, че лесно ще получи от мен и все пак тя имаше твърде голям опит, за да не открие, че моето отвлечение, насочено точно към този страшен братовчед, ще бъде тежък камък за отместване, преди да се осъществи консумацията на сделката, или моята продажба.

Майка Браун междуременно се беше договорила с този пиян стар козел за условията на сделката, които, както по-късно научих, били петдесет гвинеи безусловно в аванс, за свободата да ме пробва, и още сто след задоволяване на желанието му да триумфира над моята девственост; що се отнася до мен, аз бях предоставена изцяло на неговия нрав и щедрост по негово усмотрение. След като този несправедлив договор беше сключен, той нямаше търпение да влезе във собственост, затова настоя да прием двамата чай следобеда и да бъдем оставени сами; ни най-малко не го притесняваха възраженията на обезпечителката му, че не съм достатъчно подготвена и узряла за подобна атака, че съм прекалено зелена и неопитомена, че съм била само двадесет и четири часа в къщата: такъв е характерът на похотта – да бърза, а и суетата му не загатваше възможности за друга съпротива, освен обичайната от девица в такива обстоятелства, затова той отхвърли всякакви предложения за отсрочка; и така, моето изпитание беше насрочено, без аз да знам, за същата вечер.

По време на вечерята г-жа Браун и Феби се скъсах да хвалят този чудесен братовчед и колко щастлива щяла да бъде жената, на която той би обърнал внимание, накратко, моите две клюкарки изтощиха красноречието си, за да ме убедят да го приема, защото „господинът бил безкрайно запленил от пръв поглед ... че той ще ме позлати, ако бъда добро момиче и не се опъвам ... че трябва да се доверя на почтеността му ... че ще бъда щастлива завинаги и ще имам карета, ще пътувам в чужбина ...“, и всякакви такива приказки, достатъчни да завъртят главата на глупаво, невежо девойче като мен, но за щастие отвращението беше пуснало толкова дълбоки корени в мен и сърцето ми ме защитаваше тъй силно от разумни аргументи, че ми беше невъзможно да прикрия чувствата си и им дадох ясно да разберат, че не бива да се надяват на нищо, или поне на нищо, постигнато с лекота. Чашата ми бе наливана често-често с оглед, предполагам, съдържанието ѝ да се сприятели с топлината на натурата ми за времето на предстоящата атака.

Те ме задържаха доста дълго на масата, но около шест вечерта, след

като се бях оттеглила в стаята си и чаят беше сервиран, моята уважавана господарка влезе, следвана от онзи сатир, който се хилеше по особения си начин и неговото противно присъствие затвърди всички мои усещания на отврата, които първото му появяване бе породило.

Той седна с лице към мен и през цялото време на чая ме оглеждаше в захлас, причинявайки ми болка и объркване, признаците на които той си обясняваше с моята срамежливост и неопитност в обществото.

Чаят приключи, сводничещата възрастна дама се извини, че трябва да излезе по спешна работа (което беше вярно), със сериозен тон ми пожела да забавлявам любезно братовчедата ѝ, докато тя се върне, след което се обърна към него: „Моля, господине, бъдете много внимателен с това сладко дете“ и накрая излезе, оставяйки ме с отворена уста и – поради неочакваното ѝ заминаване – съвсем неподготвена да се противопоставя.

Сега останахме сами и при тази мисъл бях обхваната от внезапен пристъп на треперене. Бях така уплашена, без точно да знам защо, нито от какво толкова се страхувам, че седнах на канапето край камината – неподвижна, вкаменена и безжизнена, без да знам накъде да погледна и как да се мръдна.

Но не ми бе позволено да остана дълго в състояние на вкамененост: звярът приседна до мен на канапето и без повече церемонии и предисловия постави ръце на врата ми и ме притегли доста силно към себе си, задължавайки ме въпреки опитите да се изтръгна от обятията му, да понеса зловонните му целувки, които направо ме задушиха. Като ме видя така безчувствена и неспособна да се съпротивлява, той разкъса нагръдника ми и разкри всичко пред очите и ръцете си: аз все още понасях всичко без да потрепна, докато, одързостен от мълчаливото ми съгласие, защото аз няхах сили да говоря или да извикам, той се опита да ме положи на канапето и аз усетих ръката му на голите си бедра, които бяха стиснати и които той се опита да разтвори ... О, тогава! Аз се събудих от пасивността и отскочих като пружина с активност, каквато той не беше очаквал, стъпих на крака и го замолих с най-трогателен глас да не бъде груб и да не ме наранява:

Да те нараня ли, мила моя? – каза скотът, – нямам намерение да те нараня ... старата дама не ти ли каза, че те обичам? ... Че ще се държа добре с теб?

Да, наистина, господине – рекох, – но аз не мога да ви обичам, наистина не мога! Моля, оставете ме на мира ... Да! Ще ви обичам много, ако само ме оставите на мира... и си заминете ...

Но аз говорех на вятъра, защото моите сълзи, отношението ми и раздърпаната ми рокля се оказаха свежо поощрение за него, а пък и той не можеше да контролира желанията си, та захърка и се запени от похот и бяс и поднови атаките, хвана ме и пак се опита да ме просне и затисне върху канапето, в което успя, поне доколкото да ме положи и даже да отметне фустите ми над главата ми, като така оголи бедрата ми, все още склучени, но той не можеше да ги разтвори, колкото и да ги напъваше с коляно, за да наложи властта си над главното авеню; беше разкопчал не само жилетката, но и бричовете си, при все това не усещах друго, освен тежестта на тялото му върху себе си; и аз продължавах да лежа и да се боря възмутено, умирайки от ужас, когато изведнъж той спря и слезе от мен, задъхан и псуващ, като повтаряше „грозен и стар“ – думите, с които съвсем естествено го бях нарекла в разгара на битката.

Скотът беше достигнал, както по-късно разбрах, чрез припряното дърпане в битката с мен, крайното състояние на горещия пристъп от лъст, за който силите му не достигаха за пълно изпълнение, и от който бедрата и бельото ми получиха излиянието.

Когато всичко свърши, той ми каза с раздражен тон да ставам, че няма да ми окаже честта да мисли още за мен ... че старата кучка може-ла да си потърси друг глупак ... че той няма да позволи да му се подиграват селски преструвани ... че сигурно съм закачила моминството си на някой селски гвоздей и съм дошла да показвам бялата си кожа в гра-да ... и още сума ти обиди от този род, които аз слушах с по-голямо удоволствие, отколкото някога жена е слушала обяснения в любов от скъпия си ласкател; защото, неспособна да изпитам още по-голяма ом-раза и отвращение към него, аз виждах в неговите ругатни защита сре-щу евентуално подновяване на противните му милувки.

И въпреки че намеренията на г-жа Браун сега излязоха наяве, сърце не ми даваше да отворя очите си за тях, все още не можех да преодоля зависимостта си от тази стара вещица, дотолкова се смятах нейна – ду-хом и телом, или по-скоро се опитвах да се самоизмамя, като продължа да имам добро мнение за нея, затова избрах да изчакам най-лошото в ръцете ѝ, нежелани да бъда изгонена да гладувам по улиците без пари и без приятели, към които да се обърна – тези страхове бяха моята лудост.

Докато тези объркани мисли се въртяха в главата ми, седях замис-лена край огъня с очи, плувнали в сълзи и оголен врат, шапката ми беше паднала при борбата, косата ми беше разрошена и, както можете да се досетите, похотта на злодея отново припламна при вида на моята мла-дост, изложена пред погледа му, при вида на този цвят, все още

неоткъснат и – всичко това, разбира се, не му беше безразлично.

След кратка пауза той ме попита с доста поомекнал тон дали не искам да се сдобрим преди да се е върнала възрастната дама и така всичко да бъде добре, той щял да възобнови вниманието си и веднага предложи да ме целуне и да опипа гърдите ми. Но сега изключителната ми ненавист, страховете и възмущението ми изведнъж връхлетяха върху мен, довеждайки ме до състояние, неестествено за мен, така че аз се отскубнах от него, изтичах до камбанката и я заудрях, преди той да се усети, с такава сила и ярост, щото на прислужницата да стане ясно, че нещо не е наред или че господинът иска нещо; и преди той да успее да извърши по-големи крайности, тя влетя в стаята и, виждайки ме просната на пода с разрошена коса и шурнала от носа ми кръв, което немалко допринасяше за трагичността на сцената, а моят омразен преследвач надвесен над мен и решен да наложи бруталната си воля, без да се трогва от виковете и злочестината ми, тя самата се обърка и не знаеше какво да каже.

Колкото и подготвена да беше Марта, колкото и претръпнала на подобни гледки, тя нямаше да е жена, ако видяното не бе я трогнало. Освен това, от външния ми вид тя си въобрази, че нещата са стигнали много по-надалеч, отколкото всъщност бяха, и че съм платила премного мита и такси за краткия си престой в този дом, след като бях докарана до такова състояние – при тази мисъл тя веднага застана на моя страна и посъветва господина да слезе долу и да ме остави да се възстановя, че всичко скоро щяло да свърши ... че когато г-жа Браун и Феби, които бяха излезли, се върнат, те ще се погрижат да задоволят желанията му ... че нищо нямало да се загуби, ако е малко по-търпелив към бедното нежно създание ... но че тя ще остане край мен, докато господарката се прибере. Прислужницата каза всичко това с решителен тон и звярът започна да разбира, че нещата няма да се оправят, ако продължава да стои, затова си взе шапката и излезе от стаята, като мърмореше и мръщеше вежди като стара маймуна, та така бях освободена от ужасите на нетърпимото му присъствие.

Щом той си замина, Марта много грижовно ми предложи помощта си – да ми донесе успокоителни капки и да ме сложи да си легна, което аз отначало отказах от страх, че чудовището може да се върне и да се възползва от безпомощното ми състояние. С малко повече убеждение обаче и уверения, че никой няма да ми досажда тази нощ, тя ме застави да легна и наистина, аз бях така отмаляла от борбата, така омаломощена от страховитите опасения, така ужасена, че няхах сили нито да стоя, нито да отговарям на въпросите, с които Марта усърдно ме засипа.

Усещах съдбата си жестока – страхувах се да видя г-жа Браун, сякаш аз бях престъпницата, а тя – пострадалата личност, объркване, което няма да ви се стори така странно, ако се сетите, че съпротивата, която оказах, не се дължеше в ни най-малка степен на добродетелта или на някакви принципи, а само на особено силното отвращение, което изпитах спрямо първия брутален и плашещ ме нашественик в царството на крехката ми невинност. И, както лесно можете да се досетите, прекарах времето до завръщането на г-жа Браун, обзета от страх и отчаяние.

ВТОРА ЧАСТ

Около единадесет вечерта двете дами се върнаха и след като получиха явно благоприятен отчет на събитията от Марта, която притича да ги посрещне, а междувременно г-н Крофтс (това беше името на звяра) беше напуснал дома след като дългото чакане бе изчерпало търпението му да види г-жа Браун завърнала се; те се качиха с гръм и трясък по стълбите към втория етаж и като видяха бледото ми лице, изцапано с кръв, и всички признаци на пълна отпадналост, се заеха да ме утешат и повдигнат духа ми, а не да ми се карат и упрекват, както се опасявах в слабостта си – аз, която имах много по-силни и по-справедливи основания да упрекна тях.

Г-жа Браун се оттегли, скоро след това Феби дойде при мен в леглото и къде с въпроси, къде с помощта на собствените си тактилни методи за задоволяване, тя бързо откри, че съм повече уплашена, отколкото наранена, при което обаче, усещайки се надвита от съня, тя отложи лекциите и поученията до следващата сутрин и ме остави, собствено казано, на неспокойствието ми, защото, след като се въртях и мятах през по-голямата част от нощта, измъчвана от неправилни представи и фалшиви опасения, накрая задряхах, поради самото изтощение, но това не беше сън, а по-скоро нещо като делириум, от който се събудих на сутринта, обхваната от силна треска – обстоятелство, оказало се решаващо за отлагане на присъдата ми, поне за известно време, да бъда подложена на нови атаки от мизерника, който за мен беше далеч по-ужасен от самата смърт.

По време на болестта ми за мен бяха положени грижи, не безкористни разбира се, с цел да се възстановя до състояние на годност за развратни ангажименти и за понасяне на още изпитания, и все пак моето неразположение имаше за последица това, че аз се почувствах задължена

на моите покварителки за вниманието към здравето ми и най-вече за това, че ме пазеха далеч от бруталния изнасилвач, причинил заболяването ми, споменаване на чието име ме караше да треперя.

Младостта бързо се изправя на крака и няколко дни бяха достатъчни да надвия треската, но това, което допринесе най-вече за съвършеното ми възстановяване и възвръщане към живота, беше навременната новина, че г-н Крофтс, който беше едър търговец, е бил арестуван по заповед на краля заради почти петдесет хиляди паунда, спечелени според сведения от контрабандни сделки, и нещата му тръгнаха толкова зле, че дори да имаше желание, нямаше да бъде в състояние да осъществи плановете си спрямо мен, защото беше незабавно хвърлен в затвора, откъдето надали скоро щеше да излезе.

Г-жа Браун, която успя да докопа петдесетте гвинеи, аванса за недовършената работа, загуби надежда за останалите сто и започна да гледа по-благосклонно на моето отношение към него; а след като дадох ясни признаци на послушност и готовност да се съобразявам с мнението ѝ, всички момичета, които съставляваха стадото ѝ, бяха допуснати на свиждане с мен и успяха да ме разположат, чрез разговори, към пълно отдаване на заповедите на г-жа Браун.

И така, те бяха пуснати да влязат при мен и техните шеги и лекомислено веселие, в които тези замаяни същества прекарваха времето си, ме накараха да завиждам до такава степен на състоянието им, в което аз виждах само хубавата страна, че да искам да бъда една от тях – това стана моя амбиция и предразположение, което те старателно развиваха, и сега желях само да възстановя здравето си, за да мога да премина церемонията по посещаването.

Разговорите, примерите, накратко всичко в този дом допринасяше за покваряването на наивната ми, необразована чистота, докато принципите на удоволствието, така лесно възпламеняеми на моята възраст, свършиха работата си и цялата скромност, в която бях възпитавана, започна да се топи като роса от слънчеви лъчи под силата на други навици и напътствия, без да споменавам и това, че порокът ми бе наложен по необходимост, поради непрестанния страх да не бъда изгонена и оставена да умра от глад.

Скоро съвсем се възстанових и ми разрешиха да се разхождам из цялата къща в определени часове, но внимателно ме пазеха от чужди очи до пристигането на лорд Б. от Бат, комуто г-жа Браун, от уважение към проверената му щедрост в подобни обстоятелства, предложи разглеждането на новото бижу, тоест мене, което се очакваше да е на голяма

стойност; лордът щеше да дойде след не по-малко от две седмици и г-жа Браун реши, че аз ще бъда в пълно здраве и с освежена красота до това време, така че ще може да си позволи по-добра сделка от тази с г-н Крофтс.

Междувременно бях напълно, както се казва, пречупена и така опитомена, че им играех по свирката и ако някой отвореше вратата на клетката ми, нямаше да се сетя да отлетя, а щях да си остана където съм, нито усещах съжаление за състоянието си, а кротко чаках какво ще ми нареди г-жа Браун, която от своя страна, сама и с помощта на помощничките си, вземаше всички предпазни мерки да заглуши и приспи в мен всякакви разсъждения за съдбата ми.

Не съществуваха морални проповеди, имаше само живот, нарисован в най-весели цветове, милувки, обещания, глезене, накратко – нищо не липсваше за пълното ми укротяване и възпиране от търсене на по-добри съвети. Уви! Аз и не мечтаех за това.

До този момент за моето покваряване бях задължена само на момичетата от дома: тяхното сладко бърбене, тяхното пренебрежение към почтеността и описанието на ангажиментите им с мъже ми бяха дали не лоша представа за естеството и загадките на професията им и същевременно бяха провокирали кипежа на разгорещената ми кръв във вените, но от всички тях най-вече Феби, другарката ми по легло, чиято ученичка бях, проявяваше талантите си по доставяне на първите дози удоволствие, докато натурата ми, сега сгрята и разпусната от такива интересни открития, изпитваше дразнещо любопитство, което Феби изкусно подклаждаше, като водеше от въпрос към въпрос до нейните обяснения по всички венерини въпроси. Но аз не можех да остана дълго в такъв дом, без лично да стана свидетел на нещо повече от това, което си представях при обясненията.

Един ден, около дванадесет по пладне, напълно оздравяла от треската, случайно останах близо половин час в тъмната стаичка до спалнята на г-жа Браун, отпусната върху леглото на прислужничката, и тогава чух шумолене в спалнята, отделена само с една плъзгаща се стъклена врата с жълти завеси от дамаска отпред, дръпнати не дотам плътно, че да скрият гледката на цялата спалня от човек, който се намира в стаичката.

Веднага се измъкнах леко и заех по-удобно положение така, че да мога да наблюдавам, без да ме виждат, и кой да вземе да влезе! Самата дълбокоуважавана майка Игуменка! Под ръка с висок, як конен гренадир, излят в тялото като Херкулес – биваше си го изборът на най-

опитната в Лондон дама.

О, колко мирно и тихо стоях аз в скривалището си да не би само някой шум да ми попречи да задоволя любопитството си или да доведе Мадам в стаичката!

Но нямаше причини да се опасявам от каквото и да било, защото тя беше така напълно заета с настоящата си задача, че не ѝ беше останало внимание за нищо друго.

Смешно ми беше да гледам как едрата ѝ фигура се стовари върху леглото, точно срещу вратата на стаичката, така че имах пълен фронтален изглед към всичките ѝ прелести.

Нейният ухажор седна до нея, изглежда не беше от разговорливите, но пък имаше добър апетит, защото незабавно пристъпи към целта – млясна я шумно два пъти и мушна ръцете си в деколтето ѝ, за да освободи гърдите ѝ от корсета и те се люшнаха свободно, с презрение към всякакви ограничения, чак до пъпа ѝ. По-огромни гърди очите ми не бяха виждали, нито пък с по-лош цвят, отпуснати и меки, плътно допрени една до друга, обаче каквито и да бяха, якият мъжага ги галеше с явно удоволствие и без да чака подкана, опитвайки се напразно да обхване едната с ръка, хем дланта му беше широка като овнешка плешка. След като си поигра с тях известно време, сякаш си струваше да го прави, той я събори доста бързо, надигна фустите ѝ и ги преметна като маска през лицето ѝ, пламнало не от друго, а от изпитото бренди.

За около минута той се отмести настрана, за да си разкопчае жилетката и бричовете, и пред очите ми лъсна мазен пейзаж – дебелите ѝ, пихтиести бедра разтворени и широко зейнала уста, засенчена от сивкав хресталак, която изглеждаше като просешка кесия, поднесена за милостиня.

Но скоро очите ми бяха привлечени от много по-впечатляващ обект.

Здравият жребец беше се вече разкопчал и го извади гол, твърд и насочен напред – този уред, който не бях виждала никога дотогава; усетих как моето средоточие на удоволствието проявява несдържан интерес, а очите ми направо щяха да изскочат; разумът ми обаче беше смутен и така концентриран върху пламналата точка в мен, че не можех да забележа нищо повече от най-общата изработка и вид на уреда, при което природата ми, повече от всичко, което бях чувала, настойчиво ме информира, че следва да очаквам онова върховно удоволствие, което е заложено в срещата на тези части, така възхитително приспособени едни за други.

Младият юначага не се застоя дълго, разтърси го два-три пъти, като го размахваше в ръка и се хвърли върху нея, сега гърбът му беше насрещна ми и трябваше да допусна, че се е наместил по движенията му и невъзможността да виждам зяпащата дупка; леглото се разтrese и завесите пред мен подрънкваха така, че едва можех да чувам въздишките, промълвените думи, издишванията и пъшканията, които придружаваха действието от начало до край; звукът и видът на което ме изпълваше с трепет до дъното на душата ми и впръскваше течен огън във вените ми, емоциите станаха толкова силни, че почти ме задушиха.

Както бях подготвена и предразположена от разговорите с моите приятелки и от подробностите, съобщени ми от Феби, не беше никак чудно, че тази гледка нанесе последния смъртоносен удар по невинността ми.

Докато те бяха в разгара на заниманията си, водени само от природата, аз промуших ръка под фустите си и с пламнали пръсти докоснах и още повече възпламених центъра на всичките ми усещания: сърцето ми биеше, сякаш щеше да излезе от гърдите ми, дишах с усилие; стиснах бедрата си, потърках ги, сложих ръката си върху устните на девствената си цепка и като извърших механично движения по примера на Феби, доколкото можех да навляза без съпротива, си докарах накрая критичния екстаз, разтапянето, в което природата, изразходена в удоволствие, се разтваря и отмира полека.

След което сетивата ми си възвърнаха спокойствието дотолкова, че можах да догледам извършващото се от щастливата двойка.

Младият човек тъкмо бе слязъл, когато старата лейди пъргаво скочи с енергията на младо момиче, несъмнено под въздействие на непосредствено предхождащото освежаване, и като го накара да седне, започна на свой ред да го целува, да потупва и пощипва бузите му и да си играе с косата му: всичко това той понасяше с напълно спокоен вид и дори безразличие, което ми се стори съвсем различно от това, което беше, когато за пръв път влезе.

Моята благочестива управителка обаче, без да повика прислугата, взе едно сандъче с ободрителни напитки, което стоеше до леглото, отключи го и помоли любовника да пие за нейно здраве доста голямо количество, после, след кратък нежен разговор, Мадам пак седна на същото място, на края на леглото, а младият мъж застана прав до нея и тя с нечувано нахалство разкопча бричовите му, измъкна ризата му и извади уреда му – свит и смален, какъв само беше, а сега така съкрушен, само леко надигаше глава, но нашата опитна матрона много скоро, с

разтривки между ръцете си, го накара да се раздуе до онзи размер и ерекция, на които бях видяла, че е способен.

Тогава се възхитих, под впечатление на току-що видяното, на устройството на тази главна част от мъжкото тяло: пламтящо-червената глава така открита, както бе, белотата на стъблото и гъсталака от къдрави косми, които кафенееха в корена му, кръглата торбичка, която се полюшваше отдолу – всичко привличаше нетърпеливото ми внимание и разгаряше огъня в мен. Но тъй като изпълнението на главната задача беше достигнало точката, до която прилежната дама се бе постарала да доведе, тя не бе в настроение да отлага възнаградението на усилията си и легна, придърпа го нежно над себе си и така те извършиха същото действие по същия начин, както преди малко.

Като приключиха, излязоха заедно с вид на влюбени, но преди това старата лейди му направи подарък от три или четири неща, доколкото можах да видя, защото той беше не само неин любимец поради качествата си, а и постоянен гост на дома, когото дотогава тя бе крила с най-голяма грижа от погледа ми, за да не би да няма търпението да изчака пристигането на моя лорд, а да настоява да ме опита пръв, което старата лейди не би могла да му откаже; защото всички момичета от къщата минаваха поред през него, а старата лейди се вреждаше само от време на време, с оглед на издръжката, която той едва ли би могъл да бъде обвинен, че не изкарва от нея.

Щом ги чух да слизат по стъпалата, аз тихо се прокраднах в стаята си, отсъствието ми от която за щастие не бе открито, и там започнах да дишам по-свободно и да давам воля на тези топли чувства, които гледката на среща от такъв род бе възбудила в мен. Легнах на леглото, опънах се с разтворени ръце и крака, после ги свих, страстно желяейки и нуждаейки се от нещо, което да отклони или облекчи отново пламналия бяс и хаос на моите желания, насочени само към един полюс: мъжа. Ръцете ми опипваха кревата, сякаш търсейки нещо, за което да се вкопчат в будния ми сън и това, че не го намираха, ме докарваше до плач от раздразнение: всяка моя част пареше от лумналите пожари. Накрая прибягнах до единственото налично средство – напразните опити да се успокоя сама, но театърът беше твърде малък и не позволяваше достатъчно място за действия, а пръстите ми, търсейки прием, ми причиняваха болка, макар че ми осигуриха и леко задоволяване за момента, но опасенията, които породиха, щяха да ме тревожат, докато не ги споделях с Феби и не получех обяснение от нея.

Такава възможност обаче ми се отдаде чак на следващата сутрин,

защото Феби си легна, дълго след като бях заспала. Веднага щом се събудихме, още в леглото, успях да поведя разговора към обекта на моето неспокойствие, при което описанието на любовната сцена, която случайно бях видяла, послужи за увод.

Феби не бе в състояние да изслуша цялата история, без да я прекъсне на няколко пъти с изблици на смях, а моят простодушен начин на разказване още повече я развеселяваше.

Но след като поиска да разбере как ми е подействала гледката, аз описях без заобикалки и без да скривам приятните емоции, които ми бе вдъхнала, и същевременно ѝ казах, че едно нещо ме е озадачило и то много сериозно.

Е, и? – каза тя. – Какво е то?

Ами – отговорих, – като сравнявам внимателно размера на огромния уред, който ми се стори, може би от сепнатото ми въображение, най-малко колкото китката на ръката ми и поне три педи дълъг, с размера на крехката малка част от мен, която е предназначена да го приеме, си мисля, че не е възможно да му позволя да влезе, без да умра, може би в ужасни мъки, тъй като ти добре знаеш, че дори и пръст, пъхнат тук, ме боли непоносимо ... Що се отнася до подарката и до тебе, аз ясно разграничавам разликата между вашите измерения и моите – и на пипане, и на външен вид; така че, накратко, колкото и да е голямо обещаващото удоволствие, страхувам се от болката при този експеримент.

Като изслуша това, Феби избухна в още по-силен смях и докато аз очаквах сериозно разрешение на съмненията и страховете ми, тя само ми каза, че никога не е чувала за смъртоносна рана, нанесена на тези части от онова ужасно оръжие и че познава немалко млади момичета, деликатни като мен самата, които са оцелели в тази военна операция, според нея, в най-лошия случай, хич няма да е лесно да загина; истината била, че в тези части съществуват големи разлики що се отнася до размера, дължащи се на природата, ражданията, честото преразпъване с немилостиви оръдия, но че на определена възраст и при определени навици на тялото, дори най-опитните в тези неща не могли да различат девойка от жена, още повече, ако им липсва всякакъв опит, но че след като случаят е подхвърлил такава гледка пред очите ми, тя ще ми осигури друга, която ще нагости очите ми по-деликатно и ще ми помогне да се излекувам от страховете си и от въображаемите диспропорции.

Тя ме попита дали познавам Поли Филипс.

Разбира се – казах аз, – онова мило момиче, което беше така внимателно с мен, докато боледувах, и което е, както ти ми каза, от два месеца

в къщата.

Същото – каза Феби. – Трябва да знаеш тогава, че нея я издържа един млад генуезки търговец, любимец на вуйчо си – изключително богат човек, който го е изпратил тук заедно с един английски търговец, негов приятел, под претекст да уредят някакви сметки, но всъщност да угоди на склонността му да пътешества и да види света. Той попаднал случайно в компанията на Поли и понеже много я харесал, сметнал, че си заслужава да я държи само за себе си. Идва при нея два-три пъти седмично и тя го приема в будоара си на горния етаж, където той ѝ се наслаждава по начин, струва ми се, специфичен за горещините или може би капризите на климата в родината му. Няма да казвам нищо повече, но утре е един от неговите дни и ще ти покажа какво става между тях от място, което знаем само аз и господарката.

Можете да бъдете сигурни, че в настроението, в което бях, приех без възражения това предложение и дори очаквах с нетърпение осъществяването му.

В пет часа следобед на следващия ден Феби, както ми бе обещала, дойде до вратата на стаята ми, в която седях сама, и ми направи знак да я последвам.

Слязохме много тихо по задното стълбище и отворихме вратата на един килер, където стояха натрупани стари мебели и няколко сандъка с напитки, тя ме придърпа след нея и затвори плътно вратата след нас, никаква друга светлина не навлизаше освен тясната ивица през пролуката между нашето помещение и будоара, където щеше да се разиграе сцената; така че, седнали върху сандъците, много лесно и ясно можехме да виждаме обектите (без нас да ни виждат), като притискахме лица до пролуката, образувала се от изкривяване на дъските на вратата.

Младият джентълмен беше първата личност, която видях, с гръб към мен, загледан в една гравюра. Поли още не беше дошла, но след малко от минута вратата се отвори и тя влезе; при шума от отварянето, той се обърна и тръгна да я посрещне с вид на най-голяма нежност и задоволство.

След като я поздравя, той я поведе към една кушетка, точно срещу нас, където двамата седнаха, и младият генуезец я покани да пийне чаша вино и да хапне неаполски сладкиши върху поднос.

Скоро, след като размениха няколко целувки и въпроси на развален английски от едната страна, той започна да се разкопчава и остана по риза.

Като че ли това беше уговорен сигнал за събличане на всички

дрехи, нещо, което горещината на сезона идеално благоприятстваше, Поли започна да разкопчава безопасните игли и тъй като нямаше корсет, който да развързва, само след миг, с услужливата помощ на своя галантен кавалер, остана по долна фуста.

Щом я видя така, той веднага отпусна бричовете си, като развързва панделките на кръста и под коленете си и ги остави да се свлекат до глезените, яката на ризата му също беше разкопчана, после, като предварително целуна Поли за насърчаване, изведнъж дръпна и свали фустата на момичето, което предполагам беше свикнало с този маниер, макар че се изчерви малко, но не колкото аз, като я видях така, изправена чисто гола, както природата я е създала, с пусната черна коса, разпръсната по ослепително белите ѝ рамене, докато гъстата руменина по бузите ѝ постепенно се отдръпваше към скулите ѝ – смесването на двата контрастни цвята беше прекрасно.

Момичето едва ли имаше осемнадесет години: лицето ѝ беше с правилни черти, формата му изящна, не можех да не завидя на зрелите ѝ, омайващи гърди от фина, заоблена плът, но същевременно така твърди, че стояха изправени сами, присмиващи се на всякакви корсети, после зърната им, те сочеха на различни страни, защото гърдите бяха приятно разделени, под тях се намираше превъзходната плоскост на корема, в долния край на който имаше едва забележима цепнатина, която изглеждаше сякаш скромно се отдръпва навътре и надолу в търсене на укритие между двете пълнички бедра: къдравите косъмци, които засенчваха възхитителната ѝ фронтална страна, приличаха на най-богата самурено-черна козинка, накратко, тя очевидно заслужаваше да бъде модел на художник, който обожава женската красота, в цялата ѝ истинска пищност на голотата.

Младият италианец (все още по риза) стоеше възхитен и замаян от гледката на красотите, които биха могли да съживят умиращ отшелник, нетърпеливите му очи я поглъщаха, докато тя се въртеше пред него, а ръцете му поемаха своя дял от пиршеството, като се разхождаха в лов на удоволствие по всяка част и всеки инч на тялото ѝ, получавайки изтънчени усещания от него.

Междувременно, нямаше как да не забележа подуване на ризата му отпред, която се надигаше и показваше състоянието на нещата зад покритието, но скоро той го отстрани, като съблече ризата си през главата и сега по отношение на голотата, те нямаше в какво да се упрекнат взаимно.

Младият джентълмен, по предположение на Феби, беше на около

двадесет и две години – висок и с дълги крайници. Тялото му беше прекрасно оформено и от най-крепка направа – с широки рамене и гръден кош, лицето му не се отличаваше с нищо особено, освен с носа – определено римски, очите му бяха големи, черни и искрящи, а руменината на бузите му едва-едва се забелязваше, защото кожата му беше мургава, но не с този сумрачен мръсен оттенък, който изключва идеята за свежест, а чиста, маслинено-блестяща, която, оживена от чувствата, впечатляваше може би по-малко отколкото бялата, и все пак доставяше по-голямо удоволствие. Косата му, твърде къса за връзване, падаше до врата му на леки вълни, а на гърдите си имаше малко косъмци, които украсяваха гръдния му кош по мъжки начин, навяващ сила. Неговият тежък уред се издигаше от гъсталак къдрави косми, които се простираха от корена му наоколо към бедрата и корема, чак до пъпа, той стоеше твърд и изправен, с размер, който ме плашеше от съчувствие към малката нежна част – обект на неговата страст, която сега лежеше изложена пред погледа ми, защото той, веднага щом съблече ризата си, внимателно събори момичето на кушетката, която удобно очакваше доброволното ѝ падане. Бедрата ѝ бяха разтворени до краен предел и между тях се разкриваше знакът на пола ѝ – червено-оцветената цепнатина от плът, чиито устни пламтяха, изобразявайки малка рубинена линия като в сладка миниатюра, живостта и деликатността на която и Гуидово докосване с четката не би могло да постигне.

В този момент Феби ме побутна леко, за да ме подготви за прошепнат въпрос: дали смятам, че моето девичество е много по-малко? Но вниманието ми беше твърде погълнато, твърде заето с всичко, което виждах, за да ѝ дам отговор.

В това време младият джентълмен промени положението ѝ от легнала напреко на легнала по дължина на кушетката, но бедрата ѝ все още бяха разтворени и знакът лежеше ясно открит пред него, сега той коленичи между тях, разкривайки пред нас страничен изглед на този жестоко еректирал свой уред, който сякаш заплашваше да разцепи нежната жертва, легнала усмихната под насоченото оръжие и ни най-малко уплашена. Той погледна към оръдието си и сам сякаш остана доволен, после го насочи с ръка към зовящата го цепнатина, издърпа настрани устните ѝ и го положи вътре (след няколко тласъка, на които Поли като че ли помагаше) до около половината му дължина, дотам се спря, предполагам заради нарастващата му дебелина; пак го изтегли, навлажни го със слюнка и влезе отново, този път докрай, при което Поли издаде дълбока въздишка, но тя беше свършено различна от такава, изразяваща болка;

той гласна отново, тя се понадигна, отначало ритъмът беше спокоен, но скоро омаята придоби такава сила, че не съблюдаваше нито ред, нито мярка; движенията им бяха бързи, целувките им прекалено яростни и горещи и природата не издържа дълго тази страст, двамата ми изглеждаха във от себе си, очите им мятаха пламъци: „Ох! ... Ох! ... Не мога да го понеса ... Това е твърде много ... Умирам ... Свършвам ...“ това бяха изразите на нейния екстаз, неговото наслаждение беше по-тихо, но скоро се смесиха откъси от думи и измъчени въздишки и накрая един последен тласък, толкова силен, сякаш той се опита да пониже тялото ѝ, а после отмалялата неподвижност на крайниците му показа, че моментът на отмиране е дошъл при него, и тя с въздишка се присъедини, отхвърляйки ръце настрани и затваряйки очи, а устните ѝ отрониха такова дълбоко ридание, сякаш издъхваше в агонията на блаженството.

След като свърши, той слезе от нея и легна неподвижно, останал без дъх от удоволствие, както по всичко личеше. Той отново я премести напреко на кушетката, без да се надига, с отворени бедра, между които видях някаква бяла течност подобна на каймак, стичаща се от откритите устни на тази току-що отворена рана, която сега аленееше в по-наситено червено. Не след дълго тя стана и го обгърна с ръце, видимо напълно доволна от изпитанието, на което я беше изложил, като се съди по нежността, с която го гледаше и прегръщаше.

Няма да се опитвам да опиша какво чувствах по време на тази сцена, но от този момент казах сбогом на всичките си страхове от мъжете и ги замених с такива страстни желания и неуправляеми копнежи, че бих дръпнала за ръкава първия срещнат от другия пол и бих му предложила мъничката си играчка, загубата на която сега ми се струваше като печалба, която трябваше по-скоро да си осигурия.

Феби, която имаше повече опит, и за която подобни гледки не бяха нови, също не остана безразлична към тази гореща сцена; тя леко ме дръпна от пролуката от страх да не бъдем чути, и ме накара да застана колкото се може по-близо до вратата; пасивна и покорна, аз следвах почти безшумните ѝ напътствия.

Тук нямаше място нито да седнем, нито да легнем, но като ме накара да застана с гръб към вратата, тя вдигна фустите ми и с чевръсти пръсти заопипва тази част от мене, която сега беше разгорещена и раздразнена толкова силно, че направо ми прилошаваше и умирах от желание; самото докосване на пръстите ѝ до това критично място ми действаше като огън на шлейф, и ръката ѝ моментално я осведоми до каква степен бях напрегната и разтопена от гледката, която тя ми осигури. И

така, доволна, че е успяла да уталожил страховете ми и виждайки нетърпението ми да наблюдавам продължението на действията между нашата любовна двойка, тя отново ме върна на мястото до пролуката, която благоприятстваше задоволяването на любопитството ни.

Трябва да сме били само няколко мига встрани, но ето че при връщането ни видяхме нещата доста напреднали в посока към възстановяване на нежната битка.

Младият чужденец беше седнал на кушетката с лице към нас, Поли беше на коленете му, обвила раменете му с ръце, при което изключителната белота на кожата ѝ много приятно контрастирала с гладката мургавина на любовника ѝ.

Но кой би могъл да преброи страстните целувки, които си даваха и получаваха? Те си разменяха кадифени удари с устни, които бяха станали една уста с два езика, и изглежда се наслаждаваха на взаимното провикване с най-голям плам и възхищение.

Междувременно червеноглавият му борец, който така скоро бе напуснал ямката, утихнал и успокоен, сега се бе възстановил до върховна кондиция, наперено настанен между бедрата на Поли, която от своя страна не искаше да го мами и потапя в нещастие, затова го галеше с наведена глава и дори поставяше кадифения му връх между устните си, макар и не чак в устата си: дали защото ѝ доставяше някакво специално удоволствие или за да го направи по-хлъзгав за лесно влизане, аз не можах да кажа, но това имаше за резултат явно повишено удоволствие за младия джентълмен, което се виждаше по искрящите му от възбуда и желание очи.

Той стана, прегърна Поли и ѝ каза нещо така тихо, че не можах да го чуя, при което я отведе до края на кушетката и се заигра с бедрата и задните ѝ части, като ги удряше енергично с ръка, а те трептяха под неговата мъжка здравина, но не я нарани повече, отколкото бе предвидил, а и тя явно споделяше палавия му вкус.

Но представете си моята изненада, когато видях младия немирник да ляга по гръб и нежно да тегли Поли върху себе си, която отстъпвайки пред настроението му, го яхна и с ръцете си насочи еднооклия обожател към подходящото място, после, следвайки импулса си, се наниза на пламтящия връх на това оръжие на удоволствието, заби го като кол в плътта си, чак до пояса на космите, така тя поседя върху него няколко мига, наслаждавайки се на ситуацията, докато той си играеше с предизвикателните ѝ гърди. Няколко пъти тя се приведе, за да получи целувка, но скоро жилото на удоволствието ги подтикна към по-ярошни

действия и тогава започна морската битка на въздишките, които, представлявайки най-низшестоящите войници, бяха хвърлени едновременно, после той кръстоса ръцете си през нея и я притегли със сладко насилие, а обърнатите удари на чука и наковалнята скоро го докараха до критичния момент, при което всички признаци на приближаващ взаимен екстаз ни информираха за етапа, който бяха достигнали.

Що се отнася до мен, аз не можех да понеса повече; бях така изтощена и превъзбудена от втората част на играта, че полудяла до нетърпимост, запрегръщах Феби, притисках я, сякаш тя можеше да ми помогне. Въпреки че на нея това й харесваше, а и ме жалеше за състоянието, в което бях, тя ме дръпна към вратата, отвори я съвсем тихо и двете излязохме, без да ни усетят, после тя ме остави в стаята ми, където, неспособна да се държа на краката си от вълнение, веднага се хвърлих на леглото, където лежах отнесена, замаяна и малко засрамена от усещанията си.

Феби легна до мен и дяволито ме попита дали сега, след като съм видяла врага и добре съм го огледала, все още ме е страх от него и дали не смятам, че мога да се осмеля да вляза в по-близки отношения с него. Аз не казах нито дума, само въздишах и дишах със затруднение. Тя хвана ръката ми, загърна фустите си и ме накара да я пипна по онези части, но аз се съпротивлявах, защото сега, научила повече, аз търсех главния обект на моите желания, но не намирах и следа от него – всичко беше така плоско, така празно, и почувствала раздразнение, щях да отдръпна ръката си, ако не ме беше страх, че ще я обидя. След малко обаче я оставих изцяло сама на себе си и тя се опита, доколкото можеше, да си достави поне сянка на удоволствие, ако не истинско такова. Аз вече копнеех за по-солидна храна и мълчаливо си обещах да не чакам още дълго, залъгвана от женски ласки, ако г-жа Браун не ми осигури в най-скоро време това, от което се нуждая. Накратко, не бях в настроение да чакам пристигането на моя лорд Б..., макар че оставаха само няколко дни, и наистина не го изчаках, защото любовта се погрижи за мене по-добре от нечий интереси или долна лъст.

Бяха минали два дена от сцената в будоара. Сутринта станах в шест, оставих другарката си по легло дълбоко заспала и внимателно слязох на долния етаж без друга мисъл, освен да подишам малко свеж въздух в градинката, която се намираше пред дневната и до която няха достъп, когато в къщата идваха гости, но сега сънят и тишината властваха над всичко.

Отворих вратата на дневната и бях много изненадана да видя край

камината един млад джентълмен на креслото на старата лейди, кръстосал крака, дълбоко заспал, оставен там от лекомислените си другари, които го бяха напили и заминали всеки с по едно момиче, докато за него останала само старата матрона, която обаче не го обезпокоила, нито изгонила в това състояние в един часа през нощта, а свободни легла нямало. На масата още стояха бутилка пунш и чаши, разпръснати наоколо, както обикновено след пиянско пиршество.

Но когато се доближих, за да видя спящия, о, небеса! Каква гледка! Не! Нито годините, нито обратите на съдбата ще могат някога да заличат светкавичното впечатление, което той ми направи ... Да! Най-обична моя първа любов, завинаги ще пазя спомена от първата ти поява пред очарованите ми очи ... извиквам твоя образ пред мен, виждам те и сега!

Представете си, госпожо, прекрасен юноша, между осемнадесет и деветнадесет годишен, с глава, облеганата на едната страна на креслото, с безредно нападали къдрици, засенчващи лицето му, върху което целият розов цвят на младостта и мъжката красота се бяха съюзили, за да привлекат очите и сърцето ми. Дори отпуснато и бледо – моментен триумф на лилията над розата поради ексцесиите на нощта – това лице имаше най-нежните черти, които човек може да си представи и доставяше неизразима сладост: очите му, затворени в съня, излагаха на показ допиращите се клепачи, красиво обрамчени с дълги мигли, върху които никой молив не би могъл да изпише такива правилни дъги, като тези, които украсяваха челото му, а то беше високо, съвършено бяло и гладко. После устните – алени, леко нацупени и подути, сякаш току-що ужилени от пчела и така предизвикателно зовяха за целувка, че само скромността и уважението, които и при двата пола са неразделни от истинското чувство, възпряха импулсите ми.

Но виждайки яката на ризата му разкопчана и пазвата, по-бяла от снежна преспа, ведно с удоволствието да го разглеждам и желанието да го видя още по-разгърден, ми мина мисълта, че да стои така е опасно за здравето му, което стана първа моя грижа. Любовта ме направи свенлива, научи ме да бъда нежна. С трепереща ръка подхванах една от неговите и започнах да го будя колкото се може по-внимателно, той се сепна и като ме погледна, отпървом неразбиращо, каза с глас, който прониза сърцето ми с мелодичността си:

Каж ми, дете, колко е часът?

Казах му и добавих, че може да хване настинка, ако остане да спи с разтворена риза на студения сутрешен въздух. Той ми благодари със сладост, съвършено отговаряща на лицето и очите му, последните, сега

широко отворени, ме разглеждаха с интерес и светеха с искрящ огън, който пареше направо в сърцето ми. Вероятно след като беше пил на воля, а той нямаше навика да ходи по кръчми, беше дошъл в този дом на разврата с някои от другарите си, решили да увенчаят нощта с намиране на момичета, така че виждайки ме по долно бельо, той несъмнено помисли, че съм една от госпожиците в къщата, изпратена да компенсира загубеното време, но макар веднага да си направи такъв извод, а и то си беше повече от очевидно, дали защото фигурата ми го впечатли повече от обичайното или защото беше естествено учтив, той се обърна към мен много любезно, макар че за него бях само една от обслужващите жени, изпратена да го забавлява, и като ми даде целувка – първата в живота ми, която получавах от мъж, ме попита дали бих го удостоила с компанията си, уверявайки ме, че ще направи така, че да си заслужава: но дори новородената любов – пречистваща бурните страсти, да не се бе противопоставила на тази внезапна покана, то страхът, че можем да бъдем изненадани, бе достатъчен да предотврати съгласието ми.

Казах му с тон, извиращ от любовта ми, че по причини, които няма време да му обяснявам, не мога да остана при него и може би никога вече няма да се видим – при тези, последните думи, въздишка се изтръгна от дълбините на сърцето ми. Моят покорител, който, както ми каза покъсно, бил поразен от външността ми и ме харесал толкова много, колкото можело да се хареса жена, водеща предполагаемия начин на живот, веднага ме попита съгласна ли съм да му стана държанка, каза още, че ще ми наеме квартира и ще ме освободи от всякакви други ангажименти, с каквито предполагаше, че съм обвързана в дома. Колкото и прибрзано, необмислено и дори опасно да беше това предложение от страна на абсолютно непознат мъж, по-точно пленително момче, невероятната любов, която ме повали, вложи неустоим чар в гласа му и ме направи сляпа за всякакви възражения; аз можех в тази същата минута да умра за него, помислете си само, как ли можех да устоя на предложението да живея с него! Сърцето ми заби силно и ми продиктува отговора след по-малко от минута – да, приемам и ще избягам с него, където той пожелае, и ще бъда изцяло на негово разположение, за добро или за зло. Оттогава често съм се питала как леснотата, с която се поддадох, не го отблъсна и не понижи цената ми в очите му, но съдбата така беше наредила, че от страх пред рисковете на града, той беше решил да си наеме момиче, а случайната поява на моята личност съвпадна с намеренията му, и така, сключихме сделката на мига и стана като в чудесата, запазени за любовта: с целувки подпечатахме договора, а мечтите за още

наслаждения, несмушавани от никого, го изпълваха със задоволство.

Обаче личността на никой младеж не е носила в себе си по-голямо оправдание за това да завърти главата на едно момиче, като да го накара да пренебрегне всички последици и да последва своя галант.

Защото освен цялото съвършенство на мъжката красота, която беше събрана във формите му, той притежаваше елегантност и благородство и една особена красота в държането на главата, която го открояваше още по-добре; погледът му беше жив и смислен, а очите му – едновременно нежни и властни. Цветът на кожата му надминаваше по хубост прекрасна роза, неподражаемо нежното му лице излъчваше някаква топлина, която му спестяваше упрека, че е недостатъчно жизнено или бледо като тесто, както често се случва с такива изключително светли натури като неговата.

Нашият план беше аз да изляза около седем часа на следващата сутрин (което можех да обеща с готовност, защото знаех къде е ключът на външната врата), а той да ме чака на края на улицата с карета, за да ме отведе на безопасно място, след което щеше да се погрижи да заплати дълговете, които бях натрупала по време на престоя си при г-жа Браун, която, предположи той, едва ли ще е склонна да се раздели с момичето, което е смятала толкова подходящо за привличане на клиенти в дома.

Намекнах му да не споменава, че ме е виждал в къщата по причини, които ще му обясня по-късно на спокойствие. После, от страх да не осуетим плана си, като се оставим да ни видят заедно, аз се откъснах от него с кървящо сърце и се прокраднах в стаята си, където намерих Феби все още дълбоко заспала, съблякох малкото си дрехи и легнах до нея със смесица от радост и тревога, които човек лесно може да си представи, но трудно да обясни.

Опасността г-жа Браун да разкрие намеренията ми, да бъде разочарована, а аз нещастна и съсипана – всичко това изчезваше под току-що разгорелия се плам. Да го виждам, да го докосвам, дори само за една нощ, да съществувам за този мой идол на влюбеното ми девиче сърце – о, това беше за мен щастие, по-голямо от цената на свободата и живота ми. Той би могъл да злоупотреби с мен – нека! Той беше моят властелин, а аз щастлива, единствено щастлива, дори ако трябва да умра от неговата скъпа ръка.

Така мечтаех през целия ден, всяка минута от който ми се струваше вечност. Колко често поглеждах часовника! Идеше ми да преместя мидната стрелка, сякаш така бих могла да ускоря времето! Ако някой от

къщата се загледаше по-внимателно в мен, сигурно щеше да открие, че нещо не е на ред по объркването ми, което нямаше да съм в състояние да прикрия, особено когато по време на вечерята стана дума за очарователния младеж, който бил останал на закуска. „О, какъв красавец! ... Щях да умра! ... Заслужава хората да свалят шапки пред него! ...“ и други такива глупости, които обаче наливаха още масло в огъня, който ме изгаряше.

Неспокойното ми през целия ден съзнание произведе един добър ефект, който беше, че поради изтощението спях доста добре чак до пет сутринта, когато станах и като се облякох, зачаках уговорения час, двойно измъчвана от страх и нетърпение. Той настъпи най-сетне, скъпят, критичен, опасен час дойде; и сега, поддържана единствено от смелостта, която ми даваше любовта, дръзнах да сляза на пръсти по стъпалата, оставяйки сандъка си от страх да не бъде изненадана с него в ръка на излизане.

Стигнах до външната врата, ключът на която винаги стоеше на стола край леглото ни, поверен на Феби, която, без ни най-малко да подозира моите намерения да си замина от тях (нито пък аз до предишния ден), не го криеше от мен. Отворих вратата с лекота – любовта, която ни прави смели, ме пазеше, и сега, вече на улицата, видях новия си ангел-пазител да ме чака при вратата на каретата, готова отворена. Не знам как се озовах при него, предполагам, че прелетях дотам, но на мига се намерих в каретата с него от едната ми страна, обгърнал ме здраво с ръце и доближаващ устни за приветствена целувка. Кочияшът получи нареждане и потегли.

Очите ми мигновено се напълниха със сълзи, но сълзи на най-върховно наслаждение – да се намирам в ръцете на моя красив младеж беше екстаз, в който малкото ми сърце се къпеше. Минало и бъдеще еднакво не ме интересуваха. Настоящият пристъп на замаяване беше толкова силен, че жизнените ми сили едва стигаха да издържа, без да припадна. Нито нежните прегръдки ми помагаша, нито успокояващото му изражение, уверяващо ме в любовта му и в това, че никога не бива да съжалявам за смелата стъпка, която съм предприела, разчитайки изцяло на неговата чест и щедрост. Но уви! Това не беше моя заслуга, защото аз бях тласкана от страст, твърде необузdana за да й устоя, бях направила, каквото направих, просто защото не можех да не го направя.

След миг – времето беше изчезнало за мен – пристигнахме в малък хотел в Челси, гостоприемен и просторен, подходящ за посрещане на влюбени двойки, където ни очакваше закуска с течен шоколад.

Собственикът, един възрастен веселяк, който разбираше много добре живота, закуси заедно с нас и усмихвайки ми се дяволито, забавляваше и двама ни, каза ни, че сме чудесна двойка, честна дума, много дами и господа гостували в хотела му, но никога не бил виждал такава хубава двойка, сигурен бил, че съм съвсем неопитна, изглеждала съм така невинна, отскоро съм в града, нали, е, наистина моят любим е щастливец! Цялото това бърбене, обичайно за хазяин, ме развесели и успокои, а също така ми помогна да забравя смущението си от това, че съм с моя господар на сърцето ми, да остана сама с когото, колкото повече напредвах минутите, започваше да ме плаши – истинската любов има по-голям дял в срамежливостта, отколкото дори моминската чест.

Желаех го до оглупяване, можех да умира за него и все пак не знам защо или как така се страхувах от момента на най-страстните ми желания, страхът биеше в пулса ми наред с жарките мечти. Битката на страстите обаче, този конфликт между скромност и любовен копнеж, ме докара отново до изблик на сълзи, които той взе, както и преди, за признак на тревожност от внезапната смяна на състоянието ми, предавайки се на неговите грижи, и поради тази причина, правеше и казваше всичко, което той смяташе, че ще ме успокои и окуражи След закуската Чарлз (скъпо, познато име, крайно време беше да изкарам от анонимност моя Адо-нис) с многозначна усмивка нежно ме хвана за ръка и каза:

Ела, мила, ще ти покажа една стая с прекрасен изглед към градина – и без да чака отговор от мен, с което неимоверно ме облекчи, ме поведе нагоре към просторна, светла стая, в която всякакво друго разглеждане на пейзажи беше изключено, с изключение на гледката към леглото, което имаше такъв доволен вид, сякаш то препоръчва стаята.

Чарлз залости вратата и се втурна да ме прегърне, вдигна ме от пода и залепи устни в моите, след което ме понесе – трепереща, задъхана, умираща, с притъпени стракове и омекотени желания – към леглото, където нямаше търпение да ме съблече, а само разкопча нагръдника ми и разхлаби корсета ми.

Пазвата ми – сега гола и повдигаща се в топли пулсации – му предложи гледката на две твърди и млади гърди, каквито можеха да се очакват от момиче като мен, нямашо още шестнадесет години, свежо, токущо дошло от провинцията – никога немачкани гърди – но дори тяхното величие, белота и консистенция, приятно съпротивляваща се на пипане, не можеше да възпре ръцете му от по-нататъшна разходка и оставяйки ги, той смъкна фустите ми, така под нежната настойчивост на ръцете му беше разкрит по-силният и по-привлекателен център на вниманието му.

Страховете ми несъзнателно ме накараха да стисна бедра, но само с едно леко докосване ръката му се промъкна между тях, разтвори ги и откри пътя за главната атака.

Лежах изложена на изследващите му ръце и очи, кротка и стихнала, което за него беше потвърждение, че не бях нова в тези неща, тъй като ме беше взел от обикновен вертеп, а и аз не му бях казала нито дума за моята девственост, и да бях, той нямаше да ми повярва, а щеше да помисли, че го правя на глупак, готов да повярва в нещо невероятно, и така той не знаеше, че все още съм господарка на скъпоценното съкровище, скрито в мен и така нетърпеливо търсено от мъжете – не за друго, а за да го унищожат.

Сега той беше така напрегнат, че не можеше да търпи никакво отлагане, разкопча се и извади оръдието на любовното нападение, насочи го най-естествено, като към просечен пролом ... После! После! За първи път усетих тази твърда като рог жила да удря в нежната ми част, но представете си изненадата му, когато откри, след няколко енергични тласъка, от които ужасно ме заболя, че не е напреднал ни най-малко.

Аз се оплаках, съвсем нежно се оплаках, че не мога да го понеса ... наистина ме боли! ... Но той си мислеше, че всичките трудности идват от това, че съм млада и че уредът му е много голям (наистина малко мъже могат да се мерят с неговия размер) и че досега не съм била забавлявана с такъв надарен в тази част мъж като него; и през ум не му минаваше, че моето цвете на девствеността още не е откъснато, защото от бързане не бе намерил време да поговори с мен и да ме попита.

Той се опита пак, и пак не го допуснах, не можа да проникне, заболя ме още по-силно, но огромната ми любов ме караше да търпя огромната болка почти без стон. Накрая, след още няколко безплодни опита, той легна до мен, останал без дъх, целуна потеклите ми сълзи и нежно ме попита защо толкова се оплаквам? И по-добре ли съм го понасяла с други, отколкото с него? Отговорих с чистосърдечното обяснение, че той е първият мъж, който прави това с мен. Истината е велика сила – ние винаги вярваме в това, което ни се иска да е вярно.

ТРЕТА ЧАСТ

Чарлз, предразположен от доказателствата, които сетивата му дадоха, прие, че моите твърдения за девственост не са съвсем недостоверни, обсипа ме с целувки и ме замоли в името на любовта да имам малко

търпение, защото той щял да бъде така внимателен, както към самия себе си, и нямало да ме нарани.

Уви! Аз вече знаех достатъчно добре как пълно се отдава той на удоволствието и предусещах, че каквато и болка да последва, тя ще бъде за моя сметка.

Сега той възобнови опитите си по различен начин: първо постави една възглавница под мен, за да постигне леко издигане на мишената, към която се бе насочил, и още една под главата ми, за да ми е удобно; после раздалечи бедрата ми, застана прав между тях и ги сложи на кръста си; чак тогава положи върха на уреда си върху цепнатината, от която очакваше прием – тя беше толкова малка, че той трудно можеше да повярва в предназначението ѝ. Погледна я, опипа я и остана доволен, после заби с ярост огромната си твърд и подобно на врязващ се клин нанесе първия удар върху целостта на тези части, но сполучи да вкара само върха си между устните, които меко го допуснаха и той подобри напредъка си, като с повторен удар по права линия насилствено задълбочи проникването, но ми причини такива силни болки от разделянето на този крехък проход от плътния му твърд орган, че ми идеше да крещя, но тъй като се боях да вдигам излишен шум в хотела, се мъчех да задържам дъх, стисках полите на фустите си, които бяха метнати през лицето ми, и ги хапех с уста, като в агония. Най-сетне нежната плът на моя тракт поддаде на жестокото късане и раздиране и той се наниза до половината. Сега вече съвсем освирепя, изобщо не можеше да се владее, стремлаво отнесен от беса и непоносимия характер на члена си, изпаднал в един вид естествена ярост, и забута напред, помитайки всичко пред себе си, после с един неочаквано безмилостен тласък, го напъха докрай, облян в девствена кръв ... И тогава! Тогава цялата ми решителност се изпари, аз изкрещях и припаднах от остротата на болката, а, както ми каза той по-късно, при оттеглянето му, след като свършил, бедрата ми на мига били залети от поток кръв, потекъл от ранения разкъсан проход.

Когато дойдох на себе си, лежах разсъблечена в леглото, прегърната от сладкия убиец на моята девственост, сега вече омилюствен и омекнал, който се беше надвесил нежно над мен и държеше в ръка ободрителна напитка, която не можех да откажа, тъй като я поднасяше прескъпият ми причинител на толкова болка; очите ми обаче се замъглиха от сълзи и бавно се обърнаха към него, сякаш укорявайки го за неговата жестокост и питайки такива ли са всъщност наградите на любовта. Но Чарлз, комуто бях станала безкрайно мила след триумфа му над моминството ми и то там, където най-малко го бе очаквал, опитвайки се да

компенсира болката, която ми бе причинил в търсене на най-висше наслаждение, потисна екзалтацията си и се държа с мене толкова нежно, толкова топло и ласкаво, че успокои и удовлетвори моите леки оплаквания, в които всъщност имаше повече любов, отколкото недоволство, защото сега аз удавих усещането за болка в радостта, че го виждам и че му принадлежа, нему, който безусловно разполагаше с цялото ми щастие, с една дума – със съдбата ми.

Болното място обаче беше твърде нежно, раната – твърде прясна и все още кървяща, а Чарлз – твърде добър по сърце, за да ме подложи на ново изпитание, и понеже не можех да мръдна, нито да ходя из стаята, той поръча да ни донесат обяд в леглото, по време на който моят обожаван любим ми прислужваше, но аз едва можах да погълна едно крилце и две-три чаши вино, подканвана с неустойимо сладка властност, която любовта му даваше право да упражнява над мен. След като обядаът беше раздигнат и всичко, с изключение на виното, изнесено, Чарлз весело и дръзко ми поиска разрешение, и веднага прочете положителния отговор в очите ми, да дойде в леглото при мен и съответно започна да се съблича, което аз не можех да наблюдавам без странно чувство на страх и удоволствие.

Бяхме за първи път в легло и то посред бял ден, но когато, повдигайки завивките, той положи голото си тяло до моето ... О! Какво неудържимо щастие! О! Нечовешки екстаз! Каква болка би устояла на толкова замайващо удоволствие? Без повече да усещам парещите рани, аз се сгуших в него както лоза се увива около прът, сякаш се страхувах, че някоя част от него може да остане недокосната или непритисната от мен, отвърнах на силните му прегръдки и го целунах със страст и плам, познати само на истинската любов, каквито низката похот никога не събужда.

Да, дори днес, когато цялата тирания на страстите окончателно си е отишла и във вените ми се плиска само студен, уталожен поток, споменът за тези моменти, които най-много ме впечатляваха в моята младост, все още ме развеселява и ободрява. Нека значи да продължа. Моят красив младеж беше сега прилепен за мен по всички извивки и гънки, в които телата ни се срещаха, докато, неспособен повече да обуздава силата на подновеното желание, той подкара коня и намърдвайки леко бедрата си между моите, запушвайки устата ми с целувки от влажен огън, отново се залови да мушка, пронизва, къса и пробива със сила пътя си през крехките дипли, които го приемаха със страдание малко по-слабо от първия път. Аз сподавах обаче виковете си и го понасях с твърдостта на

героиня, скоро тласъците му станаха по мощни и по-страстни, бузите му пламнаха в тъмно-червено, очите му заблестяха ...и няколко замиращи въздишки, следвани от агонизиращ гърч оповестиха приближаването на екстазното удоволствие, но аз все още изпитвах твърде силни болки, за да получа своя дял от него.

Едва след още няколко забавления, които притъпиха усещането на болка и ми донесоха гъделичкащо усещане от впръскването на балсамена сладост, превъзходна наслада и успокоение на страстта, можах да достигна до огромно удоволствие наред с огромно страдание. Но когато след редовни занимания оздравях и свикнах, аз започнах да се радвам на истинско неутолимо наслаждение от удоволствие след удоволствие, от топлата струя, бликаща навътре към очарованите недра ... какъв порой от блаженство! Каква агония от наслада! Твърде мощна, твърде свирепа, за да може природата да я понесе; затова пък тя е подсигурила като несъмнено облекчение едно превъзходно моментно отпускане, приближаването на което се подсказва от чудесен делириум – сладка тръпка в мига преди течната сладост да изригне, в която се удавя самото удоволствие, когато човек морно отпада и замира след изхвърлянето.

Колко често, след като вълнението на сетивата ми стихваше сред разтапящата течност, съм се питала, обзета от нежно съзерцание дали е в природата на всички същества да бъдат така щастливи, както бях аз? Или пък какво са страховете от последствията, съпоставени с наслаждението на една единствена нощ с този така прекрасен, любещ, несравним младеж?

И така ние прекарахме целия следобед до вечерята в непрекъснатата любовна наслада, целувки, милувки, боричкане и всичко останало, като на пиршество. Накрая вечерята беше сервирана, преди която Чарлз не знам по каква причина си облече дрехите и седнали край леглото си направихме маса и покривка от леглото и чаршафите, като той не разреши на никой друг да влиза или да ни сервира, освен него самия. Той се нахрани с много добър апетит и явно беше доволен да вижда как аз ям. От своя страна аз бях така очарована от съдбата си, така възхитена от сравнението на удоволствията, в които се къпех сега, с безвкусното на всички предишни сцени от моя живот, та ми се струваше, че дори цената на падението ми или опасността всичко това да не трае дълго, си заслужават напълно риска.

Тази нощ си легнахме заедно, като си раздадохме още няколко удоволствени награди докато природата, изразходена и задоволена, ни предаде в ръцете на съня; ръцете на моя скъп младеж ме обгърнаха, а

усещането им правеше съня ми още по-прекрасен.

Късно на другата сутрин аз се събудих първа и забелязвайки любимия заспал дълбоко, леко се освободих от прегръдката му, съдържайки дъх, за да не смутя покоя му; бонето ми, косата ми, долната ми фуста – всичко беше в безредие от битките, през които бях минала, и аз използвах възможността да се вчеша и приведа в ред, доколкото можех, а докато вършех това, поглеждах от време на време към заспалия младеж с неопишуема нежност и наслаждение, и като си мислех за болката, която ми причини, негласно признах, че удоволствието беше изкупило неколккратно страданията ми.

Денят бе настъпил. Аз седях в леглото сред разбърканите чаршафи, отметнати или навити от бурните ни движения и от горещината на времето и не можех да си откажа удоволствието, което неустойимо ме зовеше, да използвам тази възможност, за да нагостя зрението си с всичките съкровища на младежката красота, на която се бях наслаждавала през нощта, и които сега лежаха пред мен почти напълно открити, тъй като ризата му се беше набрала на дипли, докато топлината на стаята и сезона не ме караха да се притеснявам от настилка. Аз се надвесих влюбено над него, поглъщайки цялата му гола красота с единствените си две очи, а как ми се искаше да имам поне сто, за да се радвам по-пълно на гледката.

О, бих ли могла да нарисувам фигурата му така, както я виждам сега с очарованото си въображение! Идеална, съвършена мъжка красота в цял изглед. Помислете си за лице без нито един недостатък, греещо с ясният цвят и пролетната свежест на възрастта, когато красотата е присъща и на двата пола и когато първият мъх над горната устна едва започва да показва принадлежността към единия.

Леко нацупените му рубинени устни бяха открити и издишваха въздух – по-сладък и чист, отколкото вдишваха. О, какви усилия ми костваше да се въздържа да не го целуна!

После фино изваяната шия, защитена от двете страни с коса, свободно виеща се на естествени къдрици, свързваше главата към едно тяло с най-перфектни форми и най-крепка конструкция, в което цялата сила и мъжественост бяха прикрити и смекчени от нежния тен, гладката кожа и заобленост на плътта му.

Върху снежнобялата му гръд – широка и с мъжки пропорции – двете алени връхчета на цицките внушаваха представата за малки розови пъпки.

Ризата му не ми пречеше да наблюдавам симетрията на

крайниците, цялата съвършеност на формите, които се отиваха към слабините, където талията свършва и започва заобленото издигане на ханша, а кожата – гладка, лъскава и ослепително бяла е опъната върху твърдата, закръглена и зряла плът, която поддава и образува трапчинки при най-малкия натиск, и върху която докосването не може да се задържи, а се приплъзва като върху повърхността на полирана слонова кост.

Бедрата му – фино изваяни и с разкошна гладка заобленост, постепенно ставаха по-тънки към коленете, като колони, достойни да поддържат тази красива конструкция; в дъното на която се заковаха очите ми – все още с останки от страх, но и с много нежни чувства – върху този ужасен уред, който съвсем неотдавна беше проникнал с ярост в мен, беше късал и почти унищожил моите меки нежни части, които още смъдяха от неговото безумно желание; но – виж го ти сега! Съкрушен и полегнал с полуспусната качулка на карминената глава върху едно от бедрата – стихнал, покорен и на вид неспособен на немирствата и жестокостите, които бе извършил. После, красиво израсналите косъмци – къси и къдрави около корена му, белотата му, разклонените вени, гъвкавата мекота на скъсеното и свито копие, лениво потънало като в пухкава възглавничка и надигнато от кръглия придатък между бедрата – тази чудна торбичка на природни съкровища, която, набраздена от единствените бръчки, за които се знае, че не натъжават, допълваше гледката и всичко това представляваше най-интересната жива картина на света и със сигурност безкрайно по-добра от онези голи тела, създавани от художниците и скулптурите, продаващи се на огромни цени, докато на действителната гледка се наслаждават малцина, които природата е надарила с горещо въображение и правдиво съждение относно оригиналите на красотата, ненадминатите природни композиции, стоящи много по-високо от всякакви имитации на изкуството и парични суми.

Но всяко нещо има край. Едно движение, извършено от този ангелски младеж в неспокойствието на отлитания сън, размести ризата и чаршафите на леглото до положение, което скри съкровището от очите ми.

Тогава аз легнах и като поставих ръцете си върху тази част от мен, в която току-що видяната гледка беше разбудила метеж, който превъзможващ смъденето, с пръстите си попаднах на открит проход, но няхах време да размислям по въпроса за разликата между девицата и жената, защото Чарлз се събуди и се обърна към мен, любезно питайки ме добре ли съм си починала, и без да ме остави да отговоря, запечата на устните ми една от своите пламтящи целувки-екстаз, които вляха огън в сърцето ми, откъдето той се разнесе по цялото ми тяло, и скоро след това, сякаш

за да ми отмъсти за огледа на голите му красоти, на който тайно се бях отдала, той отритна чаршафите и като вдигна фустата ми догоре, взе своя пай от пиршеството на очите с всичко, което природата ме бе надарил; бързите му ръце в това време обходиха невъздържано всяка моя част. Превъзходната скромност и твърдост на моите все още незрели гърди, белотата и стегнатостта на плътта ми, свежестта и правилността на чертите ми, хармонията на крайниците ми – всичко явно му доставяше задоволство от сключената сделка, и, любопитен да изследва щетите, които бе нанесъл в центъра на безмилостната си атака, той не само насочи ръцете си натам, но с възглавница, подложена отдолу, постави тялото ми в благоприятна позиция за палавата цел на изследването си. После, кой би могъл да изрази огъня, с който заблестяха очите му и запариха ръцете му – всички възхвали, които можа да отрони, бяха само въздишки на удоволствие и нежни накъсани възклицания. В този момент уредът му, твърд и насочен към мен, се разкриваше пред очите ми в най-висшето си състояние и храброст. Той самият го попипа, остана доволен от кондицията му, с нежна усмивка хвана една от ръцете ми и я постави с мълчалива настойчивост върху тази гордост на природата – нейния блестящ шедьовър.

Аз, съпротивлявайки се слабо, можех само да почувствам това, което не можех да обхвана – колоната от най-бяла слонова кост, красиво нашарена със синкави вени, с напълно отнетната качулка, по-твърда от рог и по-гладка от кадифе. След това той насочи ръката ми по-надолу към тази част, в която природата и удоволствието съхраняваха съкровищата си – така изкусно закрепени и провисени за корена на върховния си инструмент и служител, че не би било неточно да се каже, че той е техният носител; тук той ме накара да усетя ясно през мекия им покров съдържанието: чифт кръгли топчета, които мърдаха вътре и избягваха всякакъв, дори най-нежния, опит да бъдат стиснати.

Но сега посещението на меката ми ръка в тези чувствителни части предизвика такава неуправляема страст, че пренебрегвайки всяка увертюра и възползвайки се от отпуснатото ми положение, той стовари бурята там, където тръпнейки я очаквах и където той вече уверено настъпи – веднага почувствах твърдото навлизане между поддаващите, разделени устни на раната, сега отворени за живот, където теснотата вече не ми причиняваше непоносима болка и не представляваше за любимия ми трудност, а само усилваше удоволствието му в стегнатата прегръдка на тази нежна, топла ножница, към която инструментът бе така деликатно пригоден и която, станала сега негов дом, така ме изпълваше с

наслаждение, че направо се задушавах и оставах без дъх; после – убийственото намущкване! Безбройните целувки! Всяка от които беше неизразима радост и тази радост се губеше в още по-голямо блаженство! Но това беше природен безпорядък, твърде силен, за да трае дълго – съдовете, напрегнати и интензивно сгорещени, скоро избухнаха и изгасиха огъня; междувременно сред такива игри и забавления предобедът беше изминал и стана нужда да закусим и обядваме наведнъж.

В нашите по-спокойни интервали Чарлз ми разказваше за себе си; всяка негова дума беше правдива. Той беше единствен син, баща му, на дребна държавна служба, несъобразяващ се със скромните си приходи, живеел нашироко и нито осигурил на сина си добро образование, нито го подготвил за някоя професия, а решил да го прати в армията, като му купил военен чин, но оставил на него да събере парите или да си осигури някаква лихва, което отпращаше идеята в сферата на пожеланията. Без по-добър план, обаче, този непредвидлив баща беше оставил сина си – обещаващ младеж – да достигне пълнолетие или близо до него в почти пълно безделие, нещо повече – не се бе дори опитал да му даде елементарни наставления за пороците на града и опасностите от всякакъв род, които очакват неопитните и неподготвени за живота. Чарлз живееше у дома си при пълна свобода, заедно с баща си, който си имаше държанка, и беше нехайно благ към него, поне доколкото Чарлз не му искаше пари, оставяше го да ношува извън дома, когато пожелае, а после всякакво извинение вършеше работа, а ако го упрекнеше, правеше това толкова вяло, че упреците му приличаха повече на замижаване пред грешките, отколкото на сериозен контрол или ограничение. Чарлз, чиято майка беше починала, си доставяше необходимите пари от една своя леля по майчина линия, която имаше голяма слабост към него. Тя разполагаше със значителна годишна рента и редовно се разделяше с всеки шилинг, който можеше да задели за скъпия си племенник, което дразнеше баща му, той се ядосваше не затова, че тя по този начин подхранваше прищевките на сина му, а заради явното ѝ предпочитание към него; и скоро ще стане ясно какъв фатален обрат предизвиква тази користолюбива ревност в гърдите на бащата.

Чарлз, благодарение на щедрата си лелина обич, беше в състояние да издържа немного високателно момиче като мен, което се задоволяваше напълно с любовта му, и моята щастлива съдба, както винаги ще я наричам, ме срещна с него по начина, който описах, точно когато той си търсеше такава.

Що се отнася до характера му, нежността му го правеше да

изглежда роден за домашно щастие – мил, природно възпитан и с изискани маниери; изобщо не би могло да бъде по негова вина, ако някакво враждебно настроение нарушеше спокойствието му, което той обичайно поддържаше или бързо възстановяваше. Без онези блестящи качества, които определят гения или служат за вдигане на шум в света, той притежаваше всички скромни такива, които имат по-меки социални заслуги – здравият разум, подсилен от умерена и добра природа, го превръщаше ако не в обожаван идол, то във всеобщ любимец и уважаван човек, което е много по-важно за щастieto. Но тъй като нищо друго не бе привлякло вниманието ми и насочило страстта ми отначало, освен неговата красота, аз не разсъждавах тогава за вътрешните му качества, които по-късно имах пълната възможност да открия, и които може би в този период на замаяност и лекомислие слабо щяха да докоснат сърцето ми, ако бях заложила повече на личността, отколкото на насладата за очите и сетивата ми. Но да се върна към събитията.

След вечерята, която изяхоме в леглото сред сластолюбив безпорядък, Чарлз стана и като си взе прочувствено довиждане с мен за няколко часа, отиде в града, където се посъветвал с един млад способен адвокат и заедно отишли при моята уважаема господарка, от която само преди ден бях избягала, и с която той бе решил да си уреди сметките по начин, който да му осигури прекратяване на всякакви по-нататъшни разправии.

И така, те отишли, обаче по пътя, Темплър, приятелят му, като поразмислил върху информацията, която Чарлз му дал, видял причини да дадат друга насока на визитата си и вместо да предлагат обезщетение, да поискат такова.

При въвеждането им, момичетата от дома се скупчили около Чарлз, когото познаваха, и поради ранния час на бягството ми и пълното им неведение относно това, че той някога ме е виждал, без ни най-малко да го подозират за мой съучастник, те по обичайния си начин взели да се закачат с него; а пък другаря му взели най-вероятно за прясна жертва. Но Темплър скоро укротил тяхната игривост, като попитал за старата лейди, с която, казал той, придавайки сериозно съдийско изражение на лицето си, имал да урежда някаква работа.

Мадам била извикана веднага, момичетата – помолени да напуснат стаята и тогава адвокатът я попитал много строго дали не познава и дали не била подмамила, под предлог, че я наема за прислужница, млада девойка, току-що дошла от провинцията, на име Франсис или Фани Хил, описвайки ме с пълни подробности според както ме бил описал

Чарлз.

Типично за порока е да трепери пред правосъдието и г-жа Браун, чиято съвест не беше съвсем чиста по отношение на мене, ако и да бе веща в градските работи, ако и да бе наясно с блъфирането поради всички рискове на професията ѝ, нямаше как да не се стресне при този въпрос, особено когато той продължил да говори за мировия съдия, затвора Нюгейт, „Стария Бейли“, обвинения в сводничество, позорен стълб, влачене с каруца и всякакви процедури от тоя род. Тя, която вероятно си помислила, че аз съм подала информация срещу дома ѝ, първо се направила, че нищо не разбира и започнала многословно да протестира и да се извинява. Те обаче, да не навлизам в подробности, триумфално измъкнали моя сандък с нещата ми, които тя, ако не била уплашена, нямало лесно да им отстъпи, и не само това, ами им предложила и отменяне на евентуален иск срещу дома ѝ за сметка на почерпка с дамаджана оризова ракия и свободен избор на услуга от нейните, но ѝ било отказано. През цялото време Чарлз се правел на случаен придружител на адвоката, довел го тук, тъй като познава къщата, а иначе без никакъв интерес към въпроса, но му доставило удоволствие да чуе, че всичко, което му бях разказала, е вярно, защото страховете на развратниците я предразположили да навлезе в подробности по историята ми, и ако се съди по готовността ѝ да обяснява, тези страхове не били малки.

Феби, моята мила учителка Феби, в това време не била в къщата, може би ме е търсила из града, иначе тяхната съчинена версия със сигурност нямаше да бъде приета така лесно.

Преговорите обаче отнели известно време, което на мен щеше да ми се стори много дълго, както бях оставена сама на непознато място, ако жената на собственика – майчински тип, пред която Чарлз си бе позволил да ме препоръча, не беше дошла да ми прави компания. Пихме чай и с помощта на бърборенето ѝ времето мина много приятно, тъй като той беше нашата тема; но като притъмня и часът за завръщането му отмина, аз не можех да пропъдя нещастното нетърпение и нежните страхове, които ме връхлетяха, и които нашият притеснителен пол е склонен да изпитва пропорционално на любовта си.

Но не страдах дълго – видях го и гледката изплати с лихвите всички мои вълнения, а мекият упрек, който си бях подготвила, потъна, без да достигне до устните ми.

Бях легнала, защото все още не можех да движа добре краката си, Чарлз се втурна към мен, обгърна ме с ръце и ме вдигна, а аз протегнах моите да посрещна скъпата му прегръдка, и той ми разказа, с

прекъсвания от множество сладки целувки, за успеха на мерките, които бе взел.

Не можех да не се засмея, като чух как са уплашили старата лейди, защото с моята наивност и истинско невежество, изобщо не бях и помисляла за разгласяване. Както изглежда, тя се бе разтревожила, че съм потърсила убежище при някой роднина, случайно открит в града, след като съм се отвратила от техния живот и намеренията им спрямо мен, и че посещението е резултат от това, защото, както Чарлз правилно бе преценил, никой съсед в този тих час не беше видял обстоятелствата около моето бягство с каретата или поне него не го бяха забелязали, нито в къщата някой бе имал и най-малката представа или съмнение, че двамата сме разговаряли, още по-малко пък че съм успяла да сключа такава бърза сделка с абсолютно непознат – така или иначе, най-невероятната история не винаги трябва да се изключи от сметките.

Вечеряхме с веселостта на две млади влюбени същества на върха на щастието си и тъй като аз бях отдала с най-голяма радост бъдещата си съдба на Чарлз, не мислех за нищо друго, освен за изключителното удоволствие, че го притежавам.

Като стана време за лягане, той дойде в леглото и тази втора нощ, с попреминала вече болка, вкусих пълната омая на съвършеното удоволствие – аз плувах, къпех се в блаженство, докато и двамата не заспахме дълбоко – естествена последица от задоволените желания и уталожен плам – само за да се събудим за нов екстаз.

Така, прекарвайки времето си в любов, останахме десетина дни в Челси, през което време Чарлз имаше грижата да дава правдоподобни обяснения за отсъствията си от къщи и да посещава редовно щедрата си леля, от която получаваше достатъчно средства за издръжката ми, която беше нищожна в сравнение с предишните му единични забавления.

После Чарлз ме премести в частно обзаведено жилище на улица „Д...“, до „Сейнт Джеймс“, където плащаше половин гвинея седмично за две стаи и килер на втория етаж; която бе търсил от известно време и бе по-удобна за честите му посещения от мястото, където ме бе настанил първия път, мога само да кажа, че го напуснах със съжаление, тъй като ми бе станало безкрайно скъпо поради това, че там за първи път притежавах Чарлз, а и поради обстоятелството, че там загубих бижутото, което не може да се изгуби втори път. Собственикът обаче нямаше причини да се оплаче от нищо – Чарлз беше достатъчно щедър, за да го на кара да не съжالياва за загубата ни.

Пристигнала в новото жилище, спомням си, че ми се стори много

хубаво наредено, макар че бе съвсем обикновена квартира, дори на тази цена, но и в тъмница да ме бе завел моят Чарлз, присъствието му щеше да го превърне в малък Версай.

Хазайката, г-жа Джоунс, ни чакаше в апартамента и словоохотливо ни обясни удобствата му – че нейната лична слугиня щяла да ни прислужва ... че най-отбрани хора са наемали квартира при нея ... че първият ѝ етаж е даден на външния секретар на едно посолство и неговата дама ... че аз съм изглеждала много благовъзпитана лейди ... При думата лейди аз се изчервих от поласкана суетност – това беше твърде силно за момиче в моето положение, защото макар Чарлз да бе взел мерки да ме облече в не толкова безвкусен крещящ стил, отколкото бяха дрехите, с които избягах при него, и да ме бе представил за своя съпруга, за която тайно се е оженил и трябва да я крие заради приятелите си (старата история), смея да се закълна, че това се стори крайно невероятно на жената, която познаваше града много добре, но пък и беше последното нещо, което я интересуваше. Беше невъзможно човек да има по-малко скрупული от нея – печалбата от даването на стаи под наем беше единственият обект на вниманието ѝ, истината изобщо не би могла да я скандализира, нито да развали сделката.

Един пестелив портрет и личната ѝ история ще ви дадат възможност да разберете ролята, която тя щеше да изиграе в живота ми.

Беше около четиридесет и шест годишна, висока, слаба, червенокоса с едно от онези обикновени лица, които срещате навсякъде и отминавате, без да забележите. В младостта си била държанка на един господин, който, умирайки, ѝ завещал четиридесет лири годишно докато е жива, по съображения, че имал дъщеря от нея, която дъщеря, на седемнадесетгодишна възраст, тя продава и то почти без пари на някакъв господин, който заминавал на посланическа мисия в чужбина и взел покупката си със себе си, където я употребявал крайно внимателно и дори се чуло, че се бил оженил за нея, но постоянно разправял, че тя не поддържа никаква писмовна връзка с майка си, що ли за майка всъщност – толкова низка, че да спазари собствената си плът и кръв. Та тя, цялото същество на която били само парите и наистина нямала друга страст освен тях, от нищо друго не се притеснявала, освен че по този начин губи някой и друг подарък или допълнителни облаги след извършването на сделката. Напълно безразлична по природа, значи, към всякакви удоволствия, различни от увеличаване на състоянието ѝ без значение с какви средства, след това се захванала с нещо като частни доставки, за което била съвсем подходяща с нейния достолепен и приличен външен вид,

понякога се занимавала със сватовничество; накратко, не изпускала нищо от очите си и се заемала с всичко, което обещавало някаква придобивка. Знаела клюките на града, като не само се ослушвала, но и постоянно проучвала нещата, а междувременно, покрай практикуването на услуги по хармонично сближаване на двата пола, държала и заложна къща. Тя даваше къщата, в която живееше, под наем и вземаше възможно най-високата цена от стаите; и макар че имотът струваше поне три-четири хиляди паунда, не си позволяваше дори неща от първа необходимост, а живееше изцяло от това, което успееше да измъкне от наемателите.

Когато видя такава млада двойка като нас да идва под покрива ѝ, първите ѝ мисли несъмнено са били как да вземе повече пари от нас по всякакъв начин, за което, както правилно бе преценила, нашето положение, и неопитността ни скоро ѝ дадоха възможност.

В такава надеждно светилище и в схватката на такава харпия се установихме да живеем. За Вас няма да е интересно, нито за мен приятно, да навлизам в подробности по всички убийствено дребнави начини и средства, с които се мъчеше да ни оскубе и които Чарлз с безразличие понасяше вместо да си направи труда да се преместим – сумите по разходите малко занимаваха него, младия джентълмен, който не знаеше що е стиснатост или поне пестеливост, и мене – младото селско момиче, което си нямаше представа от нещата.

Тук, под закрилата на моя единствен любим, преминаха най-приятните часове от моя живот; тук притежавах моя Чарлз и в негово лице всичко, което влюбеното ми сърце можеше да желае. Той ме водеше на театър, опера, маскени балове и всякакви градски развлечения; удоволствието ми от тях безкрайно нарастваше от това, че бе винаги с мен и ми обясняваше всичко; естествените прояви на изненада и възхищение, които тези гледки, видени за първи път от селско момиче, не можеха да не предизвикат у мен, поради необичайността им, може би го забавляваха; но на мен ми се струваше, че те доказват силата и пълната власт на сърдечното ми увлечение над цялото ми същество – това бе страст, при която душа и тяло се сливаха в едно и не оставяха място за друга наслада от живота, освен любовта.

Що се отнася до мъжете, които виждах по такива места, те не можеха и да се сравняват с моя съвършен Адонис, така че дори бегла мисъл за друг не минаваше през главата ми. Той беше цялата вселена за мен, а всичко извън него бе абсолютно нищо за мен.

Любовта ми бе толкова голяма, че не оставяше място за ни най-малко съмнение, нежели за изгаряща ревност; отхвърлях и отричах

всяка такава представа, защото дори само мисълта ми да се отклонеше в подобна посока, изпитвах ужасни мъки и треперех като пред смъртта, нито пък имах основание, наистина, защото, ако трябваше да дам тук отчет за няколкото случая, когато Чарлз заради мен пренебрегваше жени от много по-високо положение (което, предвид външния му вид не беше за учудване), бих могла напълно да докажа непоклатимата му вяност към мен, но не бихте ли ме обвинили в претопяне на гощавка, с която моята суетност отдавна трябваше да се е заситила?

Когато си почивахме от активните удоволствия, Чарлз намираше друго удоволствие в това да ме наставлява, доколкото собствените му знания позволяваха, по най-различни въпроси от живота, по които, поради моята липса на образование, бях свършено невежа; и аз не изпусках нито една дума от устата на любимия ми учител, следях всяка сричка, която произнасяше и приемах като прозрение всичко, което кажеше, единствено целувки прекъсваха занятията ни, целувки, които не можех да не приема от устните, дъхащи по-сладко от арабски парфюми.

Не след дълго бях в състояние, чрез напредъка, който постигнах, да докажа голямото внимание, което обръщах на ученето, повтаряйки пред него почти дума по дума всичко казано, а за да се убеди, че не съм просто папагал, а се замислям върху нещата, които чувам, добавях собствени разсъждения и му задавах въпроси.

Провинциалният ми акцент и недодялаността на походката, маниерите и обноските ми започнаха чувствително да се изличават, толкова точни бяха наблюденията ми и така силно желанието ми да се развивам всеки ден, за да заслужи сърцето му.

Що се отнася до парите, макар че той ми носеше всичко, което получеше, трудно можеше да ме накара да го приема, а дрехите, които бе пожелал да нося, не бяха за мен нищо повече от начин да му доставя удоволствие, като се обличам винаги чисто и спретнато, отвъд което нямах друга амбиция. Бях готова на най-големи трудности, бих работила до преумора с най-голяма радост, за да му помагам, представете си тогава дали бих могла да понеса мисълта да му бъда в тежест, и това безкористно желание в мен не беше преструвка, а заповед на сърцето ми, което Чарлз не можеше да не усеща, и ако той не ме обичаше така силно, както аз него (което беше постоянният и единствен предмет на нашите сладки препирни), затова пък ми носеше удовлетворението да вярвам, че е невъзможно някой мъж да бъде по-нежен, по-верен, по-истински от него.

Нашата хазайка, г-жа Джоунс, често идваше в апартамента ни, от

който не излязах под никакъв претекст без Чарлз; не мина много време и тя се добра, без кой знае каква изкусност, до тайната на нашето съжителство без свещената църковна церемония – обстоятелство, което, разбира се, съвсем не я разочарова, като се имат предвид плановете ѝ спрямо мен, които, уви, много скоро щеше да ѝ се отдаде да изпълни. Но междувременно, жизненият ѝ опит я караше да внимава да не би по някакъв начин, било то случайно или прикрито да отслаби или разбие, поне за настоящия момент, спойката на нашите сърца, и така да загуби двама наематели, от които имаше само облаги, и да не би някой от нас да надуши сметките ѝ, защото в тях влизаше споразумението с един от клиентите ѝ или да ме разврати, или да ме откъсне по някакъв начин от моя покровител.

Но суровостта на съдбата ми скоро ѝ спести труда по разделянето ни. Живеех по този начин вече единадесет месеца, които преминаха като бърз, непрестанен поток от наслади, но нищо прекрасно не трае вечно. Бях бременна на три месеца с дете от него, обстоятелство, което го правеше още по-нежен към мен, ако изобщо бе възможно да бъде още по-нежен, когато смъртоносният, неочакван удар на раздялата се стовари върху нас. Ще мина в галоп през подробностите, които все още ме разтреперват, като си ги спомня; и до ден днешен не мога да повярвам как и с какви средства успях да ги преживея.

Два дълги като живота дни го бях чакала да се завърне, без да имам вест от него, аз, която дишах и съществувах чрез него и която никога дотогава не бях оставала и двадесет и четири часа, без да го видя. На третия ден нетърпението ми стана така силно, а тревогите ми така сериозни, че направо се поболях. Неспособна да издържа напрежението, аз се тръшнах на леглото и звъннах на г-жа Джоунс, която дотогава не се бе опитала да ме успокои, и тя дойде. Трудно намирах думите, въздух не ми стигаше, докато я молех, заради живота ми, да измисли някакъв начин да открие какво може да се е случило на единствения ми покровител. Тя се опита да ме утеши, но го направи по начин, който само изостри мъчението ми, вместо да го облекчи, после излезе по тази задача.

Не ѝ се налагаше да върви дълго: бащата на Чарлз живееше наблизо, на една от улиците, които водят към Ковънт Гардън. Там тя влязла в една кръчма и изпратила едно от момичетата-прислужнички, чието име ѝ бях дала като напълно заслужаващо доверие. Момичето с готовност се отзовало, когато г-жа Джоунс попитала какво е станало с г-н Чарлз, дали не е отишъл някъде извън града, и я уведомило, че синът на

господаря е изпратен на дълъг път, което се било случило предния ден и не било тайна за прислугата. Тази сигурна мярка била предприета спрямо него като строго наказание, защото бил в по-близки отношения с леля си, отколкото баща му с нея, и всъщност, за да се отърве от него, понеже се страхувал, че нейната обич ще представлява спънка за изпращането му извън Англия на воаяж, който бил вече уредил; и така, с типичния си коварен и безцеремонен маниер баща му използвал благовидния предлог, че уж било неотложно и необходимо да се подсигури значителното наследство, оставено след смъртта на някакъв богат търговец (негов брат всъщност) в една фабрика някъде из Южните морета, откъдето неотдавна бил получил копие от завещанието.

С цел да изпълни решението си да го изпрати надалече, баща му бил уредил без знанието му всичко необходимо по заминаването, бил сключил сделка с капитана на кораба, за чието точно изпълнение се бил погрижил, като влязъл във връзка със собственика и покровителя, накратко, взел всички мерки и то така потайно и точно, че докато синът му си мислел, че пътува по реката за няколко часа, го спират и качват на борда на кораба, не му разрешават дори да напише писмо и го наблюдават по-строго от държавен престъпник.

По такъв начин идолът на моята душа бе откъснат от мен и насила изпратен на дълъг воаяж, без да се прости с приятели, без да чуе думи на утеха, нищо друго, освен сухи обяснения и инструкции от баща си за това, какво трябва да направи, като пристигне в пристанището, заедно с няколко препоръки в писмен вид за някакъв там благодетел – всички тези подробности аз научих много по-късно.

Прислужничката същевременно добавила, че била сигурна, дето това отношение към хубавия ѝ млад господар ще причини смъртта на леля му – което се оказало вярно. Възрастната дама, научавайки новината, почина след по-малко от месец, а тъй като състоянието ѝ представлявало само годишна рента, от която не беше слагала нищо настрана, тя си отиде, без да остави на своя любим племенник нищо, заслужаващо споменаване; за смъртта ѝ знам само, че умирайки, категорично отказала да се види с баща му.

Когато г-жа Джоунс се върна, забелязах, че изражението ѝ не е никак загрижено, а почти доволно и се обнадежих, че сигурно ще успокои измъченото ми сърце с добри новини, но това всъщност се оказало жестока заблуда – злата жена с най-голямо спокойствие ме прониза право в сърцето, като ми каза накратко, че той е изпратен надалече най-малко за четири години (тук тя преувеличи злонамерено) и че не мога да

очаквам да го видя никога вече, и всичко това го описа така живо и достоверно, че не можех да не ѝ повярвам, а и то всъщност бе, уви, почти напълно вярно.

Едва бе свършила да разказва и аз припаднах, а след още няколко последователни пристъпа – все още буйстваща и не на себе си – пометнах, загубвайки най-скъпия подарък от любовта ми с Чарлз, но окаяните същества не умират лесно, а особено ние, жените, се държим пословично здраво за живота.

Тя положи съвсем не безкористни грижи за мен и така спаси опротивелия ми живот, който, изпълнен до този момент с преливащо щастие и радости, внезапно се разкри пред очите ми изпълнен с ужас, дълбока скръб, и изгаряща злочестина.

И така, пролежах шест седмици в борба между младостта и страданието в очакване на смъртта, която многократно призовавах да дойде и облекчи мъките ми, но явно не съм се молела достатъчно силно, защото накрая се възстанових, макар и все още вцепенена и отчаяна до степен, която застрашаваше разума ми.

Времето обаче е най-добрият утешител и, както обикновено става, то постепенно смекчи остротата на страданието ми и притъпи усета на сетивата ми. Здравето ми се възвърна, макар все още да бях тъжна, отчаяна и отпусната, а понеже предишната здрава руменина на бузите ми изчезна, видът ми придоби деликатност и изисканост.

Докато лежах болна, хазайката се стараеше нищо да не ми липсва и щом видя, че вече съм в достатъчно добро състояние, пристъпи към постигане на целта си. Един ден, след като бяхме обяждали заедно, тя ме поздрави за възстановяването ми, заслугата за което приписа изцяло на себе си и след този увод завърши с ужасен и унизителен епилог:

Сега, г-це Фани, си доста добре – каза тя. – Нямам нищо против да останеш в квартирата, и сама виждаш, че нищо не съм ти искала толкова дълго време, но честно казано, задлъжняла съм с доста пари и трябва да ги плащам.

И като каза това, ми подаде сметката за разходите ми – наем, храна, лекар, сестра и т.н. – общата сума възлизаше на двадесет и три паунда, седемнадесет шилинга и шест пенса, а аз за нищо на света не можех да ги платя, тъй като имах само седем гвиней (и тя знаеше това), останали случайно от моя скъп Чарлз. В същото време тя пожела да ѝ кажа по какъв начин смятам да платя. Избухнах в сълзи и ѝ казах в какво положение съм, като добавих, че ще продам малкото дрехи, които имах, а останалото ще ѝ платя при първа възможност. Но отчаянието ми, очевидно

съответстващо на намеренията ѝ, само я направи още по-неотстъпчива.

Много хладно тя ми каза, че наистина съжалявала за това, което ме е постигнало, но трябвало да се погрижи и за себе си, макар че щяло да ѝ бъде много мъчно да изпрати такова младо същество в затвора ... При думата „затвор“ кръвта замръзна във вените ми и страхът така ме обзе, че побледнях и почувствах внезапна слабост, сякаш бях престъпник, който вижда бесилката пред себе си, още малко и щях да припадна. Хазййката, която не искаше да ме докара до телесна немощ, а само да ме сплаши до известна степен с цел да осъществи плановете си, започна да ме успокоява отново и ми каза с тон, съдържащ почти истинска жалост и нежност, че би било по моя собствена вина, ако се наложи да пристъпи към подобна крайност; но тя вярвала, че на света можело да се намери приятел, способен да поправи нещата в наша обща полза и че тя щяла да го доведе на чай този следобед, ако ние двете постигнем разбирателство по нашия въпрос. В отговор на всичко това аз не обелих нито дума; седях безмълвна, объркана, ужасена. Г-жа Джоунс, преценявайки правилно, че сега е моментът да ме довърши, докато още впечатленията ми са силни, напусна стаята и ме остави сама на всички ужаси на въображението ми, наранена до смърт от мисълта за затвора и, водена от принципа за самосъхранение, готова да се хване и за сламка само и само да избегна наказанието.

В такова състояние проседях почти половин час, погълната от тъга и отчаяние, докато хазййката влезе пак, забеляза уплашеното ми до смърт изражение и, следвайки плановете си, се престори на много загрижена и ми каза уж най-добросърдечно:

Нещата няма да са толкова лоши, колкото си ги представяш, ако бъдеш приятелка сама на себе си.

И завърши с това, че била вече довела един много уважаван джентълмен да пие чай с мен и той щял да ми даде най-добрия съвет как да се освободя от проблемите си. При което, без да дочака отговор, тя излезе и после се върна с този много уважаван джентълмен, чиято много уважавана сводница беше тя самата както в този, така и в други случаи.

При влизането си в стаята джентълменът ми направи дълбок поклон, на който нямах сили да отвърна, след което хазййката пое задължението да ни запознае (тъй като никога дотогава не бях виждала господинна). Тя донесе стол за него и още един за нея, без да разменим нито дума; аз само стоях и гледах глупаво, смутена от странното посещение.

Чаят беше направен и хазййката, като не желаше да губи никакво време, а забеляза мълчанието и срамежливостта ми пред непознатия,

започна да нарежда в познатия ми стил, примесен с нотки на властност:

Ела, г-це Фани, вдигни главица, дете, и не позволявай на тъгата да развали хубавото ти личице. Тя, тъгата, не трае дълго, да знаеш, ела, чувствай се свободно, ето този господин научи за нещастieto ти и желае да ти помогне, трябва да се опознаете, недей сега да правиш фасони, че това, че онова, ами дай да се споразумеете, докато е време.

Като чу тази „деликатна и елегантна“ реч, джентълменът, който виждаше, че съм изплашена и направо изумена до пълна неспособност да говоря, ѝ направи забележка, че представя нещата по много груб начин и по-скоро ме отблъсква, отколкото насърчава да приема доброто, което ми мисли, а след това се обърна към мен и ми каза, че бил свършено запознат с цялата история и знае всяка една подробност от столетията ме беда, която, признавал, била жестока, особено като се има предвид младостта и хубостта ми, че той отдавна ме бил харесал и дори се бил отнесъл към г-жа Джоунс, тук присъстващата, но се оказало, че съм абсолютно ангажирана с друг и той загубил всяка надежда някога да успее, докато не научил за внезапния обрат на съдбата, при което той наредил на хазайката ми да се погрижи, щото нищо да не ми липсва и че, ако не бил задържан по работа в Хага, сам щял да се грижи за мен по време на болестта ми, и че при завръщането си, което било само преди ден, като чул, че съм се съвзела, помолил хазайката да бъде представен пред мен, и бил не по-малко възмутен, отколкото аз – шокирана, от начина, по който тя се държала, с цел да му осигури това щастие, но, за да ми докаже колко е възмутен от нейното поведение и колко далеч бил от това, да се възползва от положението ми или да изисква нещо от мен в знак на благодарност, той бил готов в този същия момент да изплати докрай задълженията ми към моята хазайка и да ми даде квитанцията, след което съм можела да се чувствам свободна да реша дали да приема или да отхвърля ухаждането му, тъй като той бил далече от всякакви опити да насилва моите желания.

Докато той излагаше чувствата си към мен, аз се осмелих да вдигна очи към него и да огледам фигурата му. Беше елегантно слаб, добре сложен, на около четиридесет години, облечен в изискан костюм; носеше голям диамантен пръстен на едната си ръка, отблясъците от който играеха в очите ми, докато махаше с ръка в разговора, и ме караха да мисля за него с уважението, полагащо се на такъв важен джентълмен. Накратко, можеше да мине за това, което се нарича приятен тъмнокос мъж от издигнато семейство с вродено чувство за превъзходство.

Но каквото и да говореше, моят отговор беше само сълзи, леещи се

изобилно и задавящи гласа ми, и добре, че беше така; тези сълзи ми служеха за оправдание, защото изобщо не знаех какво да кажа.

Гледката обаче го развълнува, както по-късно ми каза той, неустойно и за да намали по някакъв начин силата на страданието ми, той извади портфейла си, помоли за перо и мастило, които хазайката веднага му даде, плати до последния фартинг всичко, което тя поиска, заедно с щедър бакшиш, за който тогава не знаех, и като получи разписката, с много нежен жест ме накара да я съхранявам, като хвана ръката ми, в която бе пхнал разписката, и я насочи към джоба ми.

Аз все още бях в състояние на глупаво объркване и меланхолично отчаяние, тъй като душата ми не можеше да се възстанови от силния шок, който бе получила, а междуременно, без да забележа кога, хазайката беше излязла и аз останах насаме с непознатия джентълмен, но когато забелязах това, въобще не изпитах каквото и да е страх, защото бях останала без сили и напълно безразлична към всичко.

Джентълменът обаче, който не за първи път се сблъскваше със случай като моя, ме притегли под претекст да ме утеши и първо избърса сълзите ми с кърпичката си, но те продължаваха да се стичат по бузите ми, после се осмели да ме целуне, аз от моя страна, нито се съпротивлявах, нито му съдействах. Седях напълно неподвижна и се чувствах като продадена чрез сделката, извършена пред очите ми, без да ме е грижа какво ще стане с клетото ми тяло, и неспособна да събере кураж, дух, живот, за да окажа поне малко съпротива, поне колкото подобава на скромния ми пол; позволявах му, като питомно животно, всичко, което господинът пожелаеше, и той продължи почти незабележимо, стъпка по стъпка, да си позволява все повече и повече, пхна ръката си между нагръдника и пазвата ми и спокойно започна да ме опипва, без да среща съпротива, а понеже находката го зарадва повече, отколкото бе очаквал, продължи към крайното изпълнение на желанията си, взе ме на ръце и ме понесе, безжизнена и неподвижна, към леглото, на което внимателно ме положи и се забавлява, както му беше угодно, а аз почти не разбирах какво прави до момента, когато, излизайки от трансa и безчувствието, усетих, че е в мен, а аз продължавах да лежа пасивна и непознала ни най-малкото удоволствие – мъртъв труп би показал повече признаци на живот. Веднага щом задоволи страстта си, без да се съобрази със състоянието, в което съм, той стана и, като пооправи дрехите ми, се зае с огромна нежност да успокоява пристъпа на угризение и лудост, който ме обхвана – със закъснение, признавам си – задето бях допуснала ласките на напълно непознат човек върху това легло. Скубех си косата, кърших

ръце и се удрях по гърдите като полудяла. Но когато новият ми господар, защото вече го виждах в такава светлина, се опита да ме успокои, тъй като целият ми гняв беше насочен към мен самата – не смятах, че имам право да отправя към него каквото и да е обвинение – аз го помолих по-скоро с покорство, отколкото с гняв, да ме остави сама, да понеса страданието си в уединение. Това той категорично отказа да направи, защото, каза той, се боял, че мога да посегна на себе си.

Бурните страсти рядко траят дълго, а женските – още по-малко. След яростта настъпи мъртво спокойствие, последвано от обилен порой сълзи.

Ако някой ми беше казал само допреди броени дни, че ще позная друг мъж, освен Чарлз, щях да го заплюя в лицето, ако ли пък ми бяха предложили дори по-голяма сума от тази, която видях да плащат за мен, щях да отхвърля предложението, без да ми мигне окото. Но нашите добродетели и нашите пороци зависят твърде много от обстоятелствата на живота ни; като си помисля само как бях нападната съвсем неочаквано и напласена с приказки за затвора, и колко бях отпаднала след дългата болест, поражението ми изглежда напълно обяснимо, още повече, че аз сякаш не присъствах на него или поне не бях активна страна. И така, след като бедата вече беше дошла и нямаше връщане назад, помислих си, че ще е по-добре да не отблъсвам прегръдките на човека, възползвал се от мен, независимо с какви средства си е послужил; и постигайки споразумение със самата себе си, приех, че той има пълното право върху мен и ще трябва да търпя целувките и прегръдките му, без да се съпротивлявам или сърдя; не че те ми доставяха някакво удоволствие или пък надделяваха над отвращението на душата ми от това, че съм се отдала на усещания от такъв род, но аз разрешавах и търпях – това беше вид благодарност, а също и неизбежна последица от случилото се първия път.

Той беше достатъчно внимателен да не подновява крайните си действия, които преди малко ме бяха довели до такива бурни вълнения. Сега, вече сигурен, че съм негова собственост, беше доволен да вижда как се успокоявам малко по малко и желаше да изчака щедрите плодове на нежността, които, укоряваше се сам той, беше набрал още зелени, поддавайки се на изкушението поради моята неспособност да му окажа съпротива и поради това, че беше обзет от сляпо увлечение и така беше излял страстта си върху едно безжизнено, неподвижно тяло, глухо за каквато и да било радост, тъй като – неполучило своята част от удоволствието, то не бе в състояние да дари с такова. Едно, обаче, е сигурно –

сърцето ми никога не забрави напълно начина, по който попаднах в ръцете му, макар че в интерес на истината, имах причини да бъда доволна, че за него не бе така лесно да ме напусне, както да ме придобие.

Междувременно вечерта напредваше и една прислужничка дойде да сложи масата за вечеря; за моя радост хазайката, чието присъствие беше в момента истинска отрова за мен, нямаше да бъде заедно с нас.

Не след дълго ни сервираха богата и изискана вечеря, и бутилка Бургундско, и всичко друго необходимо, наредено на малка масичка отстрани.

След като прислужничката излезе от стаята, джентълменът настоя с нежна топлина да седна в креслото край камината и да го гледам как се храни, ако аз самата не мога да ям. Подчиних се със свито сърце, тъй като болезнено си спомнях прекрасните мигове насаме със скъпия ми Чарлз и правех сравнение между неговата любов и сегашното, със сила наложено ми положение – тази мъчителна нова сцена от живота ми, създадена от необходимостта.

По време на вечерята, след множество доводи, използвани, за да се успокоя и примиря със съдбата си, той ми каза, че името му е Х..., брат на граф Л..., и че след като, по предложение на хазайката ми, бил доведен да ме види, намерил, че съм точно по вкуса му и бил й поставил задача на всяка цена да му помогне да се опознаем и че накрая успял както за негово задоволство, така и, страстно се надявал и молел, за мое, добавяйки към това, не без известно самохвалство, че няма да имам причини да се разкайвам за запознанството ни.

Успях да хапна само половин яребица, изпих и три-четири чаши вино, понеже той ме убеди, че са необходими за здравето ми, но дали защото във виното беше сложено нещо или защото много малко бе необходимо, за да пламне естествената жар на моята природа, скоро започнах да гледам г-н Х. без стеснение и вече не изпитвах предишната неприязън; това съвсем не беше любов, а просто притъпяване на сетивата ми – бих изпитвала същото към който и да е друг мъж, ако бях попаднала в същите обстоятелства с него и той беше направил за мен, и с мен, каквото г-н Х. направи.

Не съществува, поне на земята, вечна тъга, и моята вече бе ако не към края си, то поне приглушена; сърцето ми – от дълго време претоварено с тревоги и злочестина, започна да се отпуска и отваря за разнообразие и веселба. Поплаках си малко, сълзите ме облекчиха, повъздишах и сякаш въздишките ми смъкнаха потискащия ме товар; изражението ми се смени и стана ако не чак щастливо, то поне спокойно и ненапрегнато.

Г-н Х., който беше наблюдавал, а може би и причинил тази промяна, знаеше твърде добре, че не трябва да я спира; почти незабележимо той намести масата между нас, донесе си стол, седна срещу мен и скоро започна, след като ме подготви с всякакви нежни думи, уверения и тържествени декларации, да ме хваща за ръцете, да ме целува и още веднъж заопипва пазвата ми, която, свободна в небрежно разхлабеното ми неглиже, сега задъхано пулсираше от възмущение и срам, че е така използвана от все още недобре познат мъж. Скоро той ми даде още по-сериозен повод да възкликна, като се приведе и плъзна ръка над жартиерите ми, оттам се опита да се добере до прохода, който по-рано беше открил отворен и неохраняван, но сега не можа да раздели стиснатите ми бедра; аз нежно се оплаках и го помолих да ме остави на мира, казах, че не съм добре. Но макар той да усети, че съпротивата ми е повече формална, отколкото истинска, реши да се откаже от постигане на целта си – да ме положи незабавно в леглото, като вместо това уведоми хазайката, че ще се върне след час, когато се надявал да ме намери по-благосклонна към страстта му, отколкото съм сега. Аз нито се съгласих, нито отказах, но изражението ми и начина, по който приех това предложение, му показаха, че не се смятам дотам господарка на положението, за да кажа „не“.

И така, той излезе и ме остави, а само след минута-две, преди да успея да се овладея и да възстановя способността си за мислене, прислужничката дойде по нареждане на хазайката с малка сребърна купичка, пълна с горещо вино и подправки, което тя нарекла сватбено питие и желяела да го изпия, преди да си легна, което аз съответно направих и веднага почувствах жегата и огън да препускат като ловни кучета през всяка част от тялото ми; пламтах, парех и малко още ми трябваше, за да пожелаая който и да е мъж.

Прислужничката, щом ме видя да си лягам, взе свещта и, като ми пожела лека нощ, излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Едва бе слязла по стълбите, когато г-н Х. внимателно отвори вратата и влезе с две запалени свещи, този път по нощна роба и шапчица; той пусна резето и това, кой знае защо, леко ме обезпокои, макар че го очаквах. Приблужи се на пръсти до леглото ми и каза с тих шепот:

Моля те, мила, не се страхувай ... Ще бъда много нежен и внимателен с теб.

После бързо свали дрехите си и скочи в леглото, но аз успях да го разгледам, докато се събличаше; имаше мускулесто тяло, яки нозе и рунтави гърди.

Леглото се разтнесе от допълнителното натоварване. Той легна от

външната страна, като остави свещите да горят, несъмнено искаше да удовлетвори всяко свое сетиво; защото щом ме целуна, отметна завивките и се загледа захласнато в мен, както лежах отвита в цял ръст и ме обсипа с целувки, без да пропусне никоя моя част. После коленичи между краката ми и смъкна долната си риза, като оголи изцяло косматите си бедра и твърдия насочен жезъл – червенотлав и вкоренен в гъсталак от къдри, които покриваха корема му чак до пъпа и му придаваха вид на четка от плът; скоро усетих, че навлиза плътно в мен; той вкара пирона до главата и не остави никакво разстояние, освен търкащите се косми от двете страни.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Сега аз го имах, чувствах го и, задвижвайки се в мен, той скоро призова природата да се изяви в най-приятните си проявления, не можех повече да се сдържам, силата на живота се втурна механично към центъра на привличане и не след дълго, вътрешно затоплена и възбудена отвъд границите на поносимост, загубих всякаква въздържаност и се отдадох на силата на емоцията, бях просто жена и издавах онези звуци на удоволствие, които, в името на все още живата, вярна любов към Чарлз, ми се искаше да обузда.

И все пак – о, каква огромна разлика имаше между усещанията, породени от чисто телесното привличане, от сблъсъка на половете, и онази сладка, яростна, неопикуема наслада, която увенчава радостите на взаимната любов, където две сърца, нежно и вярно съюзени в едно, екзалтирано туптят, високо възнасят духа и душата и застават срещу смъртта, докато моментните желаниа на плътта просто пораждаат страст, но бързо умират от пресищане.

Г-н Х., който не изглеждаше да се безпокои от подобна разлика, не ми остави време да си поема дъх, сякаш решил да докаже на всяка цена, че жизнеността му отговаря напълно на здравия му вид и след няколко минути беше готов да поднови атаката, като първо шурмува с буря от целувки, а после изпълни същото упражнение, както преди, с нестихнала жар и плам; така, поддържайки повтарящи се занимания, ме държа будна чак до сутринта, като през цялото време ми даваше пълната възможност да усещам допира на твърдите му бедра, квадратните рамене, широкия гръден кош, стегнатите мускули, накратко – мъжественост, която би минала за нелош образ на древен барон от времето, когато още са

размахвали брадви, но чиято раса в днешно време е станала префинена и се е превърнала в деликатното модерно поколение на нашите мекотели младочета, които са бледи, красиви и мъжествени, почти колкото сестрите си.

Г-н Х., доволен, че утрото огря победните му действия, най-после ме остави да си почина, нещо, от което и той самият се нуждаеше; скоро и двамата потънахме в дълбок сън.

Макар и събудил се по някое време преди мен, той не посмя да обезпокои веднага покоя ми, но при първото ми размърдване, което беше около десет часа, бях длъжна да изтърпя още едно доказателство на неговата мъжественост.

Около единадесет г-жа Джоунс се появи с две купи гъста супа, които опитът ѝ в тези неща я бе подсетил да приготви. Тя отправи към мен щедри неискрени комплименти – празнословие на сводница, всъщност поздрав и двама ни, и макар че кръвта ми кипна, като я видях, аз потиснах чувствата си, загрижена за последствията от новата ми връзка.

Но г-н Х. ме освободи от притесненията, като не ме остави дълго да мисля. Той ми каза, че изпитва силна и искрена любов към мен и за да я докаже, за начало ще ме премести в по-удобна къща от тази, която по много причини е станала неприятна и дразнеща за мен, и ще се грижи най-нежно за мен, а за да не ми се наложи да давам някакви обяснения на хазайката или да проявя нетърпение, докато той се върне, ми оставя портфейл с двадесет и две гвиней в него, просто защото няма повече в себе си, обясни той, да разполагам с тях, докато ми даде още, след което се облече и излезе.

Щом си замина, бях обхваната от угризения, като при първи грях (защото любовта ми към Чарлз никога не ми бе изглеждала грешна). Чувствах се като понесена от порой, без да мога да стигна брега. Упреквах се за новото си познанство, за ужасната необходимост, за наложената ми благодарност и най-вече, честно казано, за моята разпуснатост и отклонение от правия път, откакто моят скъп Чарлз замина и сърцето ми стана плячка на черни, разяждащи мисли. Отново си спомнях с нежност и съжаление за моя първи и единствен любим и за нашата силна любов, и с огорчение разбрах, че вече не го заслужавам. За него бях готова да прося хляба си по целия свят, но се оказа, че аз, клетата, не притежавам нито кураж, нито почтеност, за да оцелея след раздялата ни.

Ако сърцето ми не беше предварително обвързано, може би г-н Х. щеше да бъде единственият господар над него, но мястото беше заето и само по силата на обстоятелствата той стана собственик на личността

ми, чийто външен чар, всъщност беше единственият обект на неговата страст и затова любовта му, естествено, не можеше да бъде нито много изтънчена, нито много трайна.

Той се върна в шест часа вечерта и ме отведе в новата квартира, нещата ми бяха опаковани и пренесени с наемен файтон; раздялата с хазайката, която така и така недолюбвах по доста причини, не предизвика в мен ни най-малко съжаление, а и на нея самата ѝ беше все едно дали ще остана или ще си замина, интересуваше я само печалбата.

Стигнахме до къщата, предназначена за мен, която беше на някакъв търговец, изцяло предан на г-н Х. по редица причини, който ни заведе на първия етаж, много изискано мебелиран; наемът беше две гвинеи на седмица, щях да живея с едно момиче – моя лична прислужница.

Г-н Х. остана с мен тази вечер, нахранихме се с ядене, донесено от съседната таверна, след което пийнахме една-две чаши за развеселяване и прислужничката ми помогна да си легна. Г-н Х. скоро ме последва и въпреки изтощението от предишната нощ, не ме остави на мира, беше горд, както ми каза, да влезе в задълженията си на домакин в новото жилище.

Късно сутринта седнахме да закусим и ледът между нас напълно се разчупи; сърцето ми, вече не така погълнато от бившата любов, започна да се чувства удобно и да се радва на дребни неща, като например баналните комплименти, които г-н Х. отправяше към мен и към целия нежен пол. Коприни, дантели, обици, перлена огърлица, златен часовник, накратко – бях щедро засипана с всякакви украшения и дрехи, които, ако и да не пораждат истинска любов, предизвикват чувство на нежна благодарност, подобно на любовта, но мъжете с държанки не правят никаква разлика между двете, иначе удоволствието на девет десети от тях непоправимо би се развалило.

Сега вече бях в положение на държанка, облечена в скъпи дрехи и настанена удобно с достатъчно средства за живеене.

Г-н Х. продължи да бъде внимателен и нежен с мен, но въпреки всичко, аз не бях щастлива, защото мъката по моя скъп любим, макар и приглушена, все още ме връхлиташе в моменти на меланхолия с удвоена сила, а освен това изпитвах необходимост и от общество и повече развлечения.

Що се отнася до г-н Х., той означаваше толкова много за мен, че ми се струваше, че не мога да му се отблагодаря за всичко, което му дължах. Той спечели моето уважение, макар че не полагаше усилия да облагороди вкуса ми и не разговаряше с мен за важни неща, а това водеше

до досадни моменти, ако времето не беше изпълнено с любов или други забавления.

Понеже беше опитен с жените, след като голям брой от тях бяха минали през леглото му, той скоро забеляза моето притеснение и, без да показва одобрение или някаква по-голяма любов към мен, просто беше така любезен да удовлетвори желанието ми. Започна да организира вечери в квартирата, като канеше на тях няколко приятели, заедно с държанките им; по такъв начин навлязох в един кръг от познати, сред които много скоро се освободих и от последните остатъци от срамежливост и скромност, останали от селското ми детство, които всъщност, справедливо погледнато, бяха може би най-големият ми чар.

Ние си правехме официални посещения и имитирахме, колкото се може по-добре всички прищевки, лудости и безочие на жените от висшето общество, които безцелно прекарват живота си, без хубавите им главици да проумеят, че на света няма нищо по-глупаво, по-блудкаво, по-безвкусно от техния стил на живот; че би трябвало да смятат мъжете си за свои тирани, наистина! Ако някога изобщо се замислят.

Но сред държанките (а аз се запознах с доста, а също и с няколко матрони, които живееха от връзките си с тях), едва ли имаше и една, която да не се отвращава от покровителя си и, затова разбира се, те нямаха никакви скрупули да им изневеряват при всяка възможност; аз обаче му бях вярна, защото той не показваше и следа от ревност към мен, която да ме накара да изпитам подобно желание или да ме провокира да му изиграя номер от този род, при това неговата постоянна щедрост, вежливост и нежна грижа да ми доставяха удоволствие и предизвикваха в мен такова силно уважение, че и без да притежава сърцето ми, си бе подсигурил моята вяност; освен това още не се бе появил друг мъж, който да означава за мен нещо повече от обичайното харесване, което ме обвързваше с г-н Х. Благодарение на добрата му воля и щедрост вече бях придобила скромно състояние, когато се случи инцидентът, който наруши нашия мирен договор.

Бях живяла вече седем месеца с г-н Х., когато един ден, като се връщах от посещение при една позната, където обичайно се заседях по-дълго, намерих външната врата отворена, и понеже прислужничката, застанала там, разговаряше с някаква своя приятелка, влязох, без да чукам; на минаване покрай нея, тя ми каза, че г-н Х. е горе. Изкачих стълбите до спалнята си, без друга мисъл, освен да сваля шапката си и т.н. и после да го чакам в трапезарията, която беше свързана с врата към моята спалня, както е в много домове. Докато отвързвах връзките на

шапката си, ми се стори, че чух гласа на прислужничката ми Хана и нещо като боричкане, и, любопитна да разбере какво става, аз се прокраднах към вратата, на която един чвор от дъските беше изпаднал и така позволяваше много добър изглед към сцената, изпълняваща се отгатык, с актьори, прекалено заети, за да чуят отварянето на вратата на спалнята ми откъм площадката при завръщането ми.

Първата гледка, която ме порази, беше г-н Х., който дърпаше и влачеше това недодялано селско момиче към канапето в ъгъла на трапезарията, а онази уж се съпротивляваше, но викаше толкова силно, че аз едва я чувах:

Моля ви, господине, оставете ме ... аз не съм ви лика-прилика ... Вие не можете, господине, да се унижавате с такова бедно тяло като моето ... Господарю! ... Господине, господарката може да се върне ... Не трябва, наистина ... Ще викам ...

Но в същото време позволи да бъде довлечена до канапето, върху което падна след едно съвсем леко побутване, и тъй като моят джентълмен бе вече стъпил с единия крак в крепостта на нейната ДОБРОДЕТЕЛ, тя, както изглежда, реши, че няма смисъл да се защитава, че всяка съпротива ще бъде безсмислена, и той, замятайки полите ѝ върху лицето ѝ, което бе червено като божур, откри чифт набити, заоблени, здрави бедра, приятно бели; намърда се между тях и като насочи изваденото си оръжие, го пхна в цепнатото място, което явно се оказва не така трудно за пронизване, както може би се бе ласкал в очакванията си (защото, между впрочем, тази хубостница беше напуснала селото си, след като родила копеле) и наистина, движенията му показваха, че се е разположил в твърде широко гнездо. Щом свърши, СКЪПАТА му скочи, смъкна полите си и приглади престилката и нагръдника си. Г-н Х. я изгледа глуповато, извади някакви пари, даде ѝ ги с безразлично изражение и ѝ каза да бъде добро момиче.

Ако бях влюбена в този мъж, нямаше да имам търпението да изгледам цялата тази сцена, сякаш да се втурна между тях и да изиграя „ревнивата принцеса отмъщава“. Но случаят не беше такъв, само гордостта ми бе наранена, не и сърцето ми, затова ми беше лесно да го гледам докде ще стигне, без угризения на съвестта.

Най-малко изисканата от всички истории от този сорт току-що беше завършила и аз се оттеглих безшумно към спалнята си, където седнах да обмисля какво да правя. Първата ми идея беше разбира се да вляза при него и да му направя скандал, това щеше да успокои неприятните ми емоции и щеше да даде отдушник на раздразнението ми, но като

размислих, реших, че не мога да бъда сигурна в последиците от такава стъпка, че може би е по-добре да се преструвам, че не знам нищо до подходящ момент, когато г-н Х. ще е уредил паричното ми положение, което още не бе сигурно, а ако сега му поискам обяснение и го ядосам, може да се лиша от всичко. От друга страна, провокацията изглеждаше твърде отвратителна и скандална, за да не помисля за отмъщение; при самата мисъл за това, малко се поуспокоих и доволна от плана, все още неясен в главата ми, почувствах, че се владее и мога да изпълня ролята си на нищо неподозираща, така че щом приключих с разсъжденията, на пръсти отидох до вратата към коридора, отворих я шумно, все едно че сега се връщам и след кратка пауза, като да си сваля нещата, отворих вратата към трапезарията, където заварих повлеканата да раздухва огъня, а моят верен пастир да се разхожда из стаята, подсвирквайки си с уста – спокоен и безгрижен, сякаш нищо не е станало. Не мисля обаче, че би могъл да се похвали, че се преструва по-добре от мен; нашият пол е известен с уменията си в това отношение. Той остана още малко, после се извини, че не може да остане през нощта и си замина.

Що се отнася до слугинята, след това, което се бе случило между нея и г-н Х., за мен тя вече бе провалена, не ми трябваха услугите ѝ, и след по-малко от четиридесет и осем часа, изнамерих такъв хубав повод да я изгоня с едноминутно предупреждение, че щеше да е странно, ако не го бях направила, и той не можеше да не го одобри или да види в него дори и най-малкото основание да заподозре истинския ми мотив. Какво е станало с нея след това, не знам, но каквото щедър си бе, г-н Х. несъмнено ѝ е изплатил обезщетение и смее да твърдя, че не е поддържал повече връзка с нея, защото унижението му с подобно грубо същество беше просто внезапна похотлива забегка – виждайки яката гърдеста селянка, той бе действал като гладен човек или може би по-скоро като преситен, който се е нагостил с жилив говежди врат, просто за разнообразие.

Разглеждайки приключението на г-н Х. в такава светлина и доволна, че бях изгонила слугинята, сметнах, че съм постъпила правилно, но продължих да се измъчвам от въображаеми сцени на изневяра от негова страна и много леко щеше да му се размине, ако не бях пристъпила към по-нататъшни действия с цел да му отмъстя по съвсем същия начин.

И актът на отмъщението не закъсня. Преди две седмици г-н Х. беше наел на работа сина на един квартирант – много хубав младеж, токущо дошъл от провинцията, едва навършил деветнадесет, свеж като роза, добре сложен и с хубави крайници, накратко – чудесно оправдание да

бъде харесан от жена, дори ако не ставаше дума за отмъщение, и наистина, всяка жена без предубеждения би го харесала, стига да имаше достатъчно ум и кураж да предпочете удоволствието пред гордостта.

Г-н Х. го беше облякъл с ливрея и главното му задължение, след като бе разведен из квартирата ми, се състоеше в това да донася или отнася писма и бележки между мен и господаря му и тъй като положение то на държанка не е измежду най-вдъхващите уважение, дори у нископоставените, нямаше как да не забележа, че този младеж, който, предполагам, беше осведомен за отношенията ми с господаря му от другите прислужници, често ме гледаше с такъв срамежлив и объркан поглед, какъвто нашият пол веднага долавя и намира по-изразителен и трогващ от всякакви други декларации; фигурата ми изглежда го бе впечатлила и, какъвто беше невинен и скромен, не осъзнаваше, че удоволствието да ме гледа е любов или желание, но очите му, естествено палави, а сега възпламенени от страст, говореха много повече, отколкото той си представяше. Дотогава само бях забелязала, че е приятен на вид, но без ни най-малко да го пожелаая, имах достатъчно гордост, за да се опазя от подобна мисъл, но г-н Х., проявявайки снизхождение към моята слугиня, която не представляваше и наполовина такова силно изкушение, ми даде опасен пример и сега аз започнах да гледам на този хубавец като на отличен инструмент за осъществяване на планираното ми отмъщение, защото трябваше да успокоя съвестта си, че не съм му останала длъжна.

С цел да проправя път към постигане на плановете си, три-четири пъти, когато младежът идваше при мен с бележки, аз успявах, сякаш случайно, да го приема легнала в леглото си или седнала край тоалетката си, като небрежно го оставях да види, уж без да искам, веднъж пазвата ми по-разголена, отколкото би трябвало да бъде, друг път косата ми – истинско украшение на главата ми, разпусната на естествени вълни, докато я реша, или пък изящен крак, докато си закопчавам жартиера, случайно откопчал се точно в този момент, което правех пред него без всякакви скрупули, и по такъв начин лесно създадох у него впечатления, благоприятни за моите плановете, забелязвах го в блясъка на очите му и пламналите му бузи, към това добавих и няколко леки стисвания на ръката, докато вземах писмата от него – така подготвих почвата.

Като го виждах така развълнуван и разгорещен, аз го възпламенявах още повече, задавайки му някои насочващи въпроси, като например дали си има приятелка, тя по-красива ли е от мен, дали би могъл да обича жена като мен и други подобни; на които почервенелият глупчо, верен на природата си, отговаряше точно, както желаех, със съвършено

непоковарена невинност и с цялата непохватност и наивност на селското си възпитание.

Когато сметнах, че е узрял задоволително за приятния момент, който си бях наумила, един ден, когато го очаквах в определен час, взех мерки наоколо да няма никой, за да го приема, както планирах, и, точно според предвижданията ми, той дойде до трапезарията и почука на вратата, казах му да влезе и той влезе, като затвори след себе си. Тогава го накарах да залости вратата отвътре, уж иначе не може да стои затворена.

Бях се излегнала в цял ръст на канапето, където се разигра сцената с нежните радости на г-н Х., облечена negliже в дреха, която падаше на свободни дипли по мен по най-изкусителен начин – никакви корсети, нито обръчи, изобщо нищо обременяващо. Той застана на известно разстояние, което ми осигури възможност да огледам този красив, добре оформен, здрав селски момък, цъфтящ в най-свежа младост; косата му, която беше съвършено черна и блестяща, падаше край лицето му в естествени къдрици и се подвиваше отзад, нови брич-панталони от ярешка кожа се впиваха така, че очертаваха формата на закръглените, яки бедра, бели чорапи, ливрея с дантели, фльонги на раменете – всичко това съставляваше фигура, чиято красота и чиста плът не можеха да се скрият под дрехите, а тяхната гиздава спретнатост му придаваше особено очарование.

Наредих му да се приближи и да ми даде писмото, като същевременно изпуснах, уж по невнимание, книгата, която държах. Той порумения и дойде близо до мен, за да ми даде писмото, което държеше, протегна ръката си, за да го взема, и очите му се заковаха на пазвата ми, която поради нарочната небрежност на облеклото ми, бе задоволително разголена – по-скоро засенчена, отколкото прикрита.

Като му се усмихнах, аз взех писмото и едновременно с това хванах ръкава на ризата му и нежно го придърпах към мен, той порумения и се разтрепера; поради неговата срамежливост и пълна неопитност бе необходимо да го окуража по някакъв начин; сега тялото му беше наклонено към моето и, внимателно погалвайки гладката му голобрада брадичка, аз го попитах да не би да се страхува от мен, и като хванах ръцете му, ги поставих върху гърдите си и нежно ги притиснах. Гърдите ми по онова време бяха вече зрели и едри, така че, задъхани от желание, те се издигаха и спадаха на чести вълни; докосвайки ги, природата на момчето се възпламени и очите му отразиха огъня ѝ, а бузите му се оцветиха в тъмно-червено; неспособен да отрони и дума от щастие, възхита и

стеснителност, той мълчеше, но целият му вид говореше, че душевното му състояние е достигнало задоволително ниво в резултат на моето обучение и че няма защо да се страхувам от разочарование.

Насочих устните си към неговите така, че да не може да избегне целувката, той се запали и стана по-смел, и сега, като погледнах към онази част от облеклото му, която прикриваше най-важния обект на удоволствието, открих, че там са настъпили размирици, от които бричовите му се издуваха, и тъй като бях вече доста напреднала, за да се спра, а и не можех повече да се сдържам, нито да изчакам моминското му бавене (защото на такова ми приличаше), аз мушнах ръката си между бедрата му и напипах твърдия му напрегнат член, притиснат в панталоните, който сякаш нямаше край под пръстите ми. Тогава, любопитна и нетърпелива да разгада тази вълнуваща мистерия, започнах да го разкопчавам, а копчетата подскачаха сами от активната сила под тях, така че тези на пояса му и на предния капак се отвориха с едно докосване, и ето ТОЙ се показа – сега, като отметнах ризата настрани, аз видях, с почуда и изненада, какво? Не играчката на момченце, не и оръжието на мъж, а прът с такъв огромен размер, че ако трябваше да се спазят пропорциите, моето момче щеше да е млад гигант. Невероятната му големина ме накара да потръпна, и въпреки това да продължа, не без удоволствие, да съзерцавам и дори да се опитвам да обхвана този толкова дълъг и така широк лост от слонова кост! Съвършено изваян и моделиран, с горда твърдост, разтегляща гладката, полирана кожа, мека като кадифе, чиято нежност можеше да съперничи на най-деликатната кожа на нашия пол и чиято изключителна белота се подчертаваше от стръкче черни къдрави косъмци в основата, под чиято сянка светлата кожа се провиждаше така, както ясно, чисто небе през клоните на дървета върху билото на далечен хълм, после широката, розова с лек синкав нюанс глава, сините извивки на вените – всичко това представляваше най-изумителна гледка на форми и цвят в природата. Накратко, там беше застанал той – обектът на ужас и наслада.

Но което беше още по-изненадващо, притежателят на този природен феномен, поради липса на възможности в суровия климат на провинциалния морал и краткото време, откакто бе в столицата, през което не бе имал удобен случай, до този момент беше абсолютно незапознат, на практика поне, с употребата на това мъжество, с което така величествено бе снабден, и ето сега на мен се падна да проведа първото изпитание, ако поемех риска да приложа към моите нежни части този диспропорционален инструмент, който изглеждаше напълно пригоден за

съсипването им.

Но вече нямаше време за мислене, защото младежът, прегрял от гледката, която му предлагаша, бе преминал отвъд границата на скромност и страхопочитание и, под влияние на по-силни импулси и инстинктивен природен подтик, се осмели да плъзне ръце, треперещи от невъздържани вихрени страсти, под фустите ми, и като не видя нищо извънредно строго в погледа ми, което да го възпре или отблъсне, той заопипва, докато нежно сграбчи целта на усърдните си стремления. О, тогава! Парещото докосване на пръстите му вля решителност в мен, страховете ми се стопиха от непоносимата жегга, бедрата ми се разтвориха сами и се оставиха на лудуващите му ръце, едно движение и фустите ми бяха отметнати с размах, и пътят се откри, не можеше да сбърка. Сега той бе върху мен. Бях се разположила удобно под него, колкото се може подостъпна за опитите му, които бяха доста несръчни, защото оръдието му, като не успяваше да уцели, се блъскаше и дълбаеше напразно в различни посоки, ту нагоре, ту надолу, и все погрешно, докато, горяща от нетърпение поради дразнещите ме движения, аз насочих нежно с ръка този свиреп инструмент натам, където моят новак щеше да получи първия си урок по удоволствие. По такъв начин той се връза най-сетне в топлината на мъничкия процеп. Това беше мъж, създаден да не знае що е неподатливост, но моята, макар така начесто употребявана, все още беше недостатъчно широка, за да го поеме лесно. С моя помощ, обаче, главата на тежкото оръдие бе критично насочена и, чувствайки го точно пред нежния отвор, с благоприятно движение аз пресрещнах мушването му, при което устните ми силно се разтеглиха, поддавайки на неговата устременост, и ето, двамата усетихме, че той е достигнал началната цел. В преследване на крайната, обаче, той започна да се вклинява с мощни и болезнени за мен пронизващи тласъци дотолкова навътре, доколкото да се чувства сигурен в убежището си, там вече заседна здраво, а аз изпитах такава смесица от удоволствие и болка, че направо не мога да я опиша. Ужасявах се еднакво от това, да не ме разцепи и от това, да не се оттегли, не можех нито да го изгърпя вътре в мен, нито да се разделя с него. Но с извършването на още и още бързи тласъци отгоре ми, с които той проникваше все повече, болката от неговия невероятен размер и твърдост се засили и ме принуди да изплача тихо:

О, мили мой, боли!

Това бе достатъчно, за да обуздае нежното момче, изпълнено с уважение дори по средата на такова занимание, той веднага изтегли сладката причина за моите оплаквания, а очите му красноречиво изразяваха

съжаление, че ме е наранил, и нежелание да се оттегли от убежището, чиято топлина и близост му бяха доставили изблик на удоволствие, което сега до полуда желаше да задоволи до край, и все пак, понеже беше неопитен, той не ми се разсърди, задето попречих на облекчаването му, понеже ми беше причинил болка.

Но аз самата съвсем не бях доволна, че той обърна такова голямо внимание на леките ми възклицания, и така, още по-запалена от обекта пред мен, застанал в мощна ерекция, изложил на показ оголената си широка глава в тъмночервен цвят, целунах младежа за насърчение, после той ми отвърна с плам, сякаш едновременно ми благодареше и подкупваше бъдещата ми отстъпчивост, и скоро аз заех пак положение, удобно да приема едно ново нашествие с всичките му рискове, към което той пристъпи без отлагане, застана отново над мен и аз почувствах още веднъж гладкия твърд хрущял да навлиза със сила, този път успя по-лесно от предишния. Макар че пак ме болеше, докато той се мъчеше да влезе докрай, той все пак беше достатъчно внимателен да го прави бавно и малко по малко, а аз гледах да не се оплаквам. Междуременно мекият тесен проход постепенно се отпусна, поддаде и се разтегли до крайна степен от твърдия, едър, вкаран дълбоко инструмент, усещайки пленително удоволствие от присъствието му и болка от разтеглянето си; той беше вътре до половината, когато изведнъж цялата нервна енергия, която влагаше в проникването, не успя да му извоюва нито инч повече, защото кризата на удовлетворението го надви и плътната стегната топла гънка, която го заобикаляше, извлече от него екстатичния изблик, преди аз самата да съм готова за това, поради постоянната болка, която изтърпявах от непоносимия му размер, макар че така и не успя да влезе повече от наполовина.

В този момент очаквах, без обаче да го желая, той да се изтегли, но бях приятно разочарована, защото той не го направи. Задъхан и разгорещен, облян в приятни сокове, той се задържа вътре. След кратка почивка, сякаш събуден от транса на удоволствието (при което сякаш загуби съвест, очите му бяха затворени, дишаше накъсано – беше извършил първото си мъжко посвещение), той остана в същото положение, все още незаситен и търсещ успокоение от тези така нови за него наслади, докато твърдостта му, която едва-едва беше намаляла, се възвърна изцяло, без дори да е изваждал мечата от ножницата, и той продължи с нови сили да си пробива път към проникване докрай, което не бе трудно, поради балсамената инжекция, с която обилно бе овлажнил и най-вътрешните гънки на прохода. Удвоявайки активната сила на тласъците си,

подпомагани от страстния апетит на моите движения, мекият смазан отвор не оказа повече съпротива на изкусния шперц, поддаде и се отвори. И сега, със задружни усилия и старание от моя страна да му помогна, той ме прониза, проникна и най-сетне, извоювал победата инч по инч, влезе целият докрай с един последен мощен тласък; при достигането на целта, от спояването на телата ни (дотогава, че космите ни се оплетоха и навиха едни в други), очите на отнесения от страстта младеж заискриха с още по-радостен огън, всичките му движения, и целият му вид показваха прекомерно удоволствие, което и аз започнах да споделям, след като го почувствах в самите си дълбини. Направо ми прилошаваше от наслада! Възбудена до степен на непоносимост от необузданите му движения в мен, сита и доволна до немай-къде. И така, лежах задъхана под него, докато накъсаното му дишане и нарастващата му твърдост ми подсказаха, че идва триумфалният момент на втория период и той дойде, и сладкото момче, надвито от екстаза, примря в ръцете ми, разтапяйки се в мощен изблик, който изстреля приятна топлина в най-закътаните гънки на тялото ми и двамата изцяло се отдадохме на удоволствието. Така постояхме известно време – изгубени, останали без дъх, безчувствени към всичко, освен към усещанията си в тези части, създадени от природата, за да се радваме на живота.

Когато взаимният ни транс поотмина и младежът изтегли прекрасния си уред за разтягане, с помощта на който всички мои мисли за отмъщение бяха погълнати от усещането на удоволствие, разширеният и леко болезнен проход върна поток от перлена течност, който се стече по бедрата ми, смесен с ивици кръв – белези на опустошението от този чудовищен инструмент, който постигна триумф над нещо като втора моя девственост. С кърпичка попих и избърсах до сухо частите си, докато той се обуваше и закопчаваше.

След това го накарах да седне до мен и тъй като беше събрал кураж след изключителната интимност помежду ни, той ме дари с последващо удоволствие под формата на нежна благодарност и възхитена радост заради новите сцени на блаженство, които се бяха открили пред него, наистина съвсем нови, защото никога дотогава не бе виждал загадъчната разлика, характерния разцепен печат на женствеността, макар че никои не бе по-способен от него да прониква в най-дълбоките кътчета на женското тяло и да го задоволява по-пълно. Но когато забелязах, че някак неспокойно се движи, че ръцете му се разхождат насам-натам безцелно, разбрах, че копнее да задоволи любопитството си, съвсем естествено Впрочем, да разгледа и поопипа тези части, които привличаха и

концентрираха в себе си най-топлата сила на въображението, и бях очарована да погледа младежа, като задоволя желанията му и му позволя, щом желае, без да се притеснява, да уталожил любопитството си.

И тогава, прочитайки в моите очи свободно разрешение за всичките му желаниа, той зарадва себе си не по-малко, отколкото мен самата, като пъхна ръката си под фустите ми и ги повдигна, отстранявайки по този начин пречките към гледката, като същевременно ме гледаше закачливо и ми даваше хиляди целувки, които може би смяташе необходими за отвлечане на вниманието ми от това, което вършеше. И така, с фустите, вдигнати на кръста ми, аз се разположих на канапето така, че да му дам пълен изглед към целия район на наслада и богатия пейзаж около него. Захласнатият младеж поглъщаше всичко с очите си и се опитваше с пръсти да си осигури гледка към тези тъмни и загадъчни дълбини; той отвори прилепващите устни, чиято мекота позволяваше проникването на всяко твърдо тяло, затваряйки се около него и така отново закривайки гледката, и като опипваше още и още, той срещна мекия израстък, който – подвижен и отпуснат след скорошното удоволствие, сега нарадна и се втвърди под докосванията на изследващите му горещи пръсти, стана видим и запламтя, а гъделичкането на тази чувствителна моя част ме накара да завъздишам, сякаш ме бе наранил, при което той оттегли любопитните си проучващи пръсти, молейки ме за извинение с целувка, която още повече усили моя плам на това място.

Новите неща оставят най-силни впечатления, това особено важи за удоволствията; нищо чудно тогава, че той беше обзет от екстаз и възхищение пред нещата, интересни за неговата мъжка природа, които виждаше за първи път. Аз от моя страна бях богато възнаградена за удоволствието, което му доставих, като му позволих да изследва тайните на този обект, предоставен разголен и свободен за най-своеволните желаниа на неопитния, естествен младеж; от очите му струеше огън, бузите му горяха в ярко червено, и устните му отронваха страстни въздишки, докато ръцете му конвулсивно стискаха, разтваряха и отново затваряха устните на тази дълбока телесна гънка или нежно подръпваха мъха около нея; всичко му доставяше извънмерната радост, че е оставен да попадне като дете. Той не излъга надеждите ми, защото гледката пред него го накара да извади отново страховития, настървен инструмент и като го насочи право към нацупените устни, които му пречеха да погледне дълбоко, напъха главата и задълба с подновен бяс, влезе в дълбочина и запуши по цялата му дължина този мек проход на удоволствието, където разтресе всичко по пътя си и още веднъж предизвика в мен палеца

жажда, която нищо друго не можеше да уталожил, освен освежаващ потоп, рукнал от самия причинител на пожара, и от другите извори, които природата отприщва в този резервоар на удоволствието, когато достигнем нивото на преливане.

Сега вече бях така ожулена, така натъртена и така изразходвана след тази допълнителна битка, че едва можех да мръдна или да стана, затова останах да лежа потръпвайки, докато превъзбудата на сетивата ми стихне полека-лека, и когато дойде часа, в който трябваше да отпрам младия човек, аз нежно му казах, че е време да се разделим, за което съжалявам не по-малко от него, а той все още изглеждаше готов да остане на бойното поле и да продължи акцията. Но опасността беше твърде голяма и след няколко сърдечни целувки за раздяла и препоръки за пазене на тайната и дискретност, аз се насилих да му кажа довиждане, не без уверения, че ще се видим отново по същата причина, и то колкото е възможно по-скоро, после мушнах една гвинея в ръката му – не повече, защото ако забележеха, че има пари, можеха да се усъмнят и да ни разкрият, имаше от какво да се страхувам: мъжете на неговата възраст често не могат да устоят на изкушението да се похвалят.

Замаяна и опиянена след тази пресираща доза удоволствие, аз все още лежах на канапето по гръб с разперени ръце, обзета от сладка леност, поздравявайки се, че успях на воля да си отмъстя и то по съвсем същия начин и на това същото канапе, което беше ми предоставило толкова нараняваща гледка. Никакви тревоги за последиците не ме измъчваха, за нищо не се упреквах, още по-малко за това, че с тази стъпка окончателно доказах, че бях не само държанка, но и жена от заслужаващата презрение професия. Щях да съм неблагодарна, ако се разкайвах за полученото удоволствие, и тъй като белята вече бе станала, реших да удавя всяка помисъл за срам, като се хвърля презглава в бурния поток, по който се бях понесла.

Докато поддържах по такъв похвален начин мислите в главата си и си нашепвах нещо като обет за безнравственост, ето че г-н Х. влезе. Виждайки поруменелите от скорошните ми действия бузи, които още повече запламтяха при появата му, и пикантния вид на лекото ми облекло, г-н Х. ми направи комплимент, че изглеждам много добре и пристъпи към доказване искреността на думите си, при това с такова нетърпение, че направо се разтреперах от страх да не се досети по състоянието на моите части след бурната им употреба какво се бе случило, походът – разширен и зачервен, устните – подути до необичаен размер, къдриците ми смачкани и оплетени от влагата, която обилно ги бе

поляла, накратко – г-н Х., с неговата опитност, колкото и да беше добър, едва ли щеше да подмине незабелязана разликата в състоянието на нещата и сигурно щеше да прозре истината. Но тук женската природа ми дойде на помощ; аз се престорих, че ужасно ме боли глава и се усещам трескава, поради което не мога да приема ласките му. Той повярва и добронамерено се въздържа. Малко след това на посещение дойде една възрастна дама – много навреме, според мен, и г-н Х. ме остави на спокойствие, като ми пожела да се погрижа за себе си и добре да си почина.

Надвечер поисках да ми приготвят гореща вана с ароматични треви, и след като хубаво се изкъпах, излязох напълно освежена телом и духом.

На следващата сутрин, събуждайки се доста рано след свършено спокоен сън, внезапно бях обзета от притеснения, какви ли поражения са нанесени върху нежната ми система от онзи шокиращ инструмент, създаден сякаш само за разрушение.

Ужасена от всякакви предположения, едва-едва посмях да насоча ръката си натам, за да разбере какво е състоянието на нещата.

Но скоро страховете ми бяха обуздани.

Копринените косъмци, които растяха покрай границите, сега чисти и лъскави, бяха възстановили обичайната си къдравост и подреденост, меките устни, понесли главното натоварване, вече не бяха подути и потънали във влага и нито те, нито проходът, към който водеха и който беше позволил такова огромно разтягане, носеха някакви издайнически белези на промяна – отвън и отвътре, дори и при най-щателно изследване; независимо от отпускащото действие на горещата вана, а може би и благодарение на него.

Тази чудесна структура на женското тяло – вечен извор на върховна радост за мъжете, у мен беше щастливо оформена, както изглежда, в сочни, закръглени части от мека, еластична плът, която се разтягаше почти неограничено и скоро след това се възстановяваше – стегната и здрава, така че можеше да стисне в нежна прегръдка между гънките на мантията си, която покрива стените на прохода, всяко чуждо тяло, въведено в нея, като например моя пръст, с който се изследвах тогава.

Намирайки, следователно, всяко нещо в пълен ред, аз си спомних страховете си и ми стана смешно; бях станала любовница на мъж с изключителен размер и ликувах от двойното си постижение – удоволствие и отмъщение, отдадена изцяло на мисли за бъдещи наслаждения. Лежах, разперила ръце с разтворени крака, по тялото ми се разливаше приятна топлина и от време на време се мяхах от нетърпение да се заема пак с

грешни сладостни радости до пресита. Не чаках дълго, тъй като около десет часа сутринта, както бях очаквала, моят нов, скромен любим Уил дойде с бележка от господаря си, г-н Х., който питаше как съм. Бях се погрижила да изпратя моята слугиня по работа в града, това със сигурност щеше да ѝ отнеме доста дълго време, а що се отнася до останалата прислуга в къщата, нямаше от какво да се боя, понеже те бяха обикновени кротки хорица, достатъчно мъдри да не се месят в чужди работи.

След като уредих нещата, останах легнала в леглото, готова да го приема и щом влезе в спалнята ми, резето, което се дърпаше от леглото с връвчица, падна и заключи вратата.

Забелязах, че младият ми любимец беше още по-спретнато облечен, явно от желание да ми се хареса, което доказваше, че ме обича, а това, уверявам Ви, съвсем не ми беше безразлично.

Косата му бе гладко сресана, страните – румени, бельото му – чисто, тялото му – яко и прашящо от здраве; всичко това правеше от него изкусително за всяка жена парче и смятам, че само която няма никакъв апетит, не би се нагостила на воля с такава вкусна хапка, създадена от природата за украса на всяко изискано удоволствено меню.

ПЕТА ЧАСТ

Защо ли да потискам сега спомена за насладата, която получавах от това мило същество, от естествения му вид, от всяко негово движение, от непокварената му природа и от онези негови палави очи, или от топлите багри, с които кръвта оцветяваше свежата му кожа – всичко в него притежаваше един особен чар. О! Но, ще кажете, бил е момък от ниско потекло и не заслужава толкова похвали? Може и така да е, но пък беше ли моят произход и на йота по-благороден от неговия? Или, дори да бях много над него, не го ли въздига достатъчно неговата способност да дарява изключително удоволствие, на мен поне? Нека, който желае, да цени, уважава и възнаграждава изкуството на художници, скулптори и музиканти пропорционално на насладата, която получава от техните творби, но на моята възраст и с моя вкус за удоволствия, вкус, създаден от самата природа, талантът да доставя удоволствие, с който природата е надарила някои красиви мъже и жени, представлява за мен най-ценната от всички заслуги, в сравнение с която разпространените предразсъдъци в полза на титли, благороден произход, почести и други такива, са от по-нисък ранг. Може би красотите на тялото щяха да се ценят по-

високо, ако се купуваха или раздаваха като титли? Но аз, чиято философия произхожда изцяло от приятния център на сетивата ми, и която бях направлявана от мощния инстинкт за телесно наслаждение, едва ли бих се колебала в своя избор.

Възвишените разсъждения на г-н Х. за произход, наследство и благоразумие ме поставяха в подчинено положение спрямо него, което съвсем не внасяше хармония в любовния ни концерт, а и той изглежда не смяташе, че си заслужава да смекчи своето чувство за превъзходство, докато с онова момче бях по-близо до нивото на взаимност, където тържествува любовта.

Каквото и да говорим, истината е, че хората, които харесваме, да не кажа обичаме, най-много, са тези, с които се чувстваме най-добре и най-свободни.

С това момче, цялото любовно изкуство на което се състоеше в изпълнението на самия акт, можех, без да се измъчвам от страхопочитание и ограничаване, да дам свобода на радостта си и да измислям най-различни форми на ухажване и любовна игра; той бе неуморим и на всичко откликваше с готовност. И досега с най-голямо удоволствие си спомням за нашите лудории, весели караници и палави шеги с това току-що оперено петле, страстно увлечено от играта, но още неочупено до степен на рутина, и наистина, кой по-добре от него можеше да изиграе „Поход в гората“ или с по-голямо право да претендира за „Сърцето на дивеча“.

И така, той се приближи до леглото ми и докато ми предаваше бележката, забелязах как цветът на лицето му се променя и очите му се озаряват от радост, че ме вижда в положение, благоприятно за най-смелите му желания, сякаш предчувствайки играта.

Аз се усмихнах и му подадох ръка, а той коленичи и страстно я целуна (жест, продиктуван му единствено от любовта – тази велика учителка). След размяна на няколко въпроса и смутени отговора, го попитах дали би дошъл при мен в леглото за малкото време, през което можех да дръзна да го задържа. Това беше като да попиташ човек, умиращ от глад, дали би хапнал от най-вкусното блюдо на земята. След което дрехите му бяха свалени за миг и той, все още изчервявайки се от новата свобода, се мушна под завивките, които повдигнах, за да влезе, и сега беше в истинско легло с жена – за първи път в живота си.

Започнахме с обичайната нежна подготовка, превъзходна не толкова от същинското удоволствие, към което тя предразполага, създавайки почти разрушително нетърпение да се достигне по-скоро до финалния момент, до сцената на блаженството, в която актьорите са така

доволни от ролите си, че желаят да останат завинаги в тях.

Когато достигнахме задоволително ниво за по-нататъшни занимания, след много целувки, игри, пощипвания, опипване на гърдите ми, сега заоблени и пълни, и тази част в мен, която бих могла да нарека врата на пещ поради невероятната горещина, която пръстите му разпалваха в нея, моят млад любовник, придобил смелост, палаво хвана ръката ми и я постави върху мощния си инструмент, който се издигаше, твърд и напрегнат, право нагоре и който, заедно с прилежащата му отдолу част – безценната торбичка за бижута – представляваше грандиозна гледка, наистина! Размерите му, излизачи извън всяка норма, за кратко подновиха страховете ми.

Не можех да разбера как и по какъв начин бих могла да поема такава грамада, нито пък можех да откъсна очи. Погалих го нежно, при което немирният бунтовник още повече се надигна и видът му придоби по-голяма свирепост и арогантност; и, виждайки, че с него шега не бива, аз бързо се приготвих за якото търкане.

Подложих си една възглавница, за по-удобно, и услужливо насочих с ръка разбеснелият се боен таран, чиято рубинена глава напомняше на сърце, доближих го до точното място, което се издигаше леко нагоре, както и двамата го желяхме; и така, с ханш нагоре и крака, разтворени докрай, между които се излъчваше приятна приканваща топлина, с едно рязко движение напред, властно разделените устни на този жаден за удоволствие проход го приеха. Той се поколеба за миг, после, разположил се по-добре, започна да си проправя път към най-дълбокото със затруднение, доставящо ми повече наслада, отколкото болка, като разширяваше и изглаждаше всяка мека гънка по пътя си, с нарастването на удоволствието ни, нарастваше и броят на взаимните ни докосвания, докато целият меч влезе в ножницата, изпълвайки я цялата, а тя, разтеглена и разпукната като зрял плод, му осигури съвършеното убежище – стегната прегръдка, нежно всмукване, неопикуемо удоволствие и за двамата ни! Сега бяхме достигнали най-голямата близост, и когато той леко го изтегли, за да продължи пак, аз, сякаш обзета от страх да не го загубя, сключих крака около голите му слабини, чиято плът – твърда и пружинираща на докосване, потръпна от натиска, сега го придърпах към мен и го задържах плътно допрян, сякаш исках да съединя телата в едно. Това породило кратка пауза, най-сладък миг на примирие, докато тази лакомница, долната ми уста, препълнена и доволна, се наслаждаваше с най-голямо удоволствие на залъка, който бе сладко поела. Но природата не може да изтърпи такова силно удоволствие, без да го доведе до

отмаляващо удовлетворение, и ето тогава, в преследване на сладкия край, бойните действия се възобновиха с удвоена сила, аз също не стоях бездейна, а го пресрещаш с цялата си устременост, като се движех напред, назад и настрани. Наближаваше този момент на турнира, когато копията се насочват за решителния удар и наистина скоро, съвсем скоро възбудата, причинена от сладкото нетърпеливо търкане навън и навътре, достигна степен на нетърпим гъдел и дразнене и аз усетих, че съм готова да свърша, но тъй като не исках да оставя партньора си по-назад, напрегнах всички сили и цялото си изкуство, на които ме бе научил личният опит, за да му осигуря компанията си до края на нашето пътешествие. Затова не само стегнах пръстена на удоволствието чрез волево напъгане, каквото тези части позволяват, но и протегнах ръка и нежно обхвапах торбичката с природни богатства, която е така приятно прикачена към основния тръбен уред, откъдето ги получаваме, поопипах нежните заоблени резервоари и магическия допир даде мигновен ефект – ускори и причини симптомите на сладката агония, разтапящия момент на политане в небесата, когато удоволствието умира от удоволствие и мистериозната сила преодолява напрежението, което е създала в тези части, заливайки ги с топла течност, която сама по себе си е най-висшето изживяване и която те, за да се охладят, жадно всмукват като напечена от слънцето земя, попиваща всяка капка влага. Така в абсолютна хармония, докато аз се разтапах, той изстреля балсамената инжекция, която възхитително се смеси с моите собствени сокове и така притъпи парещата болка на удоволствието и ни хвърли в екстаз, който ни отнесе в други светове – прималели, останали без дъх, очаровани. Останахме легнали, във властта на чувствената леност, здраво вкопчени в прегръдките си. Но уви, колко кратки са тези наслади! Колко бързо идва времето когато трябва да потиснем чувствата си и да се заемем с ежедневните си грижи. Като се освободих от прегръдката му, му напомних за задачата, с която бе дошъл при мен, при което той неохотно се заоблича, спирайки ту за палава целувка, ту за още едно докосване или прегръдка, които не можех да му откажа. За щастие, успя да се върне навреме при господаря си, като малко преди да си тръгне, го принудих (защото той упорито отказваше) да вземе пари, колкото да си купи сребърен часовник – прекрасен артикул, разрешен за неговия ранг, които накрая все пак прие, като спомен за моята нежност, който обеща внимателно да пази.

Сега, госпожо, може би трябва да Ви се извиня за всичките тези незначителни подробности, които паметта ми трайно е съхранила, тъй като са ме впечатлили дълбоко, а и те бяха причина за голяма промяна в

живота ми, която историческата истина изисква да не скривам от Вас и затова Ви моля да се съгласите, че възвишеното удоволствие не бива да се забравя по най-неблагодарен начин, нито потиска, казвам възвишено, макар че го изпитах с човек от ниско потекло, и между другото, то най-често се среща там – сред по-чистите и по-безизкусни хора, отколкото сред големците, които жестоко се мамят, че фалшивата, нелепа изисканост на обноските им е нещо повече от глупава гордост. Големците! Те наричат останалите простолудие, а всъщност са по-невежи от тях и по не владеят изкуството на радостта от живота. И така, не ще ли се съгласите, госпожо, че най-важната цел в живота е радостта от него и че красотата, този безценен природен дар, не зависи от произход и положение в обществото?

Скоро забравих, че желанието за отмъщение ме бе завело при моя красив младеж. С него ме свързваха радостите на удоволствието, но това не беше единствената причина, защото освен че природата бе щедро надарила външността му и особено онази превъзходна негова част, така че да доставя богато пиршество на сетивата, имаше и нещо друго, и то именно породила любовта ми към него: Уил беше нежен, отстъпчив и най-вече благодарен; обикновено затворен и дори потаен, той говореше много малко, но компенсираше с действие, и за да бъде справедлива, нека добавя и това, че никога не ми даде и най-дребния повод да се оплача от него, той нито се опитваше да ме командва след волностите, които му позволявах, нито някога издаде тайната ни. Мисля, че в любовта наистина има някаква фаталност; той беше истинско съкровище, бе, честно казано, достоен за дукеса, и аз го обичах с толкова силна любов, че не виждах смисъл да я крия от него.

Щастието ми с него обаче не трая дълго; моята непредпазливост доведе до края му. Отначало вземах всички възможни предпазни мерки да не ни разкрият, но след няколко успешни срещи станах по-дръзка и започнах да пренебрегвам дори най-необходимите приготовления. Около месец след първата ни среща, през една фатална сутрин (времето на деня, когато г-н Х. почти никога не ме посещаваше), се намирах в стаята си пред тоалетката, облечена само по долна риза, нощница и една фуста. Уил беше с мен и двамата тъкмо се канехме да се възползваме от възможността. Бях обхваната от игриво настроение и го предизвиках да си поиграем така, както си седях в креслото, запретнах фустите нагоре, вдигнах краката си върху облегалките и разтворих крака, предоставяйки прекрасна гледка на Уил, а той застана срещу мен с извадено оръжие, готов всеки момент да го вкара в мен, но бях забравила да заключа

вратата и точно тогава г-н Х. се вмъкна при нас, без да го усетим и ни видя точно в тази компрометираща поза.

Нададох силен писък и бързо свалих фустиите, а слисаният младеж стоеше разтреперан и блед в очакване на смъртната си присъда. Г-н Х. погледна към единия, после към другия със смесен израз на възмущение и гордо презрение, после се обърна и излезе, без да каже и дума.

Колкото и смутена да бях, чух, че завъртя ключа отвън и ни заключи заедно двамата, така че да не можем да избягаме от друго място, освен през трапезарията, където той самият се разхождаше насам-натам с нетърпеливи крачки – неспокоен и ядосан, несъмнено обмисляше какво да ни прави.

Горкичкият Уил така се уплаши, че трябваше да го успокоявам в момент, когато сама се нуждаех от подкрепа. Заради нещастieto, което го връхлетя по моя вина, той ми стана още по-мил и бях готова да понеса всякакво наказание, само и само той да не страда. Със сълзите си навлажних лицето на ужасеното момче, което седна, защото нямаше сили да стои на краката си – студен и безжизнен като статуя.

Не след дълго г-н Х. отново влезе при нас и ни накара да напуснем стаята, като ни подкара пред себе си към трапезарията, разтреперани и ужасени от предстоящото. Г-н Х. седна на един стол, докато ние останахме прави като престъпници на разпит, и гледайки право към мен, попита с безстрастен, равен тон – нито снизходителен, нито заплашителен, просто жестоко безразличен – какво бих могла да кажа за свое оправдание по въпроса, че съм злоупотребила с вниманието му по най-низък начин и то с неговия слуга, и с какво той е заслужил това.

Без да утежнявам вината си, че съм изневерила, с дръзка самозащита, съгласно стария правилник на държанките, аз отговорих скромно, често прекъсвайки думите си с порой от сълзи, казвайки горе-долу следното: че никога не бях и помисляла да му изневерявам (което беше вярно), до мига, когато го видях да си позволява волности с моята слугиня (тук цветът на лицето му рязко се измени) и че наранена от това, че му бях прекалено задължена, за да дам израз на възмущението си или да му поискам обяснение, съм прибегнала към нещо, което не бих се и опитала да оправдая, но че що се отнася до младия човек, той е съвършено невинен, защото аз го използвах като инструмент на отмъщението си, направо го бях съблазнила против волята му, и следователно се надявам, че каквото и решение да вземе, ще направи разлика между виновен и невинен, и че се оставям изцяло на милостта му.

Чувайки това, г-н Х. наведе за кратко глава, но мигновено се овладя

и ми каза, доколкото си спомням, следното:

Госпожице, признавам, че имам своята вина, както и че успяхте да обърнете нещата в своя полза. Но за мен е под достойнството ми да обсъждам с хора от вашия произход огромната разлика между моята и вашата ситуация, достатъчно е, че ви позволявам да се защитите. Не смятам, че имате право да ме укорявате, и не ме интересуват отношенията ви с този негодник. Да подновя връзката си с вас не мога, оскърблението е твърде силно. Давам ви една седмица да приберете принадлежностите си, можете да задържите всичко, което съм ви подарил, и тъй като не възнамерявам повече да се виждам с вас, ще уредя сметките с хазяйна и ще оставя при него петдесет гвинеи, които ще получите при заминаването си, надявам се ще оцените това, че не ви оставям в по-лошо положение, отколкото бяхте преди или в което заслужавате да бъдете. Укорявайте себе си сега, че то не стана по-добро.

После, без да ми даде време да отговоря, се обърна към младежа:

За тебе, галантния ухажор, ще се погрижа в името на баща ти. Градът не е място за лековерни глупаци като тебе. Още утре потегляш, заедно с един от моите доверени хора, обратно на село, там ти е мястото, за да не се развалиш.

След тези думи той тръгна да излиза, аз се хвърлих в нозете му, но опитите ми да го задържа бяха напразни. Той ме отблъсна, макар да изглеждаше силно развълнуван, и поведе Уил със себе си, който, смея да кажа, се предаде много лесно.

И ето отново бях на произвола на съдбата, изоставена от един джентълмен, когото наистина не заслужавах. През цялата седмица до излизането ми от жилището, опитвах как ли не – с писма, молби и какви ли не хитрости, да го склоня, но нищо не можах да сторя, той остана непреклонен. Присъдата му не подлежеше на обжалване и единственото, което ми оставаше, беше да се подчиня. Скоро след това той се ожени за благородна дама със състояние и чух, че бил безупречен съпруг.

А бедният Уил беше незабавно върнат на село при баща си – дребен фермер, и само четири месеца по-късно някаква млада вдовица, съдържателка на хан, заможна и в пари и в имот, го харесала, а най-вероятно и предварително запознала с тайните си прелести и те се оженили. Сигурна съм, че бракът им е щастлив, поне по една причина, добре известна на мене.

Макар че много исках да се видя с г-н Х. за последно, преди да си замина, по негово нареждане бяха взети такива мерки, че това бе невъзможно; иначе сигурно щях да се опитам да го задържа, без да пестя нито

обещания, нито нищо, само и само да си подсигурия удоволствието да остана с него. Той остави дълбока дияра в живота ми, не ми беше лесно да го забравя или заменя; не става дума за сърцето ми, но съм доволна от цялата си душа, че нищо по-лошо, а както се развиха нещата, струва ми се, и нищо по-добро не му се случи.

Макар че желанието да продължа удобния си живот ме накараха отначало да положа усилия да си върна г-н Х., аз всъщност бях толкова лекомислена и неразумна по онова време, че много по-лесно приех провала си, отколкото се полагаше, но аз никога не го бях обичала и това, че ме изостави, ми даде свободата, за която често копнеех, така че скоро се утеших и даже започнах да се самолаская, че с такава стока като младостта и красотата ми надали дълго ще чакам купувач, който да ми осигури издръжката, и гледах на необходимостта да си пробвам късмета с лековата радост, вместо с отчаяние.

Междувременно няколко от познатите ми сестрички, които научиха за нещастieto ми, дойдоха да ме засегаат с неискрени думи на утешение. Повечето от тях отдавна ми завиждаха за охолния живот, който водех, и макар да нямаше ни една, която да не заслужава да е в моето положение, и сигурно някоя скоро щеше да се окаже в такава, лесно се забелязваше, как тайно се радват, че съм изпаднала в немилост и дори, че съжаляват, дето с малко ми се е разминало. Ах, необяснимата злоба на човешкото сърце! Тя не познава граници и класи.

Но с приближаването на времето, когато трябваше да реша как ще я карам по-нататък и къде ще живея, г-жа Коул, дискретна жена на средна възраст, с която ме бе запознала една от сестричките, научавайки за положението ми, дойде да ми предложи съветите и услугите си, и тъй като я уважавах повече от всяка друга моя позната, аз се вслушах в предложенията ѝ. Както се оказа, в цял Лондон не бих могла да намеря нито по-лоши, нито по-добри ръце, в които да се оставя – по-лоши, защото тя бе съдържателка на публичен дом и за нея нямаше нито едно безсрамие, което не би ме посъветвала да извърша, стига само клиентите да го пожелаят, нито един начин за доставяне на удоволствие, дори до степен на разюздана похотливост, което да не ми препоръча с най-голяма охота; по-добри, защото никой нямаше по-голям опит от нея в света на порока и можеше както да ме посъветва, така и да ме предпази от най-лошите опасности в нашата професия, и още нещо, рядко срещано: тя се задоволяваше с умерена печалба от услугите, които предлагаше и нямаше нищо общо с онези хищни същества, каквито бяха повечето от нейния бранш. Всъщност тя бе от благороден произход, но поредица от

нешастни обстоятелства я довели до тази работа, която извършваше донякъде по необходимост, донякъде по избор, тъй като нямаше друга жена, която така да се радва, когато работите ѝ вървяха добре, просто заради удоволствието, че се справя добре, и така да разбира от всички тънкости на занаята; поради всичко това си бе извоювала специално положение в града и приемаше само високопоставени клиенти, за удовлетворяване на чиито желания разполагаше с подобрени дъщери (така наричаше онези, които благодарение на обучението и съветите ѝ, се справяха много добре), които редовно подменяше със свежо попълнение.

Тази сръчна благородничка, на чиято закрила сега се оставях, имаше всички причини да е доволна от решението на г-н Х. – неин добър и уважаван познат, в деня, определен за излизането ми от квартирата, изпрати една своя приятелка да ме заведе на новото място – до магазина на един майстор на четки на улица „Р...“, близо до Ковънт Гардън, досами къщата, в която живееше тя самата, новото ми жилище беше използвано от доста време като дом на жени за удоволствие и хазиянът беше свикнал с навиците им, всъщност, той държеше само да получава редовно наема, всичко друго му бе безразлично.

След като получих петдесетте гвинеи, които ми бяха обещани от г-н Х. при раздялата ни, принадлежностите ми – на стойност не по-малко от двеста паунда – бяха прибрани в сандъци и натоварени на товарна кола, и аз скоро ги последвах, като учтиво си взех довиждане с хазяина и семейството му, с които никога не се бях сблизявала, така че не изпитах тъга от раздялата, и все пак, самата мисъл, че заминавам, наля със сълзи очите ми. Оставих едно благодарствено писмо до г-н Х., и чак тогава осъзнах, че раздялата ми с него е невъзвратима.

Бях освободила прислужницата си предния ден, не само защото ми беше дадена от г-н Х., но и защото подозирах, че малко или много, имаше пръст в разкриването ми.

Скоро стигнахме в жилището, което, макар и не така красиво обзаведено, нито толкова просторно, като онова, което напуснах, беше не по-малко удобно, при това на половин цена, и се намираще на първия етаж. Сандъците ми бяха разтоварени благополучно и внесени в апартамента, където моята съседка и господарка, г-жа Коул, ме чакаше заедно с хазяина, пред когото ме представи в най-благоприятна светлина като човек, от когото може да бъде абсолютно сигурен, че ще получава редовно наема – и най-големите добродетели на света нямаше да натежат повече в моя полза.

И така, разположих се в апартамента, оставена напълно на себе си,

свободна да правя каквото си искам в този град, стига да мога да се справя с насрещните течения, а последиците от това, заедно с приключенията, които преживях в упражняване на новата си професия, ще съставят съдържанието на следващото ми писмо, защото наистина е време да сложа край на това.

Оставам Ваша:

.....

ВТОРО ПИСМО

ШЕСТА ЧАСТ

Госпожо,

Отложих продължението на историята си, за да си позволя кратка почивка, като се надявах, че преди да поискате да научите останалото, ще ме освободите от задължението да се изповядвам, тъй като пълната искреност нанася дълбоки рани върху самоуважението ми.

Представям си колко досадно и уморително е било за Вас да проследявате тези еднообразни случки и да срещате определени изрази, неделими от тема като тази, чиято основа е, по естеството на нещата, вечно една и съща, в каквито и форми да се облекат ситуацияите, просто няма начин да се избяга от едни и същи картини, образи и фрази. Разбирам, че неудобството прераства в неприязън, когато думи като РАДОСТ, ПЛАМ, ЗАХЛАС, ЕКСТАЗ и други такива патетични термини, така приятни и обичайни при УПРАЖНЯВАНЕ НА УДОВОЛСТВИЕТО, се обезсмислят и загубят своя истински дух и енергия поради честотата, с която неизбежно се появяват отново и отново в повествование, където тези УПРАЖНЕНИЯ фактически представляват целият разказ. Ще трябва следователно да приема Вашата искрена преценка, осланяйки се изцяло на разрешението Ви да продължа разказа си, в колкото и неблагоприятна светлина да ме представя той, като очаквам Вашето въображение и чувствителност да допълнят образа, ако не успее да предизвикам ясни картини пред очите Ви, и да съживят цвета на потъмнелите от честа употреба изрази.

А това, което казвате за мое насърчение във връзка с изключителните трудности, които срещам при опитите си да поддържам в разказа си равновесие между добрия вкус и вулгарното, да осмивам изкуствениите метафори и превзетите разговори, е толкова разумно и така добронамерено, че оправдава напълно съгласието ми да удовлетвори Вашето любопитство, дори да е изцяло за моя сметка.

И така, възобновявайки историята оттам, където я прекъснах последния път, ще отбележа, че пристигнах в новото си жилище привечер и г-жа Коул, след като ми помогна да си подреда нещата, прекара цялата вечер с мен в апартамента, където вечеряхме заедно, като през това време ми даде отлични съвети и напътствия по моята нова професия, в

която сега навлизаш, преминавайки от положение на частна държанка към нещо като стока за по-широка употреба, и ми изтъкна предимствата на професията, съчетаваща интерес и удоволствие. Но след това каза, че понеже съм ново лице за града, според вече установено правило, част от бизнеса, ще трябва да мина за девственица първия път, който ще ми се предостави много скоро, понеже нямало по-голям враг на губенето на време от нея. Тя щяла междувременно да ми намери подходящ клиент и да уреди съответно нещата така, че да загубя фиктивната си девственост, както си му е редът.

Макар че подобна „деликатност“ на маниерите съвсем не беше при- съща на характера ми, признавам, не в своя полза разбира се, че може би прекалено лесно отстъпих и се съгласих с това предложение, което всъщност ме отвращаваше, но не толкова силно, че да ме накара да се противопоставя на дамата, в чиито ръце се бях оставила. Не знам защо и как, но г-жа Коул създаваше някакво впечатление, особено у младите момичета, че изпитва необяснима и непреодолима нежност и симпатия към тях, с което печелеше доверието им. На мен специално ми каза, че приличам на единствената ѝ дъщеря, която била на моите години, кога- то я загубила, и заради това изпитва искрена привързаност към мен. Не знам дали е било така, наистина съществуват причини за привързаност, които идват от някакъв навик или харесване и те често се оказват по- здрави и трайни от други, имащи много по-сериозни основания, знам са- мо, че макар да я бях виждала не повече от няколко пъти, докато живеех в квартирата с г-н Х., където идваше да ми предлага галантерийни сто- ки, тя бе успяла постепенно да придобие такава власт над мен, че се хвърлих сяпко в ръцете ѝ и накрая дори започнах да я уважавам, обичам и слушам безпрекословно; и, трябва да призная, че от нея получих само искрена нежност и грижа за интересите ми – нещо нечувано за тези от нейната професия. Тази вечер се разделихме, след като сключихме съ- вършено откровено споразумение, а на другата сутрин г-жа Коул дойде и ме заведе за първи път в собствената си къща.

Там, при първия поглед върху нещата, открих една атмосфера на въздържаност, почтеност и ред.

Във външния салон, или по-скоро магазин, седяха три млади моми- чета, които скромно се занимаваха с изработка на галантерийни изделия – прикритие на търговия с далеч по-скъпа стока – и трите невиджано красиви. Двете бяха русокоси, по-голямата едва ли имаше повече от де- ветнадесет години, а третата беше пикантна брюнетка, чиито черни иск- рящи очи и идеално правилни черти обаче не оставяха място за завист

към светлокосите ѝ приятелки. Дрехите им бяха елегантни, семпли и изключително спретнати. Това бяха момичетата, съставлящи малкото домашно ято, което моята господарка ръководеше с изненадващо умение и строгост, недопускайки безпорядък и немарливост. Тя не задържаше момиче, което, след като премине пробния период, се окаже неподатливо или нежелаещо да се съобразява с правилника на нейния дом. Така неусетно бе успяла да изгради едно малко, задружно семейство, членовете на което се радваха на удоволствия, съчетани с интерес и показваха необходимата външна почтеност, за да си позволят после невъздържана свобода, защото г-жа Коул ги бе подбрала не само по хубост, но и по темперамент.

На тези добре подготвени от нея ученички бях представена като нова пансионерка, която трябва да бъде приета веднага и допусната до всички вътрешни работи на дома, при което очарователните момичета ми засвидетелстваха готовност да ме приемат и показаха видимо възхищение от фигурата ми, каквото не винаги можеше да се очаква от моя пол, но те бяха възпитани да не ревнуват и завиждат, нито да се състезават по красота, защото интересът им беше общ, а в мен виждаха само нов партньор, който идва, за да добави към стоките на къщата. Те ме забиколиха и ме огледаха от всички страни и тъй като представянето ми пред тази весела трупа даде повод за малка почивка, работата беше временно изоставена, а г-жа Коул скоро излезе по работа, оставяйки ме на милувките и нежностите им.

Общият ни пол, възраст, професия и външен вид скоро стопиха разстоянието помежду ни и ние се почувствахме така, сякаш се познаваме от години. Те ме разведоха из къщата и ми показаха апартаментите си, всяка своя, обзаведени удобно и дори луксозно, и най-вече просторния салон, където редовно идвал оркестър и ставали превъзходни увеселения, на които момичетата вечеряли с кавалерите си и си позволявали павлави шегички на воля, нищо че иначе се ръководели от строги правила да бъдат скромни и независтливи, това бил моментът да наваксат всяко ограничение, което през останалото време им се налагало. Създателите и поддръжниците на такива тайни институции сигурно са се опитвали да възстановят златния век на удоволствията, преди невинността им да бъде така несправедливо дамгосана със срамни имена на позор и вина.

Щом се стъмни, магазинът бе затворен, за да се отвори школата за удоволствия, при което маската на привидна скромност бе смъкната изцяло и момичетата се отправиха след съответно повикване при мъжете, с които ги свързваше не само интерес, но често и нежни чувства, защото

г-жа Коул следеше никоя от тях да не се отдава безразборно, а само на мъже, които отговарят на характера и настроението им. Накратко, това беше най-безопасното, най-благовъзпитаното и същевременно най-разпуснатото място в града, където всяка свобода бе позволена, стига да не нарушаваше добрия тон, а скромността ни най-малко не пречеше на свободата, при практикуването на която в този дом бяха постигнали рядкото и трудно умение да урівновесят и помиряват изискаността на вкуса и удовлетворяването на най-чувствените страсти.

На другия ден, след като прекарахме предобедна в приятни разговори и наставления от страна на новите ми познати, слязохме за обяд, и г-жа Коул, като председател на този клуб, ми даде допълнителни впечатления за начина си на управление, събуждащ нежна любов и уважение към нея. У нея нямаше никакво насилие, нито студенина, нито раздражителност, още по-малко ревност, всичко бе непресторена веселост – лека и ободряваща. След обяда г-жа Коул, заобиколена от младите дами, ме информира, че вечерта ще се състои церемонията по приемането ми в тяхното задружно сестринство, при която ще стане и лишаването ми от фиктивна девственост от подходящ за целта клиент.

Веднъж попаднала на това място, нещо повече – безкрайно очарована от новите си приятелки, аз бях готова без колебание да приема всяко тяхно предложение и казвайки им го, бях обсипана с целувки и комплименти като одобрение на кротостта ми и добрата ми природа. За тях сега бях „сладкото дете“, което показва „добра воля“, а не „превзета срамежливост“, щяла съм да стана „гордостта на дома“ и други подобни.

След като въпросът бе уреден по този начин, младите жени оставиха г-жа Коул да разговаря насаме с мен; тя ми обясни, че тази вечер ще бъде представена на четири нейни много добри приятели, с единия от които ще имам удоволствието да прекарам „първата“ си нощ, след това ме увери, че и четиримата са млади и много симпатични, безупречни във всяко отношение, че са сред редовните клиенти и поддръжници на дома и правели щедри подаръци на момичетата, казано без заобикалки, те били основателите и покровителите на този сарай. Не че нямала други клиенти в определено време, но тях посрещала с по-малко почести отколкото тези четиримата, и не си правела труда да съблюдава точния етикет, например, на нито един от тях не би се опитала да ме предложи като девственица, единствено един от щедрите благодетели заслужавал този подарък.

Въпреки трепета и приятните емоции, които това обещание за

удоволствие, защото като такава го възприех, събуди в мен, аз, вярна на женската си природа, се престорих, че имам някои задръжки и че ако трябва да постъпя така, то е само защото моята покровителка го изисква, като добавих, че може би е време да се прибера в апартамента си и да се облека подходящо за първата среща.

Но г-жа Коул ме увери, че джентълмените, на които ще бъде представена, по ранг и вкус стоели безкрайно високо над всякакви труфила и украшения, с каквито жените по-скоро прикриват грозотата си, отколкото да подчертаят красотата си, че тези ветерани в чувствените дела знаели по-добре какво е истински ценно, за тях чистият естествен чар е толкова важен, че биха предпочели едно румено, здраво, със стегната плът девойче от провинцията пред която и да е бледа, накичена и напудрена благородничка, а що се отнасяло до мен, природата ме е надарила предостатъчно, така че за този специален случай най-хубавото облекло било полуразголеното, семпло неглиже.

Помислих си, че моята наставница разбира нещата по-добре от мен, а тя продължи с патос на проповедник да ми разяснява доктрината на пасивното подчинение и несъпротива на някои по-особени вкусове към наслада, смятани от едни за върховен финес, а от други за пълна поква-ра, но които не е работа на обикновено момиче да обсъжда, и щом ще има печалба от тях, по-добре да не се замислям, а да се съглася. Докато ми преподаваше този полезен урок, донесоха чая и младите дами се върнаха и присъединиха към компанията ни.

След като добре си побъбрихме и посмяхме, едната от тях, забелязвайки, че имаме още доста време до часа на срещата, предложи, за да се позабавляваме, всяка от нас да разкаже как е изгубила девствеността си. Предложението беше одобрено с една само забележка от страна на г-жа Коул, че тя, поради възрастта си и аз, поради престорената ми девственост, трябва да бъдем извинени и изключени от играта, поне докато аз навляза в порядките на дома. Така, след като бях освободена от лично участие, забавлението започна.

Първа беше Емили, невероятно русо момиче с крайници, които едва ли можеха да бъдат по-добре оформени – тяхната нежна заобленост беше толкова елегантна и така деликатна, че можеше да мине за слабост, очите ѝ бяха сини и излъчваха неизразима мекота и сладост, а прекрасните ѝ устни се отваряха и затваряха около възможно най-равните и бели зъби. Тя започна ето така.

Нито произходът ми, нито най-важното събитие в живота ми са толкова съществени, че да ми дават правото първа да започна разказа

си. Майка ми и баща ми бяха, и доколкото ми е известно, все още са, фермери на село, на около четиридесет мили отгук; лошото им отношение към мен, в полза единствено на брат ми, когото обграждаха с най-голяма нежност, хиляди пъти ме караше да мечтая да напусна дома им и да се впусна в широкия свят, и накрая една случка, когато бях петнадесет годишна, послужи като решителен подтик. Бях счупила една китайска купа, гордост и идол на сърцата им, и ни най-малко не желяех да понеса безмилостния им бой, и така, в ранна и неопитна възраст напуснах родния си дом и поех към Лондон. Какво е станало, когато са открили бягството ми, не знам, защото и до ден-днешен нямам известие от тях. Цялото ми състояние тогава възлизаше на няколко шилинга, дадени ми от баба, сребърните токи на обувките ми и един сребърен напръстник. Така, с единствените дрехи на гърба си, стряскана на всяка крачка от шумове зад гърба ми, аз бързах по пътя и смея да кажа, че изминах най-малко дванадесет мили, преди за първи път да спра просто поради умора и изтощение. Приседнах до една ограда и горчиво заплаках, но страхът все още беше по-силен от тъгата, мисълта да се върна при родителите си ме ужасяваше до смърт. Освежена от кратката почивка и облекчила душата си чрез сълзите, продължих напред и тогава бях настигната от един як селски момък, който също отиваше в Лондон да си търси късмета и като мен бе зарязал близки и познати. Сигурно нямаше повече от седемнадесет, беше червендалест, с приятни черти и несресана коса, светла като лен, носеше шапка с увиснала периферия, върхна дреха от груб вълнен плат и домашно плетени чорапи, накратко – истински син на орач. Чух го да се приближава подсвирвайки си, в едната си ръка носеше тояга с вързоп на края ѝ – пътните му принадлежности. Известно време повървахме един до друг, без да говорим, накрая се заприказвахме и решихме да продължим заедно по пътя към общата си цел. Какво си е мислел, няхах представа, бях съвсем неопитна и невинна.

С приближаването на нощта, трябваше да потърсим някой хан или какъв да е подслон и започнахме да се чудим за какви да се представим, ако ни питат. След като помисли малко, младежът излезе с предложение, което аз намерих чудесно, и какво беше то? Да кажем, че сме мъж и жена. Никога не си бях и помисляла за последиците. Скоро стигнахме, договорили се единодушно по въпроса, до някаква странноприемница за пеши пътници като нас, на вратата стоеше една възрастна дама, която ни покани да влезем. Доволни и на малко, влязохме, и моят спътник, поемайки ролята на съпруг, попита какво предлага странноприемницата, после вечеряхме като мъж и жена, което предвид вида и възрастта ни,

може и да се е сторило странно на някого, но никой нищо не каза. Когато дойде време да си лягаме, никой от нас не посмя да издаде малката ни тайна и на мене ми беше дори смешно, че младежът изглеждаше не по-малко смутен от мен, че ще трябва да делим едно легло – нещо съвсем естествено за положението, в което претендирахме, че сме. Докато се въртахме така объркани, стопанката донесе свещ, запали я и ни поведе през двора, в края на който се намираше пристройка, отделена от главната сграда. И така, позволихме да бъдем настанени без възражения, и там, в бедната стая само с едно легло, останахме да прекараме нощта заедно, като нещо подразбиращо се от само себе си. По онова време бях невероятно невинна и си мислех, че едва ли има голяма разлика между това да легна с този млад мъж или с някоя от доячките на село, а и той, може би, не бе имал никакви намерения, докато удобният случай не ме вкара в леглото му.

Преди да се съблечем, той угаси свещта, и понеже вечерта бе хладна, аз бързо свалих дрехите си и се мушнах под завивките, където младежът се бе вече настанил; от допира до топлата му плът ми стана по-скоро приятно, отколкото тревожно. Бях твърде развълнувана от необичайното положение, за да мога да заспя, но не си и помислях, че ме грози опасност. Колко е силен обаче природният инстинкт! Колко малко е потребно, за да се отприщи цялата му мощ! Младият мъж плъзна ръка по тялото ми и ме придърпа нежно към себе си, уж да се стоплим по-добре, и топлината, която почувствах при долепянето на гърдите ни, запали жар, каквато не бях усещала дотогава. Окуражен предполагам от моята податливост, той се осмели да ме целуне и аз му отвърнах също с целувка, без да съзнавам какво върша и без никаква идея за последиците, а той премести бавно ръката си надолу към онова място, където сетивата са най-чувствителни, предизвиквайки мигновен огън в мен и някакво странно гъделичкане, там той се задържа и ме опипа, докато ми причини болка и аз се оплаках. Тогавата хвана ръката ми и я придвижи, без да окажа съпротива, натам, където се заключваха горещите му бедра, положи я и я притисна и така ме накара да усетя гордата разлика, която отличаваше неговия пол от моя. Откритието ме изплаши и аз издърпах ръката си, но тласкана от любопитство и странно удоволствие, не можах да се въздържа да не попитам за какво служи това. Той каза, че ще ми покаже, ако му позволя, и без да дочака отговор, или по-точно, предотвратявайки го с целувки, които съвсем не ми бяха неприятни, легна върху мен и вкара едното си бедро между моите; така той се настани удобно за целта, докато аз бях дотолкова не на себе си, така неспособна да се

съпротивлявам, раздвоена между страха и желанието, че лежах напълно притихнала, докато изведнъж пронизващата болка ме накара да трепна и да извикам. Уви, беше твърде късно, той се беше разположил здраво отгоре ми като на конско седло и не можех да го отхвърля, дори колкото повече се опитвах, толкова по-навътре навлизаше той, докато с един последен тласък уби девствеността ми, и мене почти. Сега лежах – кървяща свидетелка на необходимостта, наложена на нашия пол, да получава меда заедно с жилото.

Но болката стихна, а удоволствието нарасна и аз скоро се съгласих на нов опит, и преди още да настъпи утрото, нищо не ми бе така скъпо, както този убиец на девичите ми сладости, сега той беше всичко за мен. Как си обещахме да свържем съдбите си, как пристигнахме в града, където живяхме заедно известно време, докато нуждата ни раздели, как животът ме подложи на изпитания, дял в които имаше и моята лесно пламваща природа, и как намерих убежище в този дом – всичко това са обстоятелства извън разказа, за който се разбрахме, затова слагам край.

Според реда, в който бяхме седнали, сега трябваше да продължи Харriet. Измежду всички красавици, които съм виждала, преди и след нея, единици могат да ѝ оспорват първенството, тя не бе просто деликатна, тя бе самата деликатност, толкова съразмерни бяха свършено изваяните ѝ крайници. Лицето ѝ, с нежна бяла кожа, изглеждаше още по-бяло от контраста с две черни очи, които притежаваха по-голяма живот, отколкото е обичайно за очите с такъв цвят, а бузите – ярко алени по средата, незабележимо преливаха от розово в бяло по краищата. Фините ѝ черти засилваха общото впечатление за изключителна сладости напълно подхождаха на природата ѝ, отдадена на приятна леност и любовни удоволствия. При нашите увещания да разкаже историята си, тя се усмихна, изчерви се леко и се съгласи.

Баща ми бил обикновен мелничар – нито по-богат, нито по-беден от другите като него в околностите на град Йорк, но и двамата с майка ми починали, докато съм била съвсем малка, и за мен се грижеше една бездетна леля, останала вдовица, която работеше като домакинка в имението на лорд Н., където бях отгледана с цялата възможна нежност. Още няхах и седемнадесет – сега съм на осемнадесет – когато имах вече няколко изгодни предложения, дължащи се единствено на външността ми (защото не разполагах с никакво наследство), но дали защото природата по-бавно се събуждаше в мен или защото не бях срещнала мъж, който да развълнува сърцето ми, бях запазила свършена

невинност, дори в помислите си, нещо повече, изпитвах неясна боязън от брака, също както от смъртта. Леля ми, добра женица, гледаше с добро око на моята срамежливост, според нея тя бе детска болест, която с времето ще изчезне, и отправяше обожателите ми от мое име.

Семейството на лорда от години не обитаваше имението, така че то бе занемарено и лежеше изцяло на грижите на леля ми и още двама работника. Затова пък имах пълна свобода да се разхождам из просторните градини и пустеещите сгради, разположени на около половин миля разстояние от всякакви други жилища, освен една-две самотни хижи наоколо.

Там, в пълно уединение и невинност, пораснах без спомен за някакви особени случки, до онзи фатален ден, когато, както и много други пъти преди, излязох, докато леля ми спеше следобед и се отправих към нещо като старинна лятна вила, недалеч от къщи, вратата и прозорците на която гледаха към реката, седнах на брега и се заех с ръкоделие. По някое време сънят се прокрадна и обзе сетивата ми, замаяни от силната жега в този час; една тръстикова постелка и кошничката ми за бродерия вместо възглавница бяха всичките удобства на кратката ми почивка, кратка, защото скоро се стреснах и разбудих от плясък и изпръскване на вода. Надигнах се да разбере какво става и що да видя – синът на съседния благородник (както разбрах по-късно, защото никога не го бях виждала преди), се отклонил от пътя си по време на лов, и, напечен от слънцето, а също и разгорещен от лова, се изкушил от свежестта на чистата рекичка, така че бързо-бързо се съблякъл и скочил от другата страна срещу мене, която граничеше с гора, няколко дървета от която се свеждаха ниско над водата, образувайки приятно засенчено кътче, удобно да се съблече човек и да остави дрехите си отдолу.

Единственото, което изпитах при гледката на този младеж, гол във водата, беше, вярвате или не, изненада и страх, и щях незабавно да избягам, ако скромното ми желание не бе фатално възпряно от съображения, че вратата и прозорците са разположени така, че едва ли можех да се измъкна и да се отправя към вилата, без да бъде забелязана, мисълта за което ми бе непоносима – толкова объркана и засрамена бях от това, че съм го видяла. Осъдена да остана на място, докато заминаването му не ме освободи, стоях, обзета от силно притеснение как да се скрия; разкъсвана от страх и срам, и гледах към прозорците, които, тесни и старомодни, непропускащи светлина вътре, биха ме прикрили добре, а и вратата бе здрава и не би могла да се отвори отвън без насилване или съгласие от моя страна.

Но, както открих от собствен опит, нещата, които ни плашат, привличат вниманието ни не по-малко от тези, които ни доставят удоволствие. И аз не можах дълго да сдържам този безименен импулс, който, макар и без никакво желание, все пак ме принуждаваше да наблюдавам необичайния обект; и постепенно окуражена, че той сигурно не ме вижда, дръзнах да закова погледа си върху тази нова гледка – гол мъж: ужасно вълнуваща картина за чистите ми очи. Първото, което забелязах, бе мокрия блясък на бялата му кожа, върху която танцуваха слънчеви лъчи. Поради смущението си не можах да различа добре чертите на лицето му, забелязах само, че грее от младост и свежест. Лъскавите му крайници се появяваха на повърхността или изчезваха под водата, докато плуваше или игриво припляскваше, от време на време лягаше по гръб и се оставяше на водата да го носи, а черните къдрици на косата му плуваха зад него – всичко това несъзнателно ме забавляваше. В един момент той се изпъгна и водата се раздели между гърдите и корема му, в долната част на който нямаше как да не забележа черна мъхеста туфа и помръдващо се върху нея кръгло, гъвкаво, бяло нещо, което се отклоняваше ту наляво, ту надясно при всяко раздвижване на водата. Мога само да кажа, че по силата на някакъв природен закон, точно тази част привлече и задържа вниманието ми, при цялата си скромност просто няха сили да откъсна очи от нея и като не видях нищо толкова ужасно във вида ѝ, страхът ми полека-лека намаля, но веднага след това нови желания и непонятен копнеж заеха мястото му, и аз продължих да гледам. Огънат на природата, дълго потискан в мен, пламна и за първи път усетих пола в себе си. Междувременно той промени положението си и заплува по корем, удряйки с ръце и крака, а косата му полепна по врата и раменете му, подчертавайки белотата на кожата му. В следващия миг над водата изскочиха онези два заоблени купола на тялото му, които се намираха под кръста му и завършваха там, където започваха бедрата – съвършено ослепителни от водния блясък.

Внезапният преход от страх към удоволствие ме накара да се почувствам объркана и прималяла, желанията напълно ме превзеха, а може би и жегата допринасяше за това, така че без малко щях да припадна. Изобщо не знаех какво точно ми се иска, единствената ми мисъл беше, че щастието ми ще дойде от едно такова приятно създание като този младеж, но едва ли имаше и най-малка вероятност да се запозная с него или някога да го видя пак и това попарваше мечтите ми и превръщаше желанията в мъки. Все още наблюдавах с най-голямо внимание този омагьосващ ме обект, когато изведнъж той потъна. Бях чувала за

схващане на мускул като причина за удавяне дори при най-добри плувци и въобразявайки си, че нещо такова се е случило сега, след като бях изпитала невъобразима нежност към този непознат младеж, която бе превъзмогнала страховете ми, аз скочих и се хвърлих към реката, движена от подлудяваща тревога за него и мъчително желание да го спася, макар че не знаех как и по какъв начин да го направя, но можех ли в този миг на страх и страст да разсъждавам? Всичко стана за няколко мига, успях да стигна до брега и отчаяно се заоглеждах наоколо, но от него нямаше и следа, от ужас и отчаяние съм припаднала и трябва да съм била в несвят известно време, защото внезапно усетих силна болка в недрата си и се събудих; бях страшно изненадана да се намеря в прегръдките на този същия млад джентълмен, когото се бях устремила да спасявам, но който се бе възползвал от безпомощното ми състояние и бе почти приключил с навлизането си дълбоко в мен, а аз, изнемощяла от трепетите и тревогата, които преди малко бях изживяла и смаяна до онемяване от силната изненада, сега няхах сили нито да викам, нито да се освободя от здравите му прегръдки, преди той да стигне докрай, лишавайки ме от девственост. Но струята кръв и цялостното ми състояние (както ми каза по-късно, когато неуправляемият му бяс се поуспокои), го разстроили така дълбоко, че сърце не му давало да ме остави и да си замине, както лесно можел да направи в други обстоятелства. Все още лежах обезпокоена, кървяща, онемяла, неспособна да се надигна и потреперах като ранена яребица, готова да припадна още веднъж при вида на стореното с мен. Младият джентълмен коленичи до мен, целуваше ръцете ми и със сълзи на очи ме молеше да му простя, като ми предлагаше да ме възмезди с каквото е по възможностите му. Сигурно, ако имах сили да викам или да мъстя жестоко, щях да успея; това насилие бе извършено при утежняващи вината му обстоятелства, за които той и не подозираше, излизахе, че на импулса да спася живота му дължах съсипването на моя.

Но как бързо преминават страстите от една крайност към друга! И колко малко се съобразяват с разума ни! При вида на моя мил престъпник – моята първа любов, превърнала се внезапно в първа омраза, коленичил край мен и мокрещ със сълзи ръцете ми, сърцето ми се изпълни с милост. Той все още беше чисто гол, но скромността ми бе вече твърде наранена, за да се шокира при тази гледка, която иначе би ме изпълнила с ужас; накратко, гневът ми бързо се изпари и любовта отново се завърна, така че реших да му простя. Упреците, които му отправих, бяха изречени с най-мек тон, очите ми срещнаха неговите с блясък, изразяващ

повече неща, отколкото укор, така че той можеше да се досети, че прощката не е отчайващо далече, и все пак остана в поза на подчинение, докато не произнесох съвсем ясно оправдателната му присъда, от която след пламенни молби, декларации и обещания, просто няха сили да го лиша. Веднага след това, макар и със страх да не би пак с нещо да сгреши, той се осмели да ме целуне по устните, а аз нито се дръпнах, нито възразих, само му напомних за неговото варварско отношение, а той се оправда, ако не за пълно оневиняване, то поне за смекчаване на вината си, че не е и подозирал моята девственост, което беше прието от престрастния съдия, в каквото се бях превърнала.

Оказа се, че потапянето му под водата, което погрешно бях сметнала за удавяне, не било нищо друго, освен умело гмуркане, за каквото не бях чувала или най-малкото не бях се заслушвала, ако е било споменавано, а той беше толкова добър в задържане на дъха си, че още не се бе показал, когато стигнах брега, а щом подад главата си, ме видял излегната край реката и първата му мисъл била, че някаква млада дама си прави шегички с него, понеже допреди малко там нямало никой. Той се доближил и открил, че съм в несвяст, и тогава, объркан и незнаещ какво е станало, ме грабнал на ръце и ме отнесъл в лягната вила, вратата на която била отворена; там ме положил на една кушетка и се опитал да ме свести, както ми се закле най-искрено, но от докосванията по различните ми части, изложени неохраняеми пред очите му, така се запалил, че не можел повече да удържи страстта си, при това му хрумнало, че може би припадъкът ми е престорен, и така, изкушен от тази ласкаеща мисъл и подложен на, както самият той каза, нечовешко изкушение, подсилено от уединението и привидната безнаказаност на опита му, повече не бил в състояние да се владее. Оставил ме за кратко, колкото да залости вратата и се върнал с удвоено желание при плячката си и като ме намерил все още безчувствена, ме нагласил, както на него му е удобно, а аз нищо не съм усещала, лежала съм като умряла, докато болката, която ми причини, ме разбуди точно навреме, за да стана свидетел на триумфа му, който не можех да предотвратя, и за който сега вече не съжалявах, защото както си говорехме, гласът му звучеше все по-сладко в ушите ми, близостта на този нов и интересен обект ме изпълваше с наслада, постепенно започвах да възприемам нещата в друга светлина и споменът за нараняването се стопи. Младият джентълмен скоро забеляза симптомите на помирение в омекналия ми поглед и побърза да заздравя примирието с разтапящо-огнена целувка, която се пренесе в сърцето ми и оттам в новооткритата област на Венера, почувствах се така разнежена, че не

можех да му откажа нищо. С изкусни милувки и нежности той успя да ме утеши за преживяната болка и да събуди в мен най-приятни очаквания на бъдещи удоволствия, но докато скромността ме караше да отбягвам очите му и да отклонявам погледа си от неговия, неволно съзрях онзи пакостлив инструмент, който сега, очевидно дори за мен, която нямах с какво да го сравнявам, беше започнал да възстановява способността си за подновяване на действията и растеше обезпокоително, допрян, несъмнено преднамерено, до една от ръцете ми, която невнимателно бях отпуснала, но сега той приложи такава бавна тактика и нежна прелюдия, че възвърналата ми се страст, подтикната от необичайните обстоятелства на уединение и запалителните докосвания на голите му красоти, накрая се отдадох на властта на сетивата си и той получи безмълвното ми поруменяло съгласие да удовлетвори отново желанието си, след като бе откъснал най-свежия цвят, докато още бях в несвяст.

На това място, според договореното правило, ще трябва да спра, но съм дотолкова развълнувана, че ми е много трудно. Ще добавя само, че се прибрах у дома, без никой да разбере какво се е случило, нито да заподозре нещо. Срегнах се с моя млад нападател още няколко пъти след това, бях страстно влюбена в него, а той, макар и недостигнал още възраст за получаване на самостоятелен доход от наследство, искаше да се ожени за мен, но други събития се случиха, които попречиха това да стане, и впоследствие ме докараха до сегашното ми положение, но това са неща, прекалено сериозни, за да бъдат включени в сегашния ми разказ, затова спирам.

Сега дойде ред на Луиза, брюнетката, която споменах в началото, да почерпи компанията със своята история. Вече стана дума, че нищо не можеше да бъде по-вълнуващо от красотата ѝ, повтарям, вълнуващо, не само поразяващо, защото последното е по-нетрайно качество и принадлежи по-скоро на русокозите, но нека оставя всеки сам да реши според вкуса си и да продължи с разказа на Луиза.

Ако съществуваша правдиви житейски правила, аз би трябвало да се гордея с произхода си, защото съм родена от чиста любов без брак, и ще добавя, че съм наследила силна склонност към такава. Появила съм се на бял свят след един-единствен опит на калфа-дърводелец върху прислужницата на господаря му, резултатът от който бил надут корем и загуба на работното място. Той нямал възможности да направи кой-знае какво за нея и след опетняването на репутацията си, майка ми намерила начин, след като се освободила от товара, оставяйки го на бедни роднини в провинцията, да поправи стореното, като се омъжила за майстор-

сладкар тук в Лондон. Бизнесът му процъфтявал, и скоро тя ме доведе, представяйки ме за дете от първия си мъж, което той приел, без да се усъмни, и по такъв начин бях доведена и заживях в нормален дом, но нямах и шест години, когато осиновителят ми почина, оставяйки прилично състояние на майка ми, която нямаше деца от него. Що се касае до истинския ми баща, той беше заминал по море и както по-късно научихме, загинал някъде надалеч, съвсем не богат, да не си мислите нещо такова, защото не бил нищо повече от обикновен моряк. Растях пред очите на майка си, която се занимаваше с бизнеса, и виждах как изпитателно ме наблюдава дали не съм наследила нещо от нейната податливост, защото ние не избираме склонностите си, също както не избираме цвета на очите и косите си, и наистина аз скоро показах склонност към забраненото удоволствие, въпреки всичките й грижи и предпазни мерки. Едва дванадесет годишна, вече нямах търпение някой да обърне внимание на онази част в мене, която майка ми се опитваше да опази. Бях преждевременно развита, отдолу имах мек мъх, и трябва да кажа, че докато растеше, аз постоянно го докосвах и оглеждах, беше ми приятно, че се сдобивам с признаците на женствеността – състояние, което копнеех да достигна заради удоволствията, които си въобразявах, че са свързани с него; растящата важност на онова мое място и новите усещания в него ме отклоняваха от детските игри и ми пречеха да се радвам на момичешките забавления. Природата властно ме насочваше към различни занимания и жилото на желанието ме пронизваше така настойчиво, че не можех да сбъркам мястото, където исках някой да си играе с мен. Започнах да избягвам компанията на връстничките си, защото там нямаше надежда да попадна на желанния обект и често се затварях сама, отдавайки се на самотни нежности и мечти за удоволствия, началото на които ясно усещах, опипвайки затворените порти към непознатото блаженство, предназначени от природата за цел, към което задъхано се стреях.

Но тези самотни занимания само засилваха объркването ми и разгаряха огъня, на който се топах. Още по-зле стана, когато, поддавайки се на нетърпимото дразнене, което ме измъчваше, се научих да хващам с пръсти онази мъничка част и да си играя с нея безкрай. Понякога неутолимата възбуда и желанието ме караха да се мятам върху леглото и да разтварям бедра, сякаш в очакване на дълго търсеното облекчение, после, откривайки, че всичко е илюзия, отново ги затварях и ги стисках до болка – пламнала и изтощена. Накратко, това дяволско нещо, обхванато от горещите пламъци на безумни желания, ме караше да водя живот, в

който няхах спокойствие нито денем, нито нощем. Малко по-късно направих още едно откритие, което ми се стори от огромна важност – пръстите ми наподобяваха донякъде формата на обекта, за който копнеех и аз мушнах един от тях с огромна наслада, макар и не без болка, докъдето можех, дефлорирайки се по този начин сама, и като побесняла продължих да си доставям удоволствие по този начин, докато падах бездиханна на леглото в разтапящ любовен транс.

Но честата употреба притъпява усещането и аз много скоро стигнах до заключението, че това сухо и незначително гъделичкане е само жалко подобие на истинското удоволствие и че вместо да ме успокои, то само засилва огъня в мен.

И по инстинкт, и от това, което дочухах по сватби и кръщенета, вече знаех, че само мъжът притежава средството, което може да смири този бунтовен метеж, но както бях наглеждана и пазена, нямаше как да стигна до него и точно това беше, както по всичко изглеждаше, най-непреодолимият проблем; и аз непрекъснато напругах ума си да измисля някакъв начин да избегна майчината си бдителност, за да удовлетвори страстното си любопитство и копнежа си по такава истинска и неизпитвана наслада. Най-сетне ми се удаде случай. Един ден, докато обядвахме у едни наши познати заедно с възрастната дама, която живееше под наем на първия етаж в нашата къща, някаква спешна поръчка наложи майка ми и наемателката да потеглят незабавно за Гринуич; двете вече се бяха приготвили, когато не знам какво дяволче ми прошепна да се престоря, че имам главоболие, за да не тръгна с тях на път, който изобщо не ме блазнеше. Повярваха ми и майка, малко неохотно, се съгласи да замине без мен, но ми даде строги нареждания да се прибера право в къщи, придружена от една вярна стара слугиня, която прислужваше в магазина (сред прислугата ни нямаше мъже).

Щом се прибрахме, казах на слугинята, че ще полегна на леглото на наемателката, тъй като моето не беше оправено, като ѝ заповядах да не ме безпокои, защото единственото, от което се нуждая, е пълна почивка. Това нареждане по-късно ми оказа неоченима услуга. Влязох в спалнята, развързах корсета и, полусъблечена, легнах върху завивките на леглото. Тук се отдадох на познатите си занимания – разглеждах се, опипвах се, радвах се на тялото си и се мъчех да измисля някой по-необичаен прием за самоопознаване и получаване на удоволствие, но изтерзана от липсата на това непознато нещо, до което няхах достъп, каквото и да правех, само напразно се възпламенявах и засилвах желанията си до болка, а средството за задоволяване го нямаше и нямаше, и аз хапех

пръстите си от безсилие. След това, изтощена от преследване на илюзии, които най-чувствителната ми част презрително отказваше и искаше нещо истинско, след силните копнежи и напрегнатите надлъгвания с природата, от крайната възбуда, до която бях стигнала, се замаях и потънах в неспокоен сън, през време на който продължавах да се мятам и гърча така, че ако някой ме видеше, би помислил, че присъства на любовна сцена. И не щеш ли, наистина се оказах в такава, защото, събуждайки се от краткия сън, намерих ръката си обхваната от дланите на млад мъж, коленичил до леглото край мен, който ме молеше да простя смелостта му. Това беше синът на наемателката, който влязъл, без слугинята да го забележи, в стаята на майка си и ме видял заспала на леглото й; тогава първата му мисъл била да се оттегли, но в следващия миг бил задържан от сила, която би могъл да си обясни, но не и да преодолее.

Какво можех да кажа? Страхът и изненадата мигновено отстъпиха място на предвкусвано удоволствие, което обратът на събитията най-вероятно предвещаваше. Той ми приличаше на милостив ангел, спуснал се от облаците – млад, красив, съвършен – което беше много повече от всичко, за което се бях молела. Мъж – олицетворение на най-съкровениите ми желания! Помислих си, ще мога ли да вложа насърчение в очите и гласа си; боях се да не си тръгне веднага; нямаше значение какво ще си каже за мене, само да го накарам да отговори на неотложните ми нужди, сега неговите мисли не ме интересуваха, а само действията му. Надигнах глава и му казах с тих глас, който трябваше да му подсказва какво изпитвам, че майка му е заминала и ще се върне чак късно вечерта, което ми се стори не лош намек, за щастие, оказа се, че насреща ми съвсем не стои неопитен новак. Впечатлението, което му бях направила, когато ме открил мятан се върху леглото, както ми каза той самият по-късно, беше го подготвило така добре и приятно, че ако знаех колко е предразположен, щях да възложа повече надежди на страстта му, вместо да се опасявам от уважението му; и дори да не бях се старала да говоря толкова меко и нежно, той пак щеше да се възползва от възможността. Той обсипа ръката ми с целувки и откри, че приемам ласките му кротко, точно както желае, тогава се насочи към устните ми и долепи своите до тях, от което почувствах такава премала, че паднах възник, и той с мене, разбира се, на леглото, където несъзнателно се бях изместила така, че да му направя място. Той легна до мен и понеже минутите бяха твърде ценни, за да ги пилеем в несвоевременни церемонии, моят младеж направо пристъпи към крайната цел, убеден в готовността ми от начина, по

който го гледам, от зачервените ми бузи и от лудо биещото ми сърце, сигурен, че няма да му откажа – тези немирници, мъжете, четат израженията ни като по книга. Изпънах се по цялата си дължина, задъхано очаквайки незабавната атака, храбро и без страх, нещо почти невъзможно за момиче на тринадесет, но аз изглеждах по-голяма. Той вдигна фустите ми, а бедрата ми, сякаш по природен инстинкт, се разтвориха възможно най-широко, желанията в мен бяха унищожили всякава до-тогавашна скромност – да лежа гола и напълно открита пред очите му, за мен сега беше естествена част от очакваното удоволствие, и именно от него, а не от срам бузите ми се обагриха в още по-наситен тъмно-червен цвят. Ръцете му започнаха да ме докосват, и постепенно слязоха надолу, привлечена от онзи център, от топлината им почувствах там и около него нещо – о, безкрайно по-различно от моите жалки опити насаме! Той разкопча жилетката си, свали пояса си и обектът на желанията ми – допреди малко притиснат в бричовете му, изведнъж изскочи на свобода – този смайващ, обещаващ наслада цар на любовта, предмет на всичките ми мечти, на цялата ми любов! Аз заковах погледа си върху него и с очи го поглъщах по дължина и ширина, докато не потъна между бедрата ми, лишавайки ме от прекрасната гледка, но само за да ми достави далеч по-голямо удоволствие с докосването си, към което е така чувствителна тази наша част. Насочвайки го към миниатюрния отвор, защото такъв си беше наистина и нямаше как да не е на възрастта, на която бях тогава, аз го пресрещнах с най-добра воля и го приех с върховен голям екстаз, без да обръщам внимание на болката, която последва; тя ми се стори просто нищожна цена, която трябваше да платя, за да дам жадуваното угощение на сетивата си, така че разцепена, разкъсана и кървяща, почти обезобразена дори, аз въпреки всичко безумно се радвах и прегръщах извършителя на прекрасните разрушения. При втората атака, болката бе напълно заглушена от абсолютно удоволствие, извиращо сякаш направо от сърцето, вече няха никакви оплаквания, усещах само разтапяща наслада. Отдадох му се с цялата си душа и тяло, без никаква друга мисъл в главата, живеех само в този миг и само за него. Кой би могъл да опише тези усещания и вълнения, тази върховна екзалтация – още по-очарователна поради новостта на изживяването? Когато тази моя част, която бе тъй дълго гладувала, най-сетне бе запълнена и препълнена с любимия залък, всички останали усещания се съсредоточиха там през време на престоя на скъпия ми гост, който скоро ми плати за гостоприемството с валута, по-ценна от онази, която кралицата раздава на любимците си – с течна перла, пленително полята върху мен, която

аз приветствах с насрещни движения и екстатични гърчове, познати, надявам се, на нашата добра компания. Ето така се осъществиха най-смелите ми мечти, случайно, сякаш по погрешка, но не съвсем, защото този младеж бе тъкмо завършил колеж и беше идвал при майка си няколко пъти; аз не го бях виждала, но той бил чувал за мен и когато ме намерил на леглото на майка си, от описанието се досетил кой може да е това. Останалото вече го знаете.

Тази история се размина без последици, младият джентълмен успя да избяга тогава, както и много пъти след това, без да бъде забелязан. Но поради горещината на природата ми любовните удоволствия станаха жизнена необходимост за мен и скоро стигнах до необмислени постъпки, които можеха да се окажат фатални за съдбата ми, съсипвайки живота ми, ако не бях намерила това безопасно и приятно убежище тук.

На това място Луиза спря; докато се разказваха тези истории, стана време момичетата да се оттеглят и приготвят за вечерната веселба; аз останах с г-жа Коул, докато Емили дойде и каза, че компанията се е събрала и ни очаква.

СЕДМА ЧАСТ

На площадката пред стълбите за горния етаж бяхме пресрещнати от млад джентълмен, облечен изключително добре и с много красива фигура, с когото щях да се отдам на първите си удоволствия в този дом. Той ме поздрави галантно и ме поведе към салона за гости, застлан с персийски килим и обзаведен с възможно най-голям лукс, който бе осветен меко от горящи свещи, разположени покрай стените и в дъното – много по-приятен и предразполагащ към наслади сумрак, отколкото ярката дневна светлина.

При влизането ми в салона, със задоволство чух лек шум на одобрение, който премина през компанията, състояща се от четирима джентълмена, в това число моят избраник (така наричаха в дома постоянния за даден период кавалер), трите млади жени в спретнати леки одежди, падащи на дипли по телата им, господарката на тази академия и аз. Бях поздравена с целувка от всеки един присъстващ и никак не бе трудно от горещината на мъжете да усетя разликата в двата пола.

Леко притеснена и объркана от това, че се виждах заобиколена, галена и ухажвана от толкова много непознати наведнъж, не бях в състояние да се отпусна веднага и да отвърна свободно на тяхната радост и

оживени ласки.

Те ме увериха, че отговарям идеално на вкуса им и че ако имам някакъв дефект, той лесно може да бъде отстранен, защото това е скромността ми – качество, което може да мине за предимство в някои лицемерни среди, но тяхната максима е, че скромността е излишна съставка към коктейла, която само разваля вкуса му, и че я смятат за смъртен враг на удоволствията. Този пролог се оказа от полза за веселбата, която последва.

По средата на лудориите и палавите своеволия, на които се отдаде компанията от самото начало, беше сервирана елегантна вечеря и седнахме да се нахраним, моят кавалер – до мене, останалите двойки без специално поддредване. Прекрасното вино скоро премахна всякакви задръжки; дебатите се оживиха още повече, без обаче да преминават определени граници; тези професори по удоволствие знаеха твърде добре как да запазят свежи впечатленията и да не развалят с думи картините, рисувани от въображението, преди да е станало време за действие. От време навреме се разменяха кратки целувки, а ръцете на мъжете работеха върху пазвите, преодолявайки с лекота слабата бариера на платнените салфетки за хранене, втикнати под брадичките. Постепенно закачките от двете страни зачестиха и достигнаха такова ниво, че предложението на моя избраник да започнат танците бе прието с единодушно съгласие, защото, както каза той, смеейки се, инструментите сигурно вече са настроени. Това беше сигнал за подготовка, който услужливата г-жа Коул, която разбираше живота, прие като намек да се оттегли, тъй като смяташе, че тя самата вече не е във форма да участва лично, и така, доволна, че ни вижда как пристъпваме към битката, тя напусна бойното поле и ни остави да се боричкаме, както ни е угодно.

Щом тя излезе, масата беше преместена от средата на стаята към една от стените и на нейното място беше поставена кушетка; попитах шепнешком моя кавалер каква е причината за това и той ми каза, че в моя чест са решили да си позволят малко разнообразие, като се позабавляват заедно, за да ме освободят от всякаква скромност, която както вече знаех, беше смятана за отрова от тях, но че макар да проповядвали удоволствия и да живеели само за тях, те по принцип не се занимавали с мисионерство от този род и се отдавали на наслаждения само с красиви жени, които били съгласни да участват доброволно и които били създадени за тази цел, но тъй като подобна гледка можела да бъде твърде шокираща за млад начинаещ като мен, опитните участници ще направят показно упражнение пред мен, което, надявал се той, аз няма да се

възпротивя да последвам с него, бидейки определена за негова дама, но че съм напълно свободна да откажа участие, съгласно условията на страните нищо да не се извършва насила или със заплахи.

Цветът на лицето ми показваше недвусмислено силната ми изненада, но млчанието ми бе знак за съгласие. Бях напълно готова да взема участие в каквото и забавление да измислеше компанията. Първите, които станаха, за да открият странния бал, бяха един офицер-кавалерист и сладката, маслинено-мургава, пламенна Луиза. Той я заведе до кушетката с явното ѝ съгласие и дори охота от нейна страна, тя легна, изпъна се в цял ръст, видът ѝ показваше любовно нетърпение и пламенно очакване, главата ѝ се отпусна на възглавницата, тя се намести удобно, съсредоточена в себе си, сякаш незабелязвайки нашето присъствие. В следващия миг фустите ѝ бяха вдигнати, откривайки пред погледа на компанията най-фино изваяните нозе и бедра, които човек може да си представи, и то разтворени така, че се видя деликатната цепка, украсена с приятна космена шапчица, представляваща най-приканващ вход между двете меки, нацупени устнички. Кавалерът ѝ се приготви, като свали дрехите си, богато обшити с дантели, и разкри пред очите ни бойното си оръжие – извадено и готово за действие. Без да ни даде време да огледаме размера му, той се хвърли върху чаровната си противничка, която го посрещна геройски, без да трепне; наистина, едва ли някога е съществувало момиче, така пригодно за любовни наслади или по-искрено в усещанията си от нея; видяхме какво удоволствие озарява очите ѝ, докато той въвежда мощния инструмент в нея, а после, вече напълно докрай, как движенията му стават все по-мощни, а тя, напълно погълната от любимите си усещания, му отвърща с точни насрещни надигания и извивки на тялото, постигайки съвършен синхрон с него и въздишайки при това така страстно и ритмично, че можехме да отброяваме такта на танца им по броя на въздишките ѝ, а краиниците ѝ се виеха около него, стискаха и отпускаха конвулсивно, всичко това, заедно с внезапните светкавични целувки и безболезнените любовни ухапвания, които си размениха, способства да достигнат разтапящия край. Изведнъж Луиза, свободна от всякакви задръжки, започна да вика, сякаш блънуваше:

О, сър! ... Боже господи! ... Не ме шадете, сър, ах, а-а-ах!

В следващия миг думите ѝ преминаха в дълбоки, извиращи от сърцето стонове, тя затвори очи в сладка смърт, в който миг бе облята с балсамената инжекция, за което се досетихме по отпадането на допреди малко буйния любовник, който сега спря, дишайки учестено и за миг сякаш изпита болка. После той слезе, Луиза скокна като пружинка,

отръска фустите си и притича до мен, целуна ме и ме придърпа настрана към масата, и, придружени от любовника й, тримата развеселени вдигнахме тост за здравето на Луиза.

В това време втората двойка се приготви за изпълнение – млад баронет и нежната, деликатна Хариет. Моят любезен кавалер дойде, подаде ми ръка и ме отведе по-близо до сцената.

Сигурна съм, че никое момиче от професията не притежава такава грация, сладост и обезоръжаваща срамежливост, като Хариет. Тя цялата излъчваше безкрайна преданост и готовност да задоволява желания, при това без капка наглост или разпуснатост. Но още по-изненадващо за мен беше, че избраникът й – дори в мига на най-разпуснатата публична наслада, я гледаше с безумно влюбен поглед и явно бе успял да докосне сърцето й, въпреки че законите на институцията, в основаването на която дял имаше и той, не разрешаваха подобни увлечения.

И така, кавалерът на Хариет я заведе до кушетката, пътъм тя погледна към мен и се изчерви, но погледът й оправдаваше ставашото и показваше, че и тя е благоразположена към действието, в което е неустоймо въввлечена.

Любовникът й, по-точно любимият й, седна на леглото до нея и обгръщайки нежно шията й, я целуна пламенно по устните, с което видимо я запали и настрои за следващата сцена, той продължи да я целува, като същевременно леко я буташе назад, докато главата й се озова на възглавницата, сега той беше върху нея. След това, сякаш отгатнал нашите желания или може би за свое удоволствие и като знак на гордост, че притежава това невъобразимо красиво същество, той разкри гърдите й и ги докосна – о, с каква всеотдайност и преклонение! О, колко фино моделирани бяха те! Малки, заоблени и прекрасно бели, с деликатна кожа и мънички зърна като две розови пъпки, най-сладките розови пъпки на красотата! Когато насити очите си, положи устни върху тези близначета-хълмчета с най-голяма наслада, после продължи надолу.

Краката й все още допираха земята, когато той с най-нежно внимание, сякаш бояйки се да не я обиди или шокира, бавно започна да надига фустите й, в следващия миг, като по сигнал, Луиза и Емили, обзети от палаво настроение, хванаха всяка по един крак и ги вдигнаха високо, широко отворени. Така пред очите ни се разкри най-прекрасната гледка на женските прелести. Компанията, с изключение на мен, ги беше виждала не веднъж, и въпреки това, всички изглеждаха така поразени, изненадани и очаровани, сякаш ги виждаха за първи път. Такава красота има привилегията да изглежда вечно нова. Бедрата й бяха дотолкова

съвършени, че само малко повече или по-малко плът по тях, би нарушила безупречната им симетрия. Но това, което безкрайно обогатяваше гледката и украсяваше закътаното ъгълче, образувано там, където те се срещат под възможно най-мекото, заоблено чисто бяло коремче, беше миниатюрната бразда, направена от природата между двете надигнати лехички с пухкав мъх. Не, нищо на света не може да бъде по-изящно изработено от този срез, а тъмнеещата сянка на мекия мъх около него му придаваше трогателна топлота, нежен завършек, не, невъзможно е да се опише с думи, нито да се нарисува. Нейният истински влюбен кавалер, който беше останал захласнат и погълнат от гледката достатъчно дълго, за да можем и ние да ѝ се насладим (без никак да му се зловиди нашия интерес!) най-сетне се зае с материалната част на удоволствието и като дръпна ленената си риза, която досега закриваше собствените му прелести, изложи на показ нещо така огромно на размер, че заслужаваше да бъде обявено за истински военен герой. Той самият впрочем беше съвършен джентълмен, при това в силата на младостта си. Заставайки между краката на Харитет, които все още бяха вдигнати и разкрячени широко от двете ѝ приятелки, с едната си ръка той полека разтвори устните на тази чувствена уста, чудо на природата, а с другата прихвана оръжието си и го насочи надолу към съблазънта; по такъв начин устните, задържани отворени, поеха широката коралова глава и като я намести вътре, той постоя малко така, а момичетата отпуснаха постепенно краката, докато те обгърнаха хълбоците му и се задържаха там, и сега, сякаш за да удължи насладата, той започна да навлиза съвсем бавно, инч по инч, докато инструментът му потъна докрай в меката лаборатория на любовта, а мъхът на двамата се допря и отърка един в друг. Междувременно ние наблюдавахме огромния ефект от преливането на огромната му енергия в момичето – колкото по-надълбоко навлизаше той, толкова повече пламенееше и сияеше тя. Лицето ѝ и цялото ѝ тяло се оживиха, нежната руменина на бузите ѝ потъмня до наситен кармин, естествено искрящите ѝ очи засветиха десетократно по-силно, доскорошната леност бе изчезнала и сега тя цялата трептеше и се движеше. В този миг той нежно я затисна и прикова под себе си така, че да не може да мърда, и задвижи бавно тежкото оръдие напред-назад, докато тя – развълнувана, напрегната и неспособна да се съдържа повече – се мъчеше да се освободи и да отговори на забързващите му движения; в следващия момент напирашното удоволствие я доведе до състояние на непоносима наслада и тя внезапно се изтръгна от здравата му прегръдка, размята ръце и крака като в гърч, а той от своя страна още повече ускори

гласъците, дишайки спазматично; двамата размениха горещи въздишки и кратки измъчени стонове, очите им се стрелкаха неவிждащи – налице бяха всички ясни признаци на доближаващия сладък край. И той дойде; баронетът поведе екстаза и тя веднага се присъедини, сякаш прихващайки симптомите от него, те сляха устни в огнена целувка, той изпадна в агонията на блаженството, при което извърши още няколко трескави движения, а тя му отговори с изблик на нежни отзивчиви движения, докато една последна тръпка пробяга по крайниците им, слети в едно, и те се отпуснаха неподвижни, останали без дъх, умиращи от сладка наслада, и тогава изведнъж нейните клепачи затрептяха, а погледът ѝ се отправя нагоре, така че само бялото на окоето просветна, устата ѝ се откряна безпомощно с език, отпуснат зад долната редица на белите ѝ зъби, докато рубинените ѝ устни грееха ярко червени. Как да не се загледаш? Любимият ѝ я хвана в ръце и я разтърси, тя дойде на себе си, после той трепна още веднъж, отделяйки последната капка, и двамата се целунаха с израз на напълно задоволени желания, но вечно жадна любов.

Веднага щом той свърши, аз притичах и седнах на кушетката до нея, вдигнах главата ѝ, която тя нежно отпусна на скута ми, сякаш объркана и засрамена от станалото, докато малко по малко се съвзе и прие чаша ободряващо вино от моя кавалер, който отиде да я донесе, докато нейният се обличаше и закопчаваше, след което двамата станаха и, нежно прегърнати, се присъединиха към наблюдаващите встрани.

Сега кавалерът на Емили я покани да покажат и те своя танц, при което неговата почти прозрачно бяла и руса любима се изправи с готовност. Наблюдавах преливането на роза и лилия в цвета на кожата ѝ – този нежен здрав тен, с който се гордеят селските момичета и си мислех, че ако някой заслужава името красавица, това е тя – една от най-поразителните руси красавици.

Кавалерът ѝ започна, както стояха прави, да освобождава гърдите ѝ от дрехата, пускайки ги на свобода, както природата ги е създала, и когато те изцяло се показаха, сякаш допълнителна светлина обля стаята – толкова блестящо бели бяха, на вид твърди като мрамор, те прекрасно оформяха пазвата ѝ, и именно този мраморен гланц допринасяше за ефекта на сияйна белота. Кой би могъл да се въздържа да не докосне толкова привлекателни прелести? И той наистина докосна гърдите ѝ, отначало ръката му полека се плъзна по плътта като по коприна, после ги притисна и еластичната им мекота за миг поддаде, но веднага след това се изглади, отскачайки под натиска на ръката му, такава беше плътта на цялото ѝ тяло – приятно пълна и плътна, приканваща да бъде докосвана

и притискана. След като се насити с такъв вид игрива наслада, той събра фустите ѝ на сноп и ги надигна към кръста ѝ, където ги подпъхна в колана, а тя остана така – полугола, с леко пламнало лице и сведен поглед, но нямаше от какво да се срамува, защото тялото ѝ бе триумф на съкровищата на младостта и красотата, победоносно разкрити в този миг. Краката ѝ бяха съвършено оформени, а бедрата, които държеше стиснати – толкова бели, гладки и налети с твърда плът, че нищо не би могло да предложи по-добра препоръка на пръстите за удоволствие при допир, и той съответно не се въздържа да не ги погали. После, отстранявайки нежно ръката ѝ, която тя, поради естествената първа реакция на срамежливост, бе поставила там, ни откри първо част, а веднага след това и цялата картина на онази мека тясна цепнатинка, минаваща по своята къса пътечка отпред и скриваща се отдолу между бедрата, достатъчно бе да видим ресните от светло-кестеняви косъмчета, чиято нежна сянка подчертаваше белотата на заобикалящата плът, за да се възхитим. Обаче сега кавалерът ѝ се опита така, както тя стоеше пред нас, да разтвори бедрата ѝ, за да ни предостави цялостен изглед към централната част на тази привлекателна сенчеста област, но не успявайки да го постигне в това положение, той я поведе към кушетката и бавно я повали на една страна, като същевременно държеше ръцете ѝ кръстосани зад гърба ѝ, докато главата ѝ легна на възглавницата, а после я обърна по гръб, вдигна нозете ѝ и широко ги разтвори, и така, с ръце под нея, тялото ѝ се издигаше, предлагайки цялостна гледка чак до задните ѝ части. Те бяха заоблени и гладки, приличаха на две живи преспи сняг и великолепно пълнеха очите, които после се плъзваха като по заповед към пукнатината между двете бели скали и спираха върху тясната долчинка и закътаната в нея пещеричка, която придаваше завършек на пейзажа, полуотвори се поради придръпването на разкрачените нозе, така че приятната ѝ, розовееща вътрешност се виждаше доста добре, а контрастът между цвета ѝ и околната белота напомняше на розов разрез в бял сатен. Кавалерът ѝ, който беше на около тридесет години, показваше склонност към напълняване, но съвсем не неприятна, напротив, пълнотата му отиваше и сякаш намекаше за склонността му към такъв род забавления. След като я целуна няколко пъти, той извади еректиралия си инструмент, чиято изключителна дължина не беше пропорционална на ширината му, нещо изненадващо в неговия случай, защото такава форма не е обичайна за пълен джентълмен, и заби сабята до дръжката, като същевременно от тежестта му нейните заоблени части се разляха, а телата им плътно се допряха в топъл контакт, несъмнено много приятен, докато

ръцете му си играеха с прелестните ѝ гърди. Тя беше скрила лицето си във възглавницата, но по едно време се извърна, надигна главата си и с най-сладка усмивка го целуна, после пак се отпусна пасивно в прегръдките му, а той непрекъснато тласкаше мощно в гонитба на наслаждението, от което плътта ѝ пружинираше под него, после той се отдръпна малко и видяхме белия жезъл как се появява и изчезва между хълмчетата, а после пак се доближи плътно до нея и скри гледката от погледа ни. Ръцете му слязоха от гърдите ѝ и обхванаха белите полукълба, които той стисна здраво, докато накрая с един последен, горещ тласък достигна върха с такова непреодолимо щастие, че рухна върху партньорката си като убит, а тя, затисната под тежестта му, едва си пое дъх, но щом той се понадигна, тя бързо се извъртя, измъквайки топлото гнездо на насладата изпод сабята му, но той веднага я притисна отново с тялото си, дишайки тежко и така двамата завършиха изпълнението си.

Щом се освободи, Емили стана и ние я заобиколихме с поздравления и нежни милувки, защото, държа да отбележа, въпреки че всички задръжки бяха освободени по време на тези игри, добрите маниери и вежливостта неотменно се спазваха, нямаше груби и вулгарни думи, нито обидно поведение, а единствено великодушно и благодарно отношение към момичетата за тяхната готовност да се отзоват на настроенията и желанията на мъжете. А това е всичко, от което се нуждаят те в такива моменти. Много мъже не разбират, че развалят собственото си удоволствие, като не показват необходимото уважение към нашия пол, особено към тези от нас, които живеят само за техните наслаждения. Но тази максима бе възприета напълно от нашите любезни сластолюбци – тези задълбочени познавачи на изкуството и науката на любовта, които никога не лишаваха своите жрици от най-нежно уважение, дори извън времето на любовните упражнения, благодарни, че разкриваме всичките си природни прелести и ги даряваме със съкровищата на любовта, много по-богати от всякакви изкуствени украшения и скъпи дрехи.

Дойде и моят ред да се присъединя към лудориите на компанията, като покажа желанието си да доставя удоволствие на моя избраник, а заедно с това и на останалите; и така, той дойде при мен и като ме поздрави любезно, с най-ласкави думи ме попита дали примерът, който ми дадоха предишните изпълнители, не ме е отблъснал по някакъв начин и повтори, че ако не съм в състояние да отговоря на очакванията и настроенията на компанията, макар играта да е била разиграна в моя чест и макар за него разочарованието да бъде огромно, той ще страда много повече, ако трябва да ми наложи със сила неприятна за мене задача.

На това аз отговорих, без никакво колебание или превзетост, че дори да не се бях обвързала с обещанието да бъда на негово разположение без всякакви задръжки, примерът на тази приятна компания щеше да е достатъчен, за да ме вдъхнови, и че нямам никакви други притеснения, освен че ще трябва да се покажа след такива превъзходни красавици. Забележете, че наистина говорех точно това, което мислех. Искреността на отговора ми много им хареса и моят избраник получи комплименти за избора си, заедно с похвали по мой адрес, съдържащи шеговити намеци, че му завиждат.

Г-жа Коул, впрочем, ми бе оказала голямо внимание, избирайки този млад джентълмен за мой кавалер в церемониите, защото, освен че бе от благороден произход и наследник на голямо състояние, външният му вид бе необичайно приятен – добре сложен и висок, с леки следи от шарка по кожата, но те само придаваха по-голяма мъжественост на деликатните черти на лицето му, оживявано от две чисти, блестящи, черни очи; накратко, беше младеж, когото всяка жена би нарекла красавец.

И така, той ме поведе към арената на бойните действия и тъй като бях облечена с лека бяла роба, пожела да изиграе Абигейл в мъжка роля, спестявайки ми неудобството да се събличам сама; само за миг той свали дрехата ми, но корсетът отдолу се оказа неочаквано препятствие, наложи се Луиза да разреже дантелите с ножица и тогава черупката падна, а аз останах само по долна фуста, отвореното деколте на която предоставяше на очите и ръцете цялата свобода, която можеха да пожелаят. Помислих си, че събличането ще спре дотук, но сметките ми се оказаха погрешни, защото моят кавалер, поощряван от останалите, нежно ме помоли да му позволя да свали от мен и последните остатъци от облекло, за да не лишаваме компанията от гледката на цялото ми тяло, и аз, отстъпчива както винаги, се съгласих, като си рекох, че и без това малко е останало по мен, така че разликата нямаше да е голяма. Само след секунда долната ми фуста беше развързана и падна в краката ми, а шапчицата ми – свалена от главата; косата ми, сега свободна, се разсипа по раменете и гърба (нека да припомня без никаква суета, че наистина имах красива коса) на едри вълни, контрастирайки не лошо с кожата ми.

Така застанах пред моите съдии в пълната голота на природата си и, ако си спомняте какво съм казвала за фигурата си досега, можете да си представите, че едва ли съм обидила очите им. Разбира се, животът неусетно погубва чара ни, но по онова време, няколко месеца преди да навърша осемнадесет, бях в пълния разцвет на младостта си. Гърдите ми, които и сега са голямо мое предимство, тогава притежаваха такава

стегнатост, че не се нуждаеха от поддръжката на корсет, предизвикателно твърди, те просто канеха да бъдат докосвани. Бях сякаш по-висока от сега, може би защото бях по-слаба, но слабостта ми бе някак сочна и заоблена – признак на здраве и младост, и изключително приятна на вид и допир. И все пак, изправена гола пред всички, отначало ми бе трудно да превъзмогна вродената си срамежливост, така че изпитвах голямо объркване от състоянието, в което се намирах, докато цялата група около мен – мъже и жени – не ме освободиха от смущенията ми с аплодисменти, ласкаещо самочувствието ми внимание към фигурата ми и уверения, че по хубост превъзхождам всички останали; няма да изброявам всички комплименти, които ми направиха, ще добавя само, че успешно преминах първия изпит пред тези опитни ценители.

Приятелят ми обаче, който този път разполагаше изцяло с мен, подсили тяхното любопитство, а може би и своето, като ме постави в невъобразимо разнообразни положения и светлини, показвайки всяка моя красота от всяка гледна точка, същевременно дарявайки ме с целувки и шарейки с ръце по тялото ми, под които целият ми срам отлиташе, и се заменяше с изчервяващата топлина на желанието и насладата от настоящата сцена.

И докато траеше целият този оглед, можете да бъдете сигурни, най-важното местенце в мен също не беше лишено от прецизно наблюдение, но всички се съгласиха, че спокойно мога да мина за девица – толкова незначителни следи бяха оставили предишните ми приключения, толкова бързо се бях възстановила от преразтяганията на моята възраст, а и така малка бе по природната си природа тази моя част.

Сега, дали моят партньор изчерпа всички начини за угаждане на севивата с докосване и гледане, или достигна неуправляемо състояние на готовност за атака, не знам, но изведнъж започна да сваля дрехите си, разгорещен от изумителната горещина в стаята – от силния огън, от многобройните свещи и най-вече от възпламенителната жега на гледката пред него, захвърли ризата си настрани, а бричовите му, разхлабени, изнесоха на показ съдържанието си и аз видях току пред себе си врага, с който ми предстоеше да се срещна – твърд и насочен нагоре, вдигнал гордо греещо-червена глава без качулка. Това беше един нормален на размер инструмент, какъвто притежават повечето мъже и който се командва много по-лесно от тежките, необичайно големи оръдия. Като ме притисна плътно до гърдите си, моят кавалер го насочи към откритата ниша, аз му помогнах да се настани, като обгърнах с бедра ханша му; после, когато той застана стабилно в опорната точка, го прегърнах през

врата, при което косите ни закриха лицата ни, гърдите ми опираха в него и аз цялата горях от удоволствие, примесено със срам, и тогава той ме завъртя в кръг върху кушетката – бяхме като залепени един за друг, така направихме пълна обиколка и чак след като ме върна в началното положение, пристъпи към същинската част. Бяхме така възбудени и предразположени от цялата сцена около нас, въображението ни бе така разпалено, че нямаше как да не се разтопим почти веднага, и наистина съвсем скоро почувствах топлата струя да се излива в недрата ми, но аз още не бях готова да споделя моментния екстаз; оказа се, че все пак мога да се гордея с нашата хармония, защото щом разбра, че пламъците на желанието в мен не са угасени, дори се разгарят по-силно от преди, като влажни въглени в огън, той продължи сладко да тласка с неотслабваща енергия, а аз, благодарна за вниманието му, положих всички усилия да съчетая движенията си с неговите по най-приятен начин, за което също спомогнаха и целувките, прегръдките и нежните думи, разменени между нас, и накрая двамата едновременно се гмурнахме и заплувахме в океана от безкрайно наслаждение. В главата ми нахлуха всички сцени на изгаряща наслада, на които бях станала свидетелка преди малко, сякаш узрели под въздействието на това упражнение и ме изпълниха с пулсираща превъзбуда и вълнение на границата на поносимостта – в този момент някак екстатично почувствах, че примерът на предишните изпълнители е допринесъл до голяма степен за нашето удоволствие, което, забелязах, моят кавалер споделяше с мен – блесналият му поглед красноречиво го доказваше. Понесена нависоко към най-блажената степен на щастие, която човешкият живот познава, аз се докоснах до онази критична точка на разтваряне, където сякаш се сливаме с небитието и, като въздъгнах дълго и сладостно, усетих чувствената си душа съсредоточена в прохода, откъдето изходът бе станал невъзможен – така здраво се бе стегнал. Полежахме така няколко блажени минути – изтощени, неподвижни и отмалели, докато, с уталожване на възбудата, започнахме да се съвземаме от транса и той се изплъзна от мен, но не преди да ми прошепне колко изключително доволен е останал, заедно с още няколко целувки и нежни прегръдки.

Компанията, която пазеше тишина, докато всичко свърши, се втурна към нас, помогнаха ми да се облека и ми направиха комплимент за това, колко искрено съм отдала уважение (така го нарекоха) на своя избраник и съм му предоставила недокоснатите си прелести, внасяйки двойна лепта наведнъж. Но моят партньор, вече облечен, им каза, че девствеността няма значение за него и се обърна към мен с думи на

мила привързаност и целувки; момичетата също ме целунаха, като ме увериха, а и самите себе си, че няма да ме подлагат на други такива публични изпитания, освен по мое изрично желание, и че сега съм посветена, тоест станала съм една от тях.

Тъй като имаше строго правило кавалерът да не се отделя от дамата си, особено през нощта, докато е обвързан с нея, с цел да се запази приятното чувство на принадлежност и да се избегнат евентуални недоразумения при разпределението на партньорите, компанията, след лека закуска от бисквити и вино, чай и шоколад, сервирана в един часа през нощта, се раздели по двойки, които се оттеглиха по стаите. Г-жа Коул беше приготвила за мен и кавалера ми специално легло, в което прекарахме нощта в несекващи наслаждения – бодри и ненаситни, готови да угаждаме на желанията си без край. Сутринта, след възстановителна закуска в леглото, той стана и като ме увери още веднъж в нежните си чувства, ме остави сладко да си доспя, а при събуждането си, докато бързах да се облека, преди г-жа Коул да е влязла, намерих в един от джобовете си портмоне с пари, които ми беше оставил незабелязано; тъкмо си мислех дали имам право да се възползвам от тях – свобода, каквато не бях очаквала, когато г-жа Коул влезе. Веднага ѝ разказах за подаръка и ѝ предложих естествено да си вземе какъвто дял пожелае, но тя ме увери, че джентълменът вече щедро я е възнаградил и в никакъв случай няма да поиска нито част от парите ми, дори и да я умолявам. Отказът ѝ, каза тя, съвсем не е преструвка, така че аз се съгласих да задържа портмонето, а след това тя ми изнесе възхитителен урок по икономика с оглед на бъдещите ми постъпления от нови запознанства в този дом. После смени темата и се върна на удоволствията от предходната нощ и аз научих, без кой знае колко да се изненадам, тъй като вече бях започнала да вниквам в характера ѝ, че тя е наблюдавала всяка сцена от удобно скришно място, определено специално за тази цел, което тя с готовност ми показва.

Едва бе свършила, когато малкото любовно ято от моите нови приятелки нахлу при нас, подновявайки милувките и похвалите. С удоволствие забелязах, че умората от упражненията през изтеклата нощ ни най-малко не се бе отразила върху лицата им – свежи и цъфтящи както винаги. По-късно научих от техните обяснения, че това се дължи на грижите и съветите на г-жа Коул – управителка, каквато рядко се среща. След това те слязоха, както обичайно, в магазина, а аз се оттеглих в статята си.

Тук прекарах деня, заедно с едно от очарователните момичета, в

приятни разговори до пет часа следобед, когато, внезапно обхваната от непреодолима сънливост, се изпънах на леглото и подремнах около час, както си бях облечена. Така ме намери моят кавалер, който, след като попитал за мен, бил насочен и ме открил. Влизайки в стаята ми и виждайки ме легнала сама, с лице, обърнато към стената, за да не ми блести светлината от прозореца, той без никак да се бави, направо смъкнал бричовите си за по-приятно докосване на голо и нежно задигайки фустите ми нагоре, си осигурил изглед изотзад към авенюто на удоволствието, откъдето, както съм лежала на една страна, съм изглеждала лесно достъпна за проникване. Лягайки внимателно до мене, той допрял топлите си бедра и корем плътно до мене и започнал да проправя път за инструмента си. Събудих се доста сепната отначало, но като видях кой е, понечих да се обърна с лице към него, а той ме целуна и пожела да остана в същото положение, само да повдигна горното си бедро и така, получил пряк достъп до желаните отвори, скоро го изпълни целия. Удовлетворен и успокоен от близкия досег, той спря за момент, за да се наслади на гледката – уютната вдлъбнатина в задната част на бедрата ми, закътана между неговите бедра и корема му, двамата залепени един в друг като две лъжици, както се изрази той, после непослушният му питомник, станал нетърпелив от принудителния престой, го накара да пристъпи към действие, което и стана, съпътствано от ласки, целувки и други такива, докато завърши с течното доказателство от двете страни, че не сме се изтозили, или че поне бързо сме се възстановили от изпитанията на предходната нощ.

С този благороден и приятен младеж преживях прекрасни мигове. Той беше решил да ме задържи за себе си, поне за така наречения меден месец, но престоят му в Лондон се оказа по-кратък, баща му, който заемаше някакъв пост в Ирландия, внезапно го повика при себе си. Бях готова да го последвам, веднага щом се установи там, както самият той предложи, но нещата се развиха другояче: в Ирландия го запознали с подходяща партия за женитба – приятно на вид и заможно момиче – и той естествено избра по-мъдрото решение, но дори в този момент се погрижи за мен, изпращайки ми щедър подарък, който обаче не можа да компенсира загубата му и да намали искрената ми мъка по него.

Това събитие стана причина и за създаването на празно място в нашето малко общество и г-жа Коул, предвидлива и старателна както винаги, удвои усилията си да го запълни, като ми потърси, след като плановете ѝ за разиграване на картата с мнимото ми моминство пропаднаха, някакво утешение за настоящето ми „вдовство“; трябваше само да се

появи подходящият човек.

Но изглежда съдбата ми е била сама да си намирам, каквото търся, макар отскоро да бях на пазара.

Почти един месец мина в общи радости с моите приятелки, които, според правилата, приети в този дом, за разнообразие понякога се отдаваха на прегръдки и милувки една с друга (междувременно баронетът изведе Хариет и я настани в отделна къща), но аз избягвах под различен претекст техните нежности, без да им давам повод за оплакване, всъщност моята резервираност не беше резултат от нежелание, нито от отвращение, истинската причина да се държа настрана беше намерението ми да не се намесвам в избора и пристрастията на моите приятелки, които макар и външно да не показваха ревност, може би тайно завиждаха на външния ми вид, във всеки случай, показваха предпочитания към моята особа, а аз не исках да създавам дразги между тях. Така, обичана от цялата компания, продължих да живея там, докато един ден, около пет следобед, като влизах в магазина за плодове на „Ковънт Гардън“, за да купя трапезни плодове за мен и младите жени, ми се случи следното.

Докато се пазарях за цената на това, което исках, забелязах, че ме наблюдава някакъв млад джентълмен, чието богато облекло привлече вниманието ми, иначе в него нямаше нищо особено – беше блед, елегантен и с много слаби крака. Не беше трудно да разбере, че се интересува от мен, защото ме гледаше, без да отглежда поглед, и скоро се доближи близо до кошницата, край която бях, и плати първата предложена цена. Сигурно ме помисли за скромно момиче, защото не носех нито пера, нито други украшения, с които се кичеха публичните жени, а само сламена шапка, бяла рокля и чисто бельо – и най-вече, видът ми бе някак естествено скромен (дори и днес не съм лишена от този си вид, въпреки всичко, което съм практикувала), така че нищо не му подсказваше с какво се занимавам. В следващия момент ме заговори, а аз поруменях, сякаш от това, че не го познавах, с което още повече го отдалечих от истината, и отговорих леко объркана и смутена, като същинска невинна девойка. Той реши, че е разчупил леда и продължи с няколко насочени въпроса и аз вложих толкова наивност, простота и дори детинщина в отговорите си, че той, който ме бе харесал от пръв поглед, не намери никакви основания да се усъмни в мен и вече бе готов да се закълне в моята скромност и неопитност. Накратко, мъжете, веднъж хванати в капана на нашите прелести, се оказват невероятно лековерни, колкото и да се гордеят с превъзходството си, нещо повече – най-мъдрите сред тях най-много огулпяват по жените. Един от въпросите му беше дали съм омъжена.

Отговорих, че съм твърде млада и не съм и мислила още за това. Що се отнася до моята възраст, скрих една година и се представих за ненавършила седемнадесет, а за това с какво се занимавам, му казах, че съм учила занаят при една шапкарка в Престън и съм дошла в града при своя родственица, която се оказала починала и сега живея и прислужвам на една друга шапкарка тук в града. Това последното не беше много добре измислено, но той го прие за чиста монета под влияние на растящата страст, която му бях вдъхнала. След като успя да научи от мен, много умело, както сигурно смяташе, името на господарката ми и адреса на жилището ми, той ме натовари с най-редки и най-скъпи плодове и аз си тръгнах, замислена върху последиците от тази случка.

Щом се прибрах при г-жа Коул, аз ѝ разказах какво се случи и тя съвсем разумно заключи, че ако той не е тръгнал след мен, нищо страшно не е станало, а ако се появи, както ѝ подсказва опитът, тя ще има грижата да разучи всичко за характера и състоянието му, за да знае дали си струва да започне играта, а междувремето моята роля ще бъде най-лесната, тъй като ще трябва само да следвам съветите ѝ до последното действие.

На следващата сутрин, след като прекарал вечерта в събиране на сведения за г-жа Коул, както научихме по-късно от съседите, (оказа се, че бе получил най-благоприятни отзиви за нея), моят джентълмен дойде с каретата си в магазина, където г-жа Коул вече го очакваше. Той поведе с нея разговор за шапкарство и други галантерийни стоки, а аз седях, без да вдигам очи, поръбвайки един волан с най-голямо усърдие. По-късно г-жа Коул отбеляза, че впечатлението, което съм му направила, изобщо не рискувало да бъде развалено от присъствието на Луиза и Емили, които работеха заедно с мен. След като напразно се опита да улови погледа ми (тъй като аз упорито държах главата си наведена, сякаш изпитвам чувство за вина, задето съм разговаряла с него и съм го окуражила да ме последва) и след като даде нареждания на г-жа Коул къде да изпрати покупките и по кое време ги очаква да пристигнат, той излезе, вземайки със себе си някои от нещата, за които бе заплатил прещедно.

ОСМА ЧАСТ

Момичетата изобщо не бяха разбрали кой е загадъчният нов клиент, но щом останахме сами, г-жа Коул ме увери въз основа на дългия

си опит, че работата ще се изпече, защото от нетърпението му, от маниерите и погледите му била сигурна, че няма да стане засечка, единствения въпрос, който оставал, бил за характера и състоянието му, но с нейното познаване на града скоро щяла да знае всичко.

И наистина, само след няколко часа, разузнаването ѝ доложи, че господинът, който е по петите ми, е не друг, а самият мистър Норбърт – джентълмен, наследник на огромно състояние, което той обаче, поради неразумната си природа, харчел за удовлетворяване на пороците си, без да си прави сметката, при което, изпитал вече всички обичайни начини на разврат, бе развил вкус към преследване на девизи, съсипвайки живота на не една за осъществяване на целите си; използвал ги, докато му омръзват или охладнее към тях, или пък попадне на ново лице, после безпроблемно се отървявал от тях, оставяйки ги на собствената им съдба, но нямал никакви угризения, защото гледал на отношенията си с тях като на проста сделка.

Изхождайки от тази информация, г-жа Коул заключи, че характер като неговият е истинска находка, че би било грях да не се възползваме от него и че според нея при всички положения на него му трябва точно момиче като мен.

Когато стана време, тя отиде в жилището му, което било обзаведено великолепно и много луксозно със специално внимание към всички удобства за удоволствия. Там го намерила да я чака с нетърпение, поговорили за работата ѝ, той я попитал как вървят продажбите на галантерийни стоки, тя каза, много зле, после се оплакала от прислугата и така нататък и след като приключили с преструвките, разговорът естествено стигнал до мен; тогава г-жа Коул, влизайки в ролята си на добрата стара бърлива клюкарка, която все изпуска по нещо, което не е трябвало да издава, му разказала една измислена история за мен и като използвала цялото си умение, я представила съвсем правдоподобно, с точни подробности и такива хвалби по мой адрес, че той бил спечелен напълно за целите ѝ, без нейното реноме на почтена жена да пострада ни най-малко. Но когато той, възбуден и доведен до ръба на желанието от нейните думи, решил да ѝ намекне за намеренията си спрямо мен, и след като с много усилия успял да насочи разговора натам (тя се преструвала, че не схваща накъде бие той) и да я накара да го разбере, тя като истинска лъвица се хвърлила да брани името си на скромна и почтена жена, която се занимава с честна търговия и няма нищо общо с подобни работи, при цялото ѝ уважение към такъв високопоставен господин като него, не можела да направи нищо, и била толкова убедителна, че трябвало да се

срещнат още три-четири пъти, докато той получи поне малко надежда да постигне нещо с нейна помощ, от която наистина се нуждаеше, след като беше разбрал, че всякакви писма, бележки или преки домогвания до мен са невъзможни – всичко това още повече вдигна цената ми в неговите очи.

Г-жа Коул все пак беше достатъчно внимателна да не проточва сделката много дълго, защото колкото повече време минаваше, толкова по-голяма ставаше вероятността той да разкрие по някакъв начин истинската ѝ дейност и така, след няколкото срещи тя отстъпи, признавайки му, че я е спечелил с настойчивите си молби и обещания, а всъщност се трогна чак когато ѝ бе предложена значителна сума за услугата, и дори след това пак продължи да се преструва, че добродетелните ѝ пръсти за пръв път докосват пари за подобна цел, че само заради него отстъпва и така нататък – такава артистка бе г-жа Коул.

Ето така, след като мина през всевъзможни трудности и пречки, необходими за засилване на желанието му и за покачване цената на наградата, той попадна в плен на малката красавица – моя милост, и бе доведен до такова глупаво нетърпение, че г-жа Коул изпита почти разочарование от леснотата, с която налага въдицата, тъй като обичаше да се хвали с уменията си, а той скоро ѝ отне тази възможност. Интересно, че в други обстоятелства мистър Норбърт сигурно нямаше да е така късоглед – той много добре познаваше града и беше наясно с триковете, които прилагаша такива като г-жа Коул, но всяка нова страст дотолкова го увеличаваше и прищпорваше към набеязаната цел, че ако някой се опиташе да му отвори очите, едва ли щеше да му благодари, по-скоро щеше да се разгневи, че му разваля удоволствието. Когато дойде моментът, г-жа Коул получи сто гвинеи на ръка за посредничеството си и още треста за „малкото бижу“, които пари тя взе като компенсация за мъките, които е изживяла и за пожертваната си (за пръв път в живота!) съвест, без да се смятат няколкото по-дребни подаръци, направени още по време на преговорите, когато му бях представена за кратко, изигравайки ролята си на невинна девица – нещо, което за мое собствено учудване, ми се отдаваше съвсем лесно, външният ми вид и жестовете ми говореха за непокътната невинност, точно каквато мъжете ревностно изискват от нас и то не за друго, а само за да се нагостят до насита с удоволствието да я погубят, и каквато за тяхно съжаление, въпреки всичките им умения, не винаги могат да различат от фалшивата такава.

Когато клаузите на споразумението бяха договорени и плащането – извършено, вече не оставаше нищо друго, освен изпълнението на

основния предмет, който изискваше предаването на моята особа на негово свободно разположение. Тогава г-жа Коул повдигна много умело въпроса за мястото на изпълнение и успя по най-незабележим начин да го накара да мисли, че неговото собствено желание и молба е това копие на венчавка да се състои в нейния дом. Първо каза, че наистина в никакъв случай не би позволила в дома ѝ ... за нищо на света не бива някой от прислугата или работещите тук да узнаят ... чистото ѝ име щяло да се опетни завинаги ... и всевъзможни от този род. Накрая обаче така го извъртя, че се оказа едва ли не, че му прави още една малка услуга, след като е направила вече толкова много, но виждате ли, ще отстъпи и този път за последно, само да е доволен.

След това беше определена датата на нощта, с цялото полагашо се уважение към нетърпението му, като междуременно г-жа Коул не пропусна да ме инструктира най-подробно и да подготви всичко необходимо така, че да изляза с чест от положението, доказвайки несъществуващата си девственост; за целта способстваха две неща: едното беше, че природата ме бе облагодетелствала с тясна структура в тази част на тялото ми, а другото, което касаеше обичайните симптоми на кървене, съпътстващи, но не винаги, дефлорацията, беше едно хитроумно изобретение на г-жа Коул, в което тя ме посвети, но за него – когато му дойде времето.

Най-сетне, след като всичко беше нагласено за приемането на мистър Норбърт, една вечер в единадесет часа, при пълна секретност и тишина, господинът беше въведен и представен пред мен в спалнята на г-жа Коул, където, в едно старомодно легло, лежах аз – напълно разсъблечена и с уплашен вид, аз наистина се страхувах, не, разбира се, от това, което плаши истинските девици, а от другото, което ми предстоеше, а именно да се разделя привидно с девственост, каквато не притежавах и този страх може би бе дори по-силен, така че изражението на объркване и смущение не беше съвсем престорено, или поне не можеше да се различи от истинското, особено от замъглени очи като на моя любим – нека го наричам така, защото винаги съм смятала, че думата „лапнишаран“ е твърде жестока за мъжете, излъгани от нас.

Г-жа Коул ми прошепна няколко думи, както се прави според обичая, когато младо момиче се предоставя на волята на мъжа, след което ни остави сами в стаята си, която впрочем беше добре осветена по негово желание, а това вещаеше по-стриктен оглед, отколкото в крайна сметка бе извършен. Мистър Норбърт, все още напълно облечен, дойде край леглото, където аз скрих главата си под завивките и оказах

продължителна съпротива, преди да го допусна дори до устните си за целувка, вярно е казано за такива случаи, че фалшивата добродетел се брани по-яростно и от истинската. Оттам той посегна към гърдите ми, но аз пуснах в действие зъби и нокти, докато накрая, уморен от съпротивата ми и вероятно решил, че по-добре ще се справи с мен, ако легне в леглото, той бързо свали дрехите си и дойде при мен.

Междувременно от краткия поглед, който успях да му хвърля, ми стана ясно, че на среща ми стои човек, който далеч не отговаря на изискванията за сила, необходима за справяне с непокорни девизи; видът му беше доста слабават, а тенът – болезнен, вместо да изглежда като як доброволец, готов за бой, той приличаше по-скоро на болник, насила пратен на тежка служба.

Струва ми се, че нямаше и тридесет, но апетитът му вече бе така намалал, че се възбуждаше само от най-пикантни ястия, а пък тялото му, по начало недостатъчно здраво, бе изтощено и съсипано от непрекъснатото прекаляване с удоволствия, които бяха свършили работата на шестдесет лета върху пролетта на живота му, оставяйки му все пак огъня и въображението на младостта – всичко това неумолимо го тласкаше по нанадолнището към пропастта.

Лягайки, той сграбчи завивките, в които се бях увила; позволих му да ги изтръгне от ръцете ми и сега лежах открита, както ме искаше, беззащитна не само за атаките му, но и за оглед на чаршафите, където се бях мятала в опитите си да се защитя и ясно можеше да види, че няма никаква нагласена подготовка, макар че, в интерес на истината, той се оказа не така стриктен в огледа, както бях очаквала от опитен практик като него. Той разкъса долната ми риза, ядосан, че толкова време скриваше гърдите ми от погледа ми, както и най-важното авеню, но иначе във всяко отношение се държа с уважение и нежност, без да получи от мен съответното, поради характерната ми роля. Трябваше да изиграя всички страхове, опасения и дори ужас, които се предполага, че изпитва едно съвършено невинно момиче, попаднало за пръв път с гол мъж в леглото. Затова не получи нито една целувка, която не си е извоювал, двадесет пъти махах ръцете му от гърдите ми, чиято твърдост сигурно задоволи очакванията му за недокосвана стока. Но тъй като постепенно ставаше все по-нетърпелив, накрая не издържа и се хвърли отгоре ми и се опита да ме изследва с пръст, при което аз се оплаках горчиво, казах му, че не съм очаквала да прави това с тялото ми ... че съм съсипана ... не знам какво става ... трябва да стана, да се махна оттук ..., а в същото време стисках здраво бедрата си и нямаше сила, поне у него, способна

да ги разтвори. Имах предимството да командвам и моите, и неговите движения и затова измамата се осъществи като по ноти. Междувременно инструментът му, който беше от онези размери, дето се хлъзгат навътре и навън, без да ги усетите, се беше втвърдил и сочеше право към онази част, която сключените ми бедра бяха залостили и разбирайки най-сетне, че със сила нищо няма да постигне, той прибягна към молби и убеждения, на които аз отговарях засрамено и боязливо, че се страхувам да не ме убие ...

Господарю! ... Не бива така ... никога не са ми правили такова нещо ... не виждате ли колко страдам? ... – всичко това изречено с най-детински жалостиво-хленчещ тон, който ми се струваше подходящ за изразяване на невинност и ужас.

Най-накрая все пак се престорих, че отстъпвам на пламенната му настойчивост в думи и действия и едва-едва разтворих бедра, колкото да докосне процепа с върха на инструмента си, но щом се опита да го вкара, аз се извъртях рязко настрани и изпищях, толкова силно, сякаш ме е пронизал в сърцето, при което го отхвърлих от мен, както необязден жребец отхвърля ездача си. Това явно го ядоса, но съвсем не защото се дърпам, напротив, готова съм да се закълна, че така още по му харесвах, личеше си как всяка трудност му доставя удоволствие, дори да го наранява. Разгорещен вече до степен, нетърпяща повече отлагане, той пак ме яхна и ме замоли да имам малко търпение, като ме галеше и успокояваше с какви ли не думи и уверения, че ще ми даде каквото поискам, и тогава аз се престорих, че омеквам и негодуванието ми от това, което ми прави, намалява, така че му позволих да разтвори бедрата ми и да опита пак, в това време очите ми зорко следяха движенията му и точно щом се допря до процепа, пак се дръпнах с писък, сякаш усещам нетърпима болка – обстоятелство, което не пропуснах да придружа със съответните жестове и оплаквания, че ме боли ... че той ще ме убие ... сигурно ще умра ... такива бяха най-честите възклицания. Но сега, след повторния опит, който с нищо не му беше помогнал да влезе, напрежението му се повиши до такава степен, че му бе невъзможно да спре или да се владее, и той внезапно тласна със все сила, което ме свари почти неподготвена, и се намърда в предната част на отвора, откъдето обаче скоро бе жестоко изхвърлен отново, не без съпътстващите силни викове и възклицания, сякаш болката ме е накарала да забравя напълно, че някой може да ме чуе. Не ми беше трудно да забележа, че той е преодолел, поради предполагаемите причини за страданията ми и нещо повече, нямаше да е по-щастлив, ако веднага бе влязъл във владение. Излизаше,

че с моята фалшива девственост го докарвах до по-висше блаженство, отколкото ако наистина бях девица. Докато се боричкахме така, той се изпразни, така че временно пооблекчен, отново се зае да ме утешава, окуражава и всячески да се опитва да ме предразположи да понеса още един опит, подготовката и събирането на сили за който започна с докосвания и алчни погледи по цялото ми тяло, задоволството си от което изрази с възторжени похвали и целувки, положени навсякъде, беше като замаян от гледането, пипането и играта с отделни мои части. Но силата му не се връщаше и неведнъж той стигаше до портите и почукваше, без да е в състояние да влезе. Чудех се дали някога изобщо ще успее, дори да разтворех широко портала, той пък не се притесняваше, защото си мислеше, че си нямам понятие от естеството на нещата и доста време измъчи и себе си, и мен, преди да успее да възобнови атаките с някакви изгледи за успех, дотогава го поизпотих здраво; най-сетне рано сутринта – задъхан, плувал в пот и изтощен, той постигна половинчат успех при втория си сериозен опит, навлизайки някъде до средата, докато аз виках и се оплаквах от огромната му сила и чудовищния размер на това, което ще ме разцепи и убие. Накрая, грохнал от толкова атлетически занимания, моят шампион започна да показва признаци на крайна отпадналост и неотложна нужда от почивка. Целувайки ме с много нежност, той на секундата заспа, а аз, щом се уверих, че нищо не вижда и не чува, нито пък ще се разбуди от движенията ми, се заех да изпълня съветите на г-жа Коул за усъвършенстване знаците на девствеността ми.

В четирите ъгъла на леглото, точно в основата на дървените колони, имаше по едно малко чекмедженце, така изкусно вградено в резбованата дървения, че и най-внимателния поглед можеше да го пропусне, тези чекмедженца се отваряха и затваряха с докосване на пружинка и във всяко от тях беше поставена стъклена чашка, пълна с предварително подготвена течна кръв и потопена в нея гъба, за използването на която бе достатъчно само да протегна ръка, да я извадя и да изстискам между бедрата си количество, доста по-голямо от необходимото за спасяване на псевдодевичата ми чест, след което да я поставя обратно на мястото ѝ и да щракна пружинката, унищожавайки всяка следа и възможност за разкритие – за всичко това стигаше четвърт минута и нямаше значение от коя страна се намирам, тъй като и четирите тайни скривалища бяха заредени да са ми под ръка. Вярно наистина, че ако се бе събудил точно в този момент, най-малкото щях да потъна в земята от срам, но пък той не се събуди и аз си знаех, предвид мерките, които бях взела да го изтощя, че шансът да ме хване бе хиляда към едно в моя полза.

Сега напълно успокоена и без да се страхувам, че може да ме заподозре, аз се опитах да поспя, но не можах, защото бях нещо неспокойна, а и скоро моят джентълмен се събуди и като се обърна към мен, показа, че няма намерение да уважи почивката ми: защото целувките и прегръдките му говореха, че е готов за нови битки; аз се престорих, че сега отварям очи и се оплаках, че ме безпокои и че имам силни болки. Нетърпелив за удоволствия, обаче, и за постигане на пълен триумф над девствеността ми, той с думи се опита да преодолее съпротивата ми и да ме уговори за още малко търпение; и аз, тъй като си бях подсигурирала белезите от победното му насилие, си позволих да го изслушам спокойно, макар да си мислех, че няма да е зле да го помъча още малко. Продължих да стена и хленча, че ме боли, че не мога да понеса повече ... какво ми е направил ... това е нещо лошо ... той е лош ... ах, какъв лош господин! В този момент той съзря бедрата ми, ризата ми и чаршафите, изцапани с кръв, която той помисли за обилен девичи излив вследствие от неговото полунавлизане – убеден и въодушевен от гледката, той изпадна в буйна радост и екзалтация. Илюзията бе пълна, в главата му не се появи друга мисъл, освен че е дълбал в неотваряна мина, и тази едничка мисъл, доказана по безупречен начин, го накара да удвои нежността си към мен: започна да ме целува в екстаз, да ме успокоява и да ме моли да му простя за болката, която ми е причинил, казваше, че това е нещо временно, че най-лошото вече е минало и че с малко постоянство и кураж, бързо ще се оправя и след това вече ще изпитвам само най-голямо удоволствие; малко по малко аз му позволих да ме убеди и предавайки се, бавно разтворих бедра, давайки му свобода за достъп и той внимателно навлезе, докато аз правех всичко възможно чрез умело извиване и гърчене да му създам изкуствено затруднение, така че да напредва инч по инч с най-големи усилия и през цялото време мъчително се оплаквах, докато най-сетне, влагайки все сили в начинанието, той напълно успя да нанесе, както си въобразяваше, последния смъртоносен удар на девствеността ми, давайки ми повод да надам ужасен вик, докато той триумфираше като петел с пляскащи крила, качен върху кокошка; той продължи да преследва удоволствието си и то скоро нарасна, подсилено от мисълта за пълната победа, до степен на разтапяне, а аз лежах под него и изпълнявах ролята на дълбоко наранено, останало без дъх, уплашено, съсипано момиче – вече не девица.

Може би Ви се иска да знаете дали не съм изпитала някакво удоволствие? Уверявам Ви, че никакво или почти никакво, наистина, малко преди самия край изпитах нещо, беше слабо, механично усещане,

резултат от дългото боричкане и честото дразнене на моите чувствителни части, но то не беше истинско удоволствие, защото първо на първо, аз не харесвах този човек, комуто бях позволила да ме прегръща по чисто търговски причини и второ, не бях очарована от ролята, която трябваше да играя, каквито и извинения да си измислях в мое оправдание, но все пак именно тази моя безчувственост ми помогна да бъда господарка на ума и сетивата си и да успее да изпълня успешно измамническия номер.

Възстановила се най-накрая, уж от неговите нежни утешителни думи, целувки и прегръдки, аз го укорих, че ме е съсипал, но моите жалби само добавяха към задоволството му, че е успял да извърши замисленото, малко по-късно, макар и с недостатъчен устрем, той реши да пристъпи отново към работа, но аз категорично отказах всякакви по-нататъшни опити под предлог, че силно ме боли, че не ще мога да понеса още един опит – така ласкаех самочувствието му, а всъщност исках да го пощадя, защото виждах, че е останал съвсем без сили. Тогава той любезно ми пожела да си отдъхна и излезе, освобождавайки ме за миг от досадното си присъствие, в следващия момент при мен влезе г-жа Коул, повикана от него, за да се запознае с безупречните доказателства за моята девственост, което тя с най-голяма радост направи.

Можете да се досетите как жена с нейния опит и характер използва положението, за да го обсипе с укори – смесица от срам, гняв и съчувствие към мен, и най-вече колко доволна остана, че всичко завърши добре, за последното, вярвам, беше напълно искрена. Сега, след като отпаднаха доводите, които бе изложила пред него, за да го накара да остане в дома ѝ през първата нощ, като например естествения момински страх от прекарване на нощта в чуждо жилище насаме с непознат господин, тя се обърна към мен със съвет да ходя при господина винаги, когато ме повика, без обаче да напускам работата си, за да се опази къщата ѝ от скандал, и да не се страхувам, че няма да си намеря добър съпруг. Всичко това изглеждаше разумно на мистър Норбърт, комуто и през ум не мина, че ако тя не желае той да идва в дома ѝ, то е за да не открие с какво всъщност се занимават момичетата, за него важното беше, че съветите ѝ напълно отговаряха на собствените му желания. И така, той си тръгна, оставяйки ме да си почина напълно заслужено, г-жа Коул излезе да го изпрати, извеждайки го незабележимо от дома си, след което се върна при мен и ме поздрави за успеха. Вярна на принципите си, тя отказа да вземе от парите, които бях изкарала, и сега вече разполагах с едно истинско малко състояние.

Отново бях държанка, както преди, и редовно получавах съобщения от мистър Норбърт по определен човек, когото винаги пресрещах и бях достатъчно внимателна да не дам никакъв повод за съмнение относно отношенията ми с г-жа Коул, а и мистър Норбърт беше така изцяло отдаден на разкоша и градските развлечения, че нямаше време да се занимава със собствените си проблеми, камо ли с моите.

Съдейки от собствения си опит, мога да кажа, че няма по-добре платени или по-гледани държанки от тези, които имат омаломощени от разврат или възраст любовници; неспособни да любят, те усещат, че жената трябва да бъде задоволена по някакъв начин и я обсипват с хиляди дребни нежности, подаръци, милувки и доверяване на тайни, полагайки най-голямо старание да компенсират природната си немощ, и в това търсене на начини за доставяне на изтънчени удоволствия прибягват до какво ли не, за да събудят задрямалите си сили и да излъжат природата, като в крайна сметка още повече влошават състоянието си. Тяхното нещастие е, че след като раздразнят жената с опипване, палави закачки и чувствени движения и достигнат до някакво немощно удоволствие за себе си, те в същото време разпалват пожар в обекта на страстите си, който сами не могат да потушат, и по такъв начин тласкат жената да търси облекчение в ръцете на друг, който да довърши започнатото от тях, така те, без да осъзнават, стават сводници на любимките си за намиране на по-енергично и задоволяващо изпълнение; защото жените, особено от нашия вид, колкото и благосклонни да се показват, винаги запазват една независима територия вътре в себе си, нещо като душевна кралска резиденция, която се ръководи от свои закони, един от които е никога да не бъркат намеренията с действията.

Мистър Норбърт се оказа такъв неприятен случай: макар да се кълнеше, че ме обича безкрайно, никога не можеше да стигне до главното наслаждение с мен без дълга, разнообразна и уморителна подготовка, оставяйки ме след това едновременно изтощена и възпламенена.

Понякога искаше да лежа съблечена чисто гола на килима до камината и ме разглеждаше повече от час, като ме караше да се въртя във всички посоки, после ме целуваше навсякъде, дори и в най-тайните места. Пръстите му бяха много нежни и когато ме галеше или проникваше в мен с пръст, достигах до истинска лудост, след което за съжаление следваше краткотрайна ерекция и преждевременно воднисто изпразване като подигравка на желанията, разпалени в мен.

Една вечер, на връщане от дома му в състояние на повишена възбуда, която жезълът му бе твърде слаб да успокои, завивайки край ъгъла

на улицата, бях застигната от млад моряк. Облеклото ми, както винаги, бе спретнато и чисто, а в походката ми предполагам е имало нещо спокойно поради обърканите ми чувства. Внезапно той ме сграбчи и без да се церемони, ме целуна страстно и сладко. Първата ми реакция беше гняв и възмущение от грубостта му, но щом го огледах, отношението ми се промени, защото той беше висок, мъжествен, хубав и в тяло, и в лице, така че вместо да се развикам, аз се обърнах към него с тих глас и го попитах какво иска, а той със същата откровеност и живост, с каквато започна, ми отговори, че предлага да ме почерпи чаша вино. Сигурно ако бях в по-спокойно състояние на кръвта, а не под влияние на разбудените си желания, щях да му откажа без колебание, но някак си без да разбере как и защо, дали поради настойчивите желания в мен или поради фигурата му, или неочакваните обстоятелства, или ако щете поради комбинацията от всичко това, бях обзета от любопитство да видя как ли ще свърши тази случка, в която имаше странна тръпка за мен от това, че с мен се отнасяха като с обикновено улично момиче, и аз мълчаливо се съгласих, накратко – подчиних се не на разума си, оставих се напълно на сетивата си, съгласих се да бъда повлечена от този боен кораб, който ме обгърна с ръце така, сякаш винаги ме е познавал и ме заведе в най-близката таверна, където ни настаниха в едно малко странично помещение. Тук той дори не дочака да донесат поръчаното вино, а се нахвърли върху мен, разтвори нагръдника ми и оголи гърдите ми, които жадно целуна с бързината на крадец, страстта му не търпеше церемонии, а и без това мястото не бе подходящо за такива, нямаше никакви удобства – два-три почупени стола и една разкривена маса представляваха цялото обзавеждане. Без да му мисли много, той ме притисна към стената и задигна фустите ми, извади оръжието, размаха го пред мен – истински здрав клин, и се захвана за работа с цялото нетърпение и устрем, събирани вероятно през дългото време на пътуването му по океаните. Аз застанах в поза на ездач и се постарях да му помогна да влезе, но нещо все пак не му хареса и той смени стратегията: вдигна ме и ме положи по лице върху масата така, че главата ми остана извън ръба, после задигна фустите и разкри задните ми части пред слепия си, настървен водач; той навлезе между бедрата ми и, чувствайки, че не уцелва точната врата, а отчаяно чука на другата, аз му казах за това.

Ууф, душицо! – каза той. – В буря пристан не подбирам!

Все пак смени посоката, слезе по-надолу и го намести където трябва и като го вкара мощно, се задвижи напред-назад като побеснял, и така ме възпламени и подпали, че както бях предразположена, когато го

срещнах и развълнувана от случилото се, още в началото се загубих в разтапяща сладост и, конвулсивно стискайки го, извлякох от него избытен изблик, който засили моя екстаз – съвършеното сливане на желанията ни ме заля като потоп и едновременно сгря като горски пожар.

Чак когато свърши, се замислих как ще се отърва от него, защото, колкото и да ми беше приятно да изпитам огромната разлика между неговата гореща мъжка сила, изляла се щедро върху мен, и досадните игри на опипване, които ме бяха довели до тази необмислена постъпка, сега аз охладнях и започнах да схващам опасностите от едно такова обвързване с абсолютно непознат, който заговори за прекарване на цялата нощ с мен с такава решителност, че се уплаших да не би да не ме пусне, колкото и симпатичен да изглеждаше, на първо време прикрих притесненията си и се престорих, че с готовност ще остана, само че, казах му, ще трябва да прескоча до квартирата си набързо, там очакват да им съобща нещо важно и веднага се връщам. Той лековерно прие това за истина, като вероятно си помисли, че съм една от тези нещастни прислужнички, пращани по поръчки из града, които с радост се отдават на първия срещнат грубиян, благоволил да им обърне внимание и затова разбира се, щом си свърша работата, ще бързам да се върна при него. Разделихме се, докато той поръчваше вечерята, която обаче щеше да му се наложи да изяде, лишен от компанията ми.

Когато се върнах у дома и разказах на г-жа Коул за приключението си, тя обрисова с най-силни думи опасните последици от подобни волности, особено рисковете за здравето ми, ако така лесно и необмислено отварям крака, и аз тържествено обещах никога вече да не дръзвам да го правя отново и удържах на думата си, но прекарах доста дни в непрекъснати тревоги и безпокойство да не би удоволствието от случайната ми среща да даде някакви неприятни последици, нямаше нищо такова, от моя моряк ми остана само хубавия спомен, което му признавам сега и се надявам записаното тук да послужи като извинение към него.

Изминала бе вече четвърт година, откакто живеех с мистър Норбърт, през който период времето ми бе разпределено между посещения при господина и забавления в дома на г-жа Коул; мистър Норбърт ми плащаше щедро за безропотното понасяне на всичките му капризи и за това, че, както казваше, бил намерил в мен цялото разнообразие, което преди бе търсил в много жени, излизаше, че благодарение на мен е загубил вкус към постоянна смяна на лицата. Успях неусетно да го науча да ме цени и уважава, което за мен беше важно и донякъде ме ласкаеше, а и за неговото здраве бе също полезно, защото малко по малко го бях

свикнала да живее в нещо като брак с мен, успокоявайки обърканата му душа, внасяйки известна умереност в практикуването на удоволствие без прекомерност и коригирайки някои от вредните му навици, които бяха съсипали тялото му и отнели жизнените му сили; той стана спокоен, по-умерен и разбира се, по-здрав; в знак на благодарност за всичко това състоянието ми растеше, докато неочакван обрат на съдбата измъкна рога на изобилието от ръцете ми.

Сестрата на мистър Норбърт, лейди Л., към която той беше силно привързан, пожела той да я придружи до курорта Бат – услуга, която разбира се, не можеше да ѝ откаже; съответно, макар че не смяташе да бъде далеч от мен за повече от седмица, той се сбогува с мен с такава мъка на сърцето, сякаш предчувстваше нещо, оставяйки ми сума далеч над обичайната за такъв срок, който обаче се оказа най-дългият и всъщност последен; защото само два дни след като пристигнал в Бат, той попаднал на някакъв джентълмен, с когото се запили без всякакви задръжки, след това вдигнал висока температура и починал така скоропостижно, че дори не успял да изтрезнее. Ако бе имал време да дойде на себе си, може би щеше да напише завещание в моя полза. Но стана така, че го загубих завинаги. Обаче животът на една лека жена винаги е пълен с изненади и аз скоро възвърнах веселостта си – отново бях извън списъка на държанките, щастливо завърнала се в малкото общество, от което през изминалото време донякъде бях откъсната.

Г-жа Коул продължи да бъде дружелюбна към мен и ми предложи помощта и съветите си при избор на нов партньор, но аз бях достатъчно заможна, за да не мисля веднага за такъв; що се отнася до природния зов за удоволствие, той ни най-малко не ме безпокоеше поради съзнанието, че с лекота мога да го задоволя винаги, когато пожела в дома на г-жа Коул, където Луиза и Емили си живееха по стария начин и поради честите посещения на Хариет, която ме забавляваше с весели разкази за щастливия си живот с баронета, когото тя обичаше нежно и вярно, въпреки че му беше само държанка; той ѝ бе осигурил материална независимост, приписвайки ѝ значително наследство. Така живях известно време, свободна от задължения, когато един ден г-жа Коул, която винаги споделяше всичко с нас, ме осведоми, че някой си г-н Барвил, бивш неин наемател, е дошъл в града и си търсел подходяща компания, което не било толкова лесно, като се имало предвид странностите на желанията му: той не само страстно обичал да бъде безмилостно шибан с камшик, но и да налага другите, така че ако и да плащал прещедро на всеки, който има куража да се съгласи с начина му на забавление, малко били

тези, които издържали на настроенята му. И което било още по-странно, господинът бил млад, докато подобни приумици били по-характерни за напреднала възраст, когато забавените жизнени сокове търсят силна възбуда чрез бичуване на онези части, за да ги събудят за действие с помощта на такива или други подобни средства.

Г-жа Коул ми разказа това не като предложение да извърша услугата; тя знаеше, че съм достатъчно самостоятелна и не се нуждая от пари в момента, обаче изкушението да изпитам нещо необичайно внезапно ме накара да приема работата; не че някога бях изразявала или чувствала и най-малкия импулс или любопитство да позная вкуса на удоволствие, което обещава и доста болка, нито бях одобрявала подобни насилнически методи. Какво тогава беше това? Струва ми се, че освен някакъв чудноват, неочакван и за мен самата каприз, освен желание да експериментирам с нещо ново, съгласието ми бе и резултат от желание да покажа на г-жа Коул колко съм храбра, както и да я освободя от по-нататъшни грижи да търси подходящ човек. Съответно, аз я изненадах и зарадвах с откритата си и безрезервна привързаност към нея и същевременно й спестих неудобството да откаже услуга на познатия си.

Моята добра г-жа Коул беше обаче толкова загрижена за мене, че се опита всячески да ме разубеди, но каквито и аргументи да излагаше, аз още повече настоявах, докато моята упоритост я освободи от угризения, че се предлагам, само за да ѝ помогна или да ѝ се харесам. Примирявайки се с благодарност, г-жа Коул ме увери, че ако не е болката, на която ще трябва да се подложя, тя не би имала никакви скрупули да ме ангажира за тази сделка, но затова пък ще бъде щедро възнаградена и тайната – напълно запазена, така че няма опасност да стана обект на одумки; тя, за разлика от простите хора, които гледали с присмех на подобни занимания, смятала доставянето на удоволствие, от какъвто и сорт да е то, за най-висша цел, стига да е доброволно, и по-скоро съчувствала на такива нещастни хора, отколкото да ги вини, тъй като те са жертва на сили, които не могат да овладеят, а вкусовете им – необичайни, дори отвратителни, са се развили независимо, надделявайки над всякакви разумни убеждения, точно както на някои деликатни стомаси им се повдига при вида на обикновено месо, но го приемат, приготвено пикантно с много подправки в ястия, които на свой ред биха отвратили много хора.

Стоях и я слушах, без да имам нужда от предисловия и насърчение – вече бях дала думата си и бях твърдо решила да изпълня задълженията си. До настъпването на нощта необходимите наставления за това как да

се държа и какво да правя ми бяха дадени, а трапезарията надлежно приготвена и осветена; там беше въведен младият господин в очакване да му бъде представена.

Г-жа Коул съответно ме представи, бях в леко неглиже, подходящо, според нея, за упражненията, които щях да изпълня – най-фино бельо и изцяло бели дрехи: фусти, чорапи и сатенени пантофки, като жертва, водена за жертвоприношение, а тъмнокестенявата ми коса, пусната на свободни къдрици над раменете ми, създаваше приятен контраст с цвета на облеклото ми.

Щом г-н Барвил ме видя, той стана прав с видим израз на задоволство и изненада, поздрави ме и попита г-жа Коул как е възможно толкова деликатно същество доброволно да се съгласи на страдания и сурови мерки, каквито прилагал той. Тя му отговори с подобаваща любезност и прочитайки в очите ми нетърпение по-скоро да ни остави сами, излезе, след като го посъветва да бъде по-умерен, защото ми е за първи път.

Докато те си разменяха любезности, вниманието ми бе привлечено от фигурата на този нещастен млад джентълмен, който така неразбираемо бе осъден да получава удоволствието си, примесено с бой, като момче, което учителят налага с пръчка, за да се учи по-добре.

Беше изключително рус, с гладка кожа и изглеждаше на не повече от двадесет, макар че се оказа три години по-голям, отколкото го помислих при първата ни среща, може би дължеше младежкия си вид на леко пълното си тяло и ниския ръст, а закръгленото му, свежо лице щеше да е досущ като това на бога Бакхус, ако я нямаше онази странна и необичайна за такова мило лице сянка на строгост, да не кажа суровост, която го лишаваше от лъчезарността, необходима за пълната прилика. Облеклото му беше безупречно чисто и без никакви украси, много по-скромно, отколкото подобаваше на богат човек като него – липсата на показност беше неговият стил.

Щом г-жа Коул излезе, той ме покани да седна до него, а лицето му се освети от най-сладка нежност и добронамереност; по-късно, когато опознах характера му, разбрах как бързо сменя израженията си от една-та крайност в другата – резултат от обичайното му състояние на конфликт със себе си или нехаресване на собствената си личност, задето е поробена от такъв отвратителен навик – нещо като фатална предопределеност по рождение, която го бе обрекла на неспособност да изпита удоволствие, без да му бъде причинена силна болка, докато най-накрая постоянно роптаещото му съзнание не стъпка суровата маска, сковала чертите му, която бе съвсем чужда на истинския му характер.

След като ми се извини и ме насърчи да мина през изпитанията, които ми готви, с кураж и постоянство, той се изправи край камината, а аз отидох да донеса инструментите за дисциплиниране от килера. Това бяха няколко пръта, всеки направен от няколко стегнато вързани брезови пръчки, които той взе, опипа и разгледа с най-голямо удоволствие, а аз – с втрисащо предчувствие.

Другото пособие, което двамата заедно извадихме от килера, бе дълга и широка пейка, покрита за омекотяване с възглавници; сега всичко бе готово и той свали сакото и жилетката си, а мен накара да разкопча бричовите му, да навия ризата му високо над кръста и да я подпъхна, за да не се свлича, докато правех това, погледът ми естествено се плъзна към онзи своенравен малък господар, в чиято чест се правеха всичките тези приготовления; той изглеждаше почти потънал в тялото му, върхът му едва-едва се показваше над къдравите кичури, с които е покрита тази част, точно както малко птиче наднича от тревата.

Като разкопчах жартиерите му, той ми ги даде, за да го завържа с тях за краката на пейката – обстоятелство, необходимо не толкова, предполагам, против евентуалното му бягство, колкото като част от играта, правилата на която той сам си бе измислил.

Заведох го до пейката и, според правилата, го накарах насила да легне върху нея, което той се съгласи да направи, но не без да изиграе нежелание и колебание преди това, след което легна по корем и се кротна да го вържа, вързах хлабаво една ръка и един крак, подпъхнах пак ризата му високо над кръста, а бричовите му смъкнах до коленете и сега той лежеше с напълно разкрити задни части – гладки, розови и заоблени, издигащи се над две пълни бедра, готови да посрещнат мъчението.

Аз застанах над него, хванала един от прътите и следвайки напътствията му, го наложих десет пъти, без да спра, с възможно най-голямо старание и като вложих колкото сила имах в ръката си, гледайки как месестите полукълба потръпват всеки път, но той самият не показа по-голямо безпокойство, отколкото някой омар, хапан от бълха. Междувременно с тревога наблюдавах изненадващо жестоките следи, които останаха: всеки удар бе обелил кожата на тези бели възвишения и сега те бяха силно зачервени, някои от резките дори кървяха със ситни капчици, а по други се виждаха тънки парченца дърво, забити в кожата. Всъщност нямаше защо да се чудя, като се имаше предвид зеленината на клонките, силата на ударите и гладката опънатост на кожата върху тези чувствителни части.

Бях така трогната от жалната гледка, че от сърце съжалявах за

предприетото и бях готова да се откажа, мислейки, че му стига толкова, но той ме замоли с нетърпение да продължа и аз го ударих още десет пъти, после седнах да си почина и да огледам кървавото дело. Накрая, претръпнала към гледката, най-вече поради неговото безразличие към страданието, продължих да го дисциплинирам през равни интервали, докато забелязах, че започва да върти и гърчи тялото си по начин, който ясно показваше, че причината не е болката, а ново и властно усещане; любопитна да узная какво е то, в една от почивките се доближих и се загледах в движенията на корема му срещу възглавницата отдолу, после погалих незасегнатата част от гърба му и пяхнах ръката си под бедрото му, където нещата бяха напреднали и то доста, защото инструментът му, който ми се бе сторил незабележим, или най-малкото незаслужаващ внимание, сега, благодарение на болката върху задните му части, бе достигнал огромен, дори плашещ ме размер и несравнима твърдост, а главата му пълнеше цялата ми шепа. И когато, извивайки се, докато се гърчеше, той откри пълна гледка към това чудовище, видях, че представлява нещо като кръгло бяло филе от най-крехко месо, което също като собственика си, бе набито и късо – повече дебело, отколкото дълго, но щом усети ръката ми там, той ме замоли още по-горещо бързо да продължа с бичуването, иначе никога няма да стигне до последния стадий на удоволствието.

Нямаше как, възобнових отново упражнението с пръчките, докато развалих три от прътите с навързани пръчки и тогава, след едно-две последни мощни извивания и няколко тежки въздишки, той се отпусна неподвижно и каза да спра, което веднага направих, после го развързах, все още смаяна от пасивната му сила и загледана в кожата на обезобразените му задни части, така гладки и бели преди това, а сега – резка до резка червено-виолетови белези, насинена плът, нарязани и кървящи следи до такава степен, че като стана, не можеше да върви, накратко – по-лошо, отколкото ако бе минал гол през шипков хрсталак.

А върху възглавниците се бе изляло друго нещо, и неговият мързелан отново се бе скрил в закътаното си гнезденце, като че ли от срам не смееше да си покаже главата, която изглежда нищо друго не можеше да надигне, освен ивици, нашарени върху съседа ѝ отзад, обречен на страдания заради капризите ѝ.

ДЕВЕТА ЧАСТ

Моят джентълмен се облече и успокои, целуна ме и пак ме сложи да седна до него, а той самият седна внимателно на ръба на пейката, защото за него сега бе болезнено да се отпусне с цялата си тежест.

Той ми благодари за изключителното удоволствие, което съм му доставила и забелязвайки вероятно известни признаци на ужас по лицето ми в очакване на моя ред за наказание, ме увери, че няма да ми причини по-голяма болка, отколкото смятам, че мога да изтърпя и то само с мое съгласие, и че той напълно разбира и се съобразява с разликите в пола ни, както и с моята деликатност и неспособност да понасям болка. Насърчена по този начин и донякъде докачена на чест, защото много добре знаех, че г-жа Коул наблюдава всичко от тайното си скривалище, реших да се покажа достойна за изпитанието и да не трепна пред болката; сега вече не се безпокоях толкова за нараняването на кожата си, колкото да не му позволя да тържествува над слабостта ми.

Отговорът ми беше в съответствие с това ми настроение, но куражът ми все още бе повече в главата, отколкото в сърцето и както страхливците бързат да се хвърлят в опасността, от която се страхуват, за да се избавят по-скоро от притесняващите ги очаквания, аз останах доволен от желанието му да се заемем по-скоро с предстоящата работа.

Не се наложи да извърши голяма подготовка; само освободи връзките на фустите ми и ги вдигна, като ги подпъхна съвсем леко около кръста ми, така че да може да ги вдигне още по-високо, ако му се прииска. След това ме огледа с видима наслада и ме постави да легна по лице на пейката; понеже очаквах да ме завърже, както бях направила с него преди това, аз леко се разтреперах от страх, но той ми каза, че по никакъв начин не желае да ме ужасява ненужно, като ограничава движенията ми и макар че възнамерява да ме подложи на известно изпитание, уговорката си остава това да е абсолютно доброволно от моя страна и следователно ще бъде свободна да се надигна, веднага щом болката ми се стори твърде силна. Не можете да си представите колко по-обвързана се почувствах при тези думи и какво въодушевление и увереност придобих – сега вече от сърце желаех да започнем и нехаех за страданията на плътта си.

Задните ми части, оголени до средата, бяха изцяло на негово разположение; той първо се отдалечи на няколко крачки и се загледа захласнато в тях, после някак сепнато подскочи и се озова до мен, където

коленичи и ги покри със страстни целувки, след това хвана пръта и с игриви движения нанесе няколко леки удара върху потръпващата маса плът на задницата ми, от които въобще не ме заболя и чак тогава, малко по малко, започна да засилва ударите, докато предизвика зачервяване на кожата, което аз усетих като затопляне, а и той ми описа гледката, сравнявайки цвета на бузите ми с този на другите ми бузи. След като се позабавлява по този начин, той започна да удря още по-силно, и още и още. Сега вече се нуждаех от цялото си търпение, за да не извикам или изплача. Накрая ме удари така зле, че потече кръв, при вида на която той захвърли пръта, отново скочи към мен и зацелува и засмука избилите капчици, което изведнъж облекчи болката. Но след малко ме накара да застана на колене, опряла ръце в земята, и да се разкрача широко. По този начин онази нежна моя част, естествено създадена за получаване на удоволствие, а не на болка, се откри незащитна пред очите и желанията му; и, загледан жадно в нея, той замахна с пръта, като го насочи така, че острите връхчета на клонките да попаднат там, при което аз не можах да се съдържа да не трепна; малко след това вече се гърчих от болка, а тялото ми конвулсивно се извиваше във всички посоки, излагайки на показ всяка моя част пред ненаситните му очи. Но все още понасях изпитанието без да викам, скоро след това, след кратка почивка, той се спусна необуздано върху тези мои меки части, чиито устни и околности бяха изпитали жестокостта му и сякаш за да компенсира изтърпяното, долепи своите части към моите, после ги отвори, затвори и стисна няколко пъти, скубна леко мъха наоколо – всичко това той извърши диво и страстно, като изпаднал в транс от удоволствие, но след това отново хвана пръта и накара задните ми части да платят за неуправляемостта му, като ги наложи така свирепо, че малко оставаше да припадна, когато най-сетне спря. До последно не бях издала нито стон, нито бях показала недоволство, но в сърцето си се заклев никога вече да не се излагам на подобни упражнения.

Можете да се досетите каква жалка гледка представляваха тези мои нежни възглавнички – зачервени, възпалени и раздрани по ужасен начин и как, без да бях изпитала никакво удоволствие, трябваше да изслушам комплиментите, благодарностите и закъснелите ласки на този, който ми причини болката.

Облякох се що-годе прилично, след това дискретната г-жа Коул ни донесе вечеря, която би направила чест и на кардинал, заедно с най-отбрани вина; тя постави всичко пред нас и отново си излезе, без да каже дума, без да се усмихне, без ни най-малко да наруши единението ни,

което бе странно и тайнствено, но в този момент наистина не можехме да допуснем трето лице до компанията си.

Седнах, без никакво желание, срещу моя касапин, защото като такъв го виждах сега, и наблюдавах с безразличие веселото му, доволно изражение, което бе обίδα за мен. Но след малко, от необходимост да се възстановя все пак, пийнах чаша вино и хапнах малко и така постепенно се свързах, а когато и болката започна да намалява, почувствах, че доброто настроение се връща при мен; той забеляза промяната и се постара да направи всичко възможно, за да ме окуражи и развесели, и наистина успя.

Но едва бяхме свършили с вечерята, когато с мен настъпи още една промяна и тя бе направо невероятна: внезапно бях обзета от силно, дразнещо гъделичкане, което просто не можех да съдържам, болката от бичуването се бе превърнала в нетърпима топлина, придружена от боцкане на хиляди иглички и такъв сърбеж, че ме принуди да въздишам, да търкам бедра и да се въртя неспокойно на стола си, много скоро тези знойни усещания преминаха в същинска буря, обхващайки изцяло подложените ми на дисциплиниране части и възбудата достигна до нетърпимо, свирепо жилене. Нищо чудно тогава, че в такова състояние, погълната от пламъци, които унищожаваша всяка въздържаност и почтеност, погледът ми натежа от най-силни желания и даде недвусмислен знак на сътрапезника ми за бедата, в която съм изпаднала, както и за това, че със всяка минута изпитвам все по-нежни желания към него поради необходимостта и надеждата да намеря някакво облекчение.

Г-н Барвил, комуто подобни усещания не бяха непознати, направи опит да откликне на нуждите ми, като за целта дръпна настрани масата и започна да ме опипва; макар и неумели, докосванията му мигновено поохладиха пожара в мен, но съвсем не колкото ми се искаше, тогава той се разкопча и се опита да раздвижи ленивия си инструмент, но изчервявайки се от неудобство, призна, че нищо не може да се очаква от него, ако не го взема в ръка и се опитам да съживя мудните му, задрямали сили, а още по-добре да освежа болката на неотдавна кървящите му рани; явно този уред притежаваше сила колкото такъв на малко момченце, освен ако не бъде шибан. Осъзнавайки, че за своя собствена облага ще трябва да се заема пак за работа, аз побързах да се съглася с желанието му и да изпълня ритуала, но този път в съкратена версия: той наведе главата си върху облегалката на стола, аз грабнах пръта и още при първите удари с радост забелязах, че обекта на желанията ми дава признаци на живот и скоро, като докоснат с магическа пръчица, се изправи в

целия си величествен вид. Той се разбърза да ме облагодетелства и ме метна върху пейката, но задните ми части така силно ме заболяха при допира до твърдата повърхност, че се видях принудена да отменя приема на изумителната му глава. Станах и се опитах да поднеса задница на моя нападател, така че да му открия проход през задното авеню, но отново не стана: бе невъзможно да изтърпя плътен допир изотзад, защото при опитите си да си проправи път, коремът му болезнено удряше разранената ми, насинена плът. Какво да правим сега? И двамата загрели до нетърпимост, доведени почти до лудост; но в крайна сметка удоволствието е толкова изобретателно! Той ме съблече чисто гола, постави една широка възглавница от дивана на килима пред камината, подхвана ме нежно и ме обърна надолу с главата, и ето така, като ме държеше само през кръста в положение, което, вярвайте, съвсем не ми бе неприятно, качи краката ми на врата си за по-стабилно, при което ръцете ми опряха земята и косата ми се разпиля по кадифената възглавница, застанала следователно на глава и ръце, поддържана от него, и обгърнала го с бедра, пред погледа му се разкриваше цялата ми фигура, в това число кръвения театър на страстите ни, докато центърът на предната ми част предизвикателно зовеше усмирителя на бесовете си, който сега изглеждаше готов да изплати репарации за нараняванията на съседа ѝ. Но тъй като тази поза не беше от най-лесните, а и въображението ни, разпалено до край, не понасяше отлагане на действието, той с най-голямо нетърпение и усилие първо натисна с широката, подобна на огромен жълъд, глава, докато я намърда между устните, а след това с яростен тласък вкара целия ствол и заблъска като побеснял, а аз, съсредоточена в очакване на върховното удоволствие, вече не усещах нито болка от раните си, нито неудобство от позата, свръхразмерът на разпъващия ме уред ми доставяше безкрайна наслада, сега всичките ми усещания се бяха втурнали и събрали в една точка, където се връчваше наградата за изтърпяното; естественото природно облекчение настъпи много скоро вследствие на мощните усилия и напрежението; и моят кавалер впръска в мен инжекция, така препълнена с балсамена течност, че дразнешото жилене, което ме бе подлудило, окончателно се смекчи и успокои, донасяйки на сетивата ми най-сетне жадуваното спокойствие.

Така в крайна сметка приключението завърши много по-добре, отколкото бях очаквала, а моят кавалер, както можете да се досетите, не само не спести похвалите за търпението и сговорчивостта ми, но ми заплати с щедрост, която надмина и най-смелите ми предположения, без да се смята възнаграждението за г-жа Коул и подаръците за двете ни.

Никога повече не се съблазних обаче да пробвам повторно такова забавление, нито да използвам бичуване, освен на шега и съвсем леко; според мен, насилническите методи въздействат донякъде като испанска муха – наистина болката е силна, затова пък опасността не е голяма, освен това, ако нечий апетит е толкова отслабнал, че се нуждае от изкуствени възбуди, моят, обратното, винаги се е нуждаел по-скоро от обуздаване, отколкото от подтик.

След това рисковано приключение г-жа Коул стана още по-мила към мен, направо ѝ легнах на сърцето – в мене тя сякаш виждаше себе си на младини: безстрашна и винаги готова да премине през всяко, дори опасно, удоволствие. В искреното си старание да ми осигури още средства и наслади, а тя имаше развит нюх към двете, особено към първото, много скоро ѝ се отдаде случай да ме представи на поредния кавалер.

Това беше достопочтен, улегнал, сериозен възрастен джентълмен, който имаше странния обичай да разресва с най-голямо удоволствие дълга коса, така че аз напълно отговарях на вкуса му; той идваше винаги в часовете на тоалета ми, когато косата ми бе разпусната и го оставях да си играе с нея както му е угодно, съответно той прекарваше час-два в ресане, прокарвайки гребена през нея, навивайки къдриците ѝ около пръстите си, дори целувайки я и всичко това без никаква друга употреба на личността ми, нито каквито и да било своеволия, сякаш изобщо не съществуаше разлика в пола ни.

Друга негова странност бе да ми подарява по дузина бели ярешки ръкавици наведнъж, които собственооръчно ми поставяше, а после сваляше, като първо ги захапваше за крайчетата на пръстите – за такива сладникави нездрави развлечения старият господин плащаше повече, отколкото някои – за много по-важни и сериозни. Това продължи, докато не го събори пристъп на силна кашлица, след което повече не чух нищо за него и така се освободих от най-невинния си и безинтересен кавалер.

Можете да бъдете сигурни, че макар да водех такъв живот, аз запазвах скромността и въздържаността си, и не приемах ангажименти, в които печалбата не се комбинираше с удоволствие, можех да си го позволя, защото не ми се налагаше да си броя стотинките – очевидно бях участвала в подобрени сделки, бях се продавала скъпо на специални клиенти от най-висшите кръгове, бях дори глезена от съдбата, ако може така да се каже; освен това, с изключение на няколко необмислени импулсивни приключения, усвоих изкуството на себеуважението и полагах непрестанни грижи за здравето си, както и за свежестта на тена и фигурата си. Луиза и Емили не бяха на моето ниво, но дори и те стояха

много по-високо от евтините леки жени, макар че две от приключенията им влязоха в противоречие с постоянния им характер; ще се опитам да ги опиша, започвайки от Емили.

Двете с Луиза отидоха една вечер на бал, Луиза се маскира като овчарка, Емили – като овчар; изпратих ги в тези дрехи като излизаха, и мога да кажа, че не бях виждала толкова сладко момче, като преоблечената Емили – русо и дългокрако. Отначало се държали една за друга, но после Луиза срещнала някакъв познат и изоставила приятелката си, сигурна, че е добре предпазена от мъжкото облекло и въздържанието ѝ, но първото се оказало недостатъчна защита, а второто съвсем липсвало. Останала сама, Емили се заразхождала напред-назад из залата и понеже ѝ станало задушно, свалила маската от лицето си, после застанала край една от стените – точно там била забелязана от джентълмен с домино, който се приближил до нея и я заговорил. Доминото притежавал изискана реч и фино остроумие, което било достатъчно за Емили да се убеди в добрата му природа; не след дълго той пристъпил към любовни намеци, нещо повече, без да се церемони излишно, той я дръпнал встрани върху една пейка, закътана в края на залата, там я хванал за ръцете, щипнал бузките ѝ, похвалил косата и нежната ѝ кожа; в стила му на ухажване имало нещо необичайно, бедната Емили усещала това, но не можела да определи точно какво е то и го отдала на настроението от маскения бал и на мъжкото си облекло; вярна на професията, тя се опитала да насочи разговора към скритите си прелести. И точно тук разбрала в какво недо-разумение са изпаднали и двамата: той наистина я мислил за момче, докато тя приела поведението му като знак, че е попаднала на евентуален клиент. Обаче сега, след като двойната заблуда ги била довела до размяна на недвусмислени ласки, Емили, без да вижда в него друго, освен благороден джентълмен, доколкото немаскираната част от облеклото му го доказвала, разгорещена също и от виното, с което я почерпил, му позволила да я убеди заедно да отидат в някакъв съмнителен дом, забравяйки съветите на г-жа Коул да не се доверява сляпо на случайни познанства. Той от негова страна бил не по-малко заслепен от превъзходната естественост на обноските ѝ; несъмнено предполагал, че е попаднал на някакъв мекушав глупчо, подходящ за целите му, или че си има работа с разглезен фаворит, за кратко изпуснат от погледа на покровителя си, който много добре разбира и одобрява плановете му. Както и да е, той значи я качва на карета и я води в луксозен апартамент, в стая с легло – какво е било това място, тя не могла да определи, тъй като не разговаряла с никой друг, освен с него самия. Но когато остават насаме и той

пристъпва към нежностите, които бързо разкриват пола, според собствените ѝ думи, никой не би могъл да обрисова смесичката от яд, объркване и разочарование, която се изписала на лицето му, заедно с печалното възклицание:

О, небеса, ЖЕНА!

Това изведнъж ѝ отворило очите. Той обаче, сякаш да замаже положението, започнал да си играе с нея, да я гали и прегръща, но някак хладно и насила, без всякаква топлина или истинско желание, просто от учтивост и тогава Емили си спомнила предупрежденията на г-жа Коул да не се занимава с непознати. Но било вече късно, тя се намирала в ръцете му и не смеела да се дърпа. Пасивно изтърпяла игричките му, които впрочем постепенно станали по-топли, било защото бил впечатлен от такава хубост, или защото облеклото ѝ все още поддържало илюзията в него, и така, без да разкопчава бричовите ѝ, той ги дръпнал надолу до коленете ѝ и нежно я накарал да се наведе с лице към таблата на леглото и като я разположил така удобно за целите си, се заел да осъществи намеренията си, а именно да обезчести момичето по начин, за който тя не била и мечтала. Обаче оплакванията ѝ и съпротивата ѝ, макар и слаби, го накарали да се осъзнае, така че след като опитал напразно каквото бил решил предварително, той се насочил в крайна сметка към правилното място, като вероятно си въобразявал, че е другото, и довел работата до благополучен край; след това ѝ заплатил съвсем не лошо, изпратил я, качил я на карета, препоръчвайки я на кочияша, който упътван от нея, я докарал у дома.

Това тя разказа пред г-жа Коул и мен същата вечер, не без видими останки от страх и объркване, които бе изпитала по време на необичайното си приключение. Г-жа Коул отбеляза, че природата ѝ е много податлива и може да ѝ докара още такива неприятни изпитания. Аз казах, че не мога да си обясня как може мъж да развие такъв вкус, не само отблъскващ и нелеп, но и труден за удовлетворяване, тъй като не е нормално такъв огромен инструмент да се насилва в другото място. Г-жа Коул само се усмихна на невежеството ми и с нищо не ме опроверга, но няколко месеца по-късно ми се отдаде случай с очите си да видя демонстрация на подобно изпълнение, което ще опиша тук накратко, без да се връщам повече на тази неприятна тема.

Бях тръгнала на гости при Хариет в Хемптън Корт, каретата ме чакаше отвън, г-жа Коул щеше да пътува с мен, но спешна работа я задържа и аз потеглих сама; не бях изминала и една трета от пътя, когато оста на едно от колелата се счупи и трябваше да сляза. Не бях пострадала

при инцидента, а отсреща на пътя имаше страноприемница с доста приличен вид, така че реших да вляза. Вътре ми казаха, че следващата карета се очаква да мине след няколко часа, които мога да прекарам на закрито; заведоха ме в скромна чиста стая на втория етаж, в която отседнах за времето до пристигането на следващия превоз.

Тук се развличах с гледане през прозореца и след малко видях малка карета с един кон да спира пред вратата, от нея слязоха с лека стъпка двама джентълмени, поне така изглеждаха, които влязоха, за да си починат малко от пътя, както си помислих, защото оставиха коня отпред, в готовност за тръгване. Не след дълго чух вратата на съседната стая да се отваря, те бяха въведени и след като дадоха някакви разпореждания, веднага я хлопнаха и залостиха отвътре.

Обзета от любопитство – съвсем не неочаквано за мен, защото това бе обичайното ми състояние, реших, без никакви специални подозрения, да видя как изглеждат и да наблюдавам поведението им. Между стаите имаше преграда от тези, дето се местят така, че при необходимост от две стаи да става една за удобство на големи компании, но колкото и да търсех, не можех да открия дупчица по нея – обстоятелство, което сигурно не бе убегнало от вниманието на отсрещната страна, защото те положително не биха желали да бъдат видени. В следващия миг, обаче, забелязах малка хартиена кръпка с цвета на дървената облицовка, която сигурно прикриваше някакъв дефект, за съжаление твърде високо, но тогава аз взех един стол и го преместих, което направих съвсем безшумно, така че, застанала върху него, вече достигнах мястото и с помощта на дебела игла прободох хартията и разширих дупчицата. Сега, като залепих око, имах идеален изглед към стаята и видях моите джентълмени да си играят и да се закачат съвършено по детински, както отпървом ми се стори.

По-възрастният от тях, по моя преценка, беше около деветнадесетгодишен – висок на ръст, приятен, облечен с бяло кадифено сако и зелена барета, под която се подаваха къдрите на перука.

По-младият едва ли имаше и седемнадесет – рус, румен, с много хубава фигура, истински сладур, честно казано. По дрехите ми приличаше на селско момче: сакото му бе от зелен плюш, бричовите от същата материя, бяла жилетка и бели чорапи, жокейска шапка и естествени руси къдрици под нея.

Малко след това големият обиколи с предпазлив поглед стаята, без обаче да забележи моята позиция, понеже бе нависоко, а и окото ми закриваше отвора, и каза нещо на малкия; после настъпи неочакван обрат.

Защото сега големият започна да прегръща малкия, да го целува и притиска, да бърка в пазвата му и всячески да показва признаци на влюбеност, което ме накара да помисля, че другият е момиче, маскирано с мъжки дрехи – грешка, която не бе трудно да направя, защото природата го бе създала за жена, при все че му бе ударила мъжки печат.

Трескаво забързани поради младостта си, те се отдадоха на нелепо то си забавление, сигурни, че няма опасност да бъдат разкрити и скоро стигнаха толкова надалеч, че не оставиха никакво съмнение какви са.

Наложих си търпението да изгледам докрай криминалното деяние, което извършиха, само за да събера повече факти срещу тях, защото исках незабавно да си получат заслуженото възмездие; съответно, като се облякоха и приготвиха да излизат, аз скочих от стола, решена да вдигна къщата срещу тях, но както бях пламнала от възмущение и гняв, без да усетя се закачих за някакъв пирон или неравност на пода и се строполих по лице с такава сила, че припаднах и останах да лежа, докато хора, чули шума от падането ми, се притекоха на помощ, а в това време двамата бяха успели да се отдалечат на безопасно разстояние. Като се съвзех, научих, че са си заминали с най-голяма бързина, а аз, едва събрала сили да говоря, разказах на всички събрали се на какво бях станала свидетел.

Когато отново се върнах у дома, г-жа Коул също научи за случилото се и много разумно добави, че несъмнено рано или късно тези мерзавци ще си получат заслуженото, нищо че сега са избягали, че те създават много повече проблеми, отколкото мога да си представя, но че колкото по-малко се говори за тези неща, толкова по-добре, затова може би не е трябвало да разказвам на всички събрали се там; че макар да рискува да бъде обвинена в пристрастност, поради това, че е жена и то занимаваща се с такъв род бизнес, от чиито уста подобни практики отнемат повече, отколкото единия хляб, все пак тя протестира срещу всяко извращаване на естествените страсти, независимо колко разпространени са били тези позорни връзки в други векове и в други общества, според нея нашето време е благословено, заедно белязва с печата на безчестието всеки подобен случай или дори само съмнение за такъв; има и друга причина да ги ненавижда: тя не познава нито един сред тях, чийто характер да не е във всяко отношение презрян и жалък – заменили мъжките добродетели на своя пол с най-лошите пороци и лудости, те са по-скоро смешни, отколкото низки, когато в чудовищната си непоследователност проклинат и злословят срещу жените, а в същото време като маймуни подражават на жестовете им, на външния им вид, на всичките им очарователни начини да изразяват възторг или разочарование, които

са така сладки у жените и толкова гротескни у мъжките госпожици.

Но тук, измивайки си ръцете от мръсотията им, аз се връщам към моята история, към която смятам, че е уместно да добавя ужасното приключение на Луиза, в което лично взех участие, и се ангажирах да го разкажа, за оправдание на бедната Емили. То също така ще добави още един пример към хилядите в потвърждение на правилото, че щом една жена веднъж обърка живота си, безпътницата, в която може да се окаже, няма граници.

Една сутрин, значи, г-жа Коул и Емили бяха излезли и в къщата бяхме останали сами Луиза и аз (без да се брои домашната прислуга). Ние прекарвахме времето си, наблюдавайки през витрината на магазина сина на една бедна жена, която изкарваше с много труд прехраната си, като кърпеше чорапи в една съседна пристройка, как предлага цветя, наредени в малка кошничка, с което бедното момче подпомагаше издръжката си; той не беше подходящ за друг вид работа, защото бе идиот по рождение, при това така заекваше, че човек не можеше да различи дори звуците на речта му, които полуживотинското му съзнание се мъчеше да възпроизведе.

Момчетата и слугите в околността го наричаха Добрия Дик, защото горкият глупчо изпълняваше всичко, което му кажеха, и защото по природа нямаше никаква склонност към пакости; между другото, той беше съвършено добре сложен, снажен, дългокрак, висок за възрастта си, силен като бик и с правилни черти, така че общо взето човек можеше и да го хареса, ако се абстрахираше от немитото лице, сплъстената, отдавна нересана коса и дрипите по тялото му, които висяха на дипли по него, като че беше древен езически философ.

Ние често виждахме това момче и от съчувствие купувахме цветя от него, но нищо повече, но точно този ден, като го гледахме застанал с кошничката, Луиза бе обзета от внезапна прищявка, от своенравно хрумване; без да се посъветва с мен, тя го повика да дойде при нас и започна да разглежда цветята, после избра един букет за нея и един за мен, извади половин корона и го помоли да я развали, сякаш наистина очакваше, че той може да го направи; горкото момче почеса главата си и направи безпомощни знаци, които означаваха, че не разбира какво искат от него. Тогава Луиза каза:

Добре, момче, ела горе с мен, там имам дребни – и ми намигна, като ми направи знак да я последвам, което и направих, след като залостих външната врата.

Като се качихме на горния етаж, Луиза ми прошепна, че е

намислила да удовлетвори свое отдавнашно любопитство, а именно да разбере дали е общовалидно правилото, че когото природата ошети в едно отношение, надарява в друго и следователно, щом на горкия идиот са му отказани интелектуални заложби, дали не е получил за компенсация други, физически такива, като ме помоли настойчиво да ѝ помогна в това начинание. Липсата на отстъпчивост никога не е била мой недостатък, така че и в този случай не можах да се противопоставя на екстравагантната прищявка на Луиза, нещо повече, и моето любопитство се възбуди, затова не мога да се оправдая, че участвах по принуда.

Когато влязохме в спалнята на Луиза, тя продължи да отвлича вниманието му, като подбираше ту едно, ту друго цвете, а в това време аз нанесох първата атака. Той не разбира какво става, от изненада и объркване помисли може би, че ще го бия и сепнато се наведе, но аз го окуражих с поглед и го погалих по главата, после по бузите и продължих надолу, докато, с безброй палави движения, не събудих сладкото безпокойство на природата в него, възбуден и почувствал промяната в себе си, той се засмя невинно, очите му светнаха, а бузите му поруменяха. Нещо като животинско удоволствие се четеше в погледа му, но изумен от необичайната ситуация, той не знаеше накъде да гледа и какво да прави. Кротък и пасивен, той стоеше с полуотворена уста и се смееше детински глуповато, готов да се остави в ръцете ни, неспособен да окаже съпротива. Кошничката падна от ръцете му и Луиза я остави настрана.

Аз вече бях открила колко нежна е кожата на бедрата му, особено в сравнение с грубите му, замърсени дрехи, както зъбите на негрите изглеждат още по-бели на фона на черните им лица; и наистина се оказа, че както си беше глупав и безмислен, тялото му криеше същински съкровища: стегната, заоблена плът, преливаща от соковете на младостта и яки, добре оформени крайници. Пръстите ми достигнаха и до най-чувствителната му част, която, за разлика от него, не се засрами, като я докоснах, а се наду и порасна гордо, донасяйки радостната вест, че нещата са достатъчно узрели и само чакат да се освободят от ограниченията на дрехите. След като отвързах колана му и свалих дрипавите останки от някогашна риза, които не покриваха и наполовина тялото му, пред очите ми се разкри цялата незасенчена хубост на идиота, и на преден план – изправен и гол, о, какъв само! Неговият беше с такъв огромен размер, че колкото и подготвени да бяхме за всичко, това надмина очакванията ни и изуми дори мен, която не бях свикнала да се занимавам с дреболии. Мощната му глава, по цвят и форма, бе почти като овче сърце, а върху

ствола под нея можеше да се играе на зарчета, дължината му също бе ненормална, после торбичките – широки и тежки, стегнати и набраздени от плитки бразди – направо пълнеха окоото и даваха последното убедително доказателство, че неслучайно е ошетен откъм мозък, защото бе получил в замяна наследство с огромен размер – величествен израз на отличителност, от която е дошла вулгарната поговорка: „Жезълът на глупака – пръв приятел на дамата“. И напълно заслужено, защото най-общо казано, и в любовта, както и на война, най-мощното оръжие е най-добро. Накратко, природата бе вложила всичко в онези му части, а за ума му просто нищо не бе останало.

Аз бях напълно доволна, че съм задоволила любопитството си и, въпреки че изкушението беше голямо, няхах намерение да се занимавам повече, затова пък Луиза продължаваше да го гледа с алчни очи; е, добре, няхах нищо против да я оставя да действа, както ѝ подсказва желанието, но ѝ дадох да разбере, че смятам да остана и да наблюдавам играта, любопитна този път да видя как ще се справи горкият глупчо с любовната операция.

Луиза беше като старателна пчела, която не пропуска да обере нектара от рядко цвете, макар и пораснало на купчина тор, и с готовност прие моя отказ. Желанията ѝ не търпяха отлагане, а и аз я окуражавах и скоро тя пое риска да опита любовните наслади с идиота, който вече бе здраво възпламенен за целта вследствие на нашите дразнения, с които го бяхме довели дотам, че струните на инструмента му, настроени на най-висока тоналност, можеха всеки момент да се скъсат и той да се пръсне от щастието и кръвта, които го изпълваха.

Луиза хвана здравата дръжка, която така съблазнително ѝ се самопредлагаше и, както я държеше, поведе кроткия младеж към леглото, а той с радост я последва, подтикван от инстинктивните природни сили и остена на неясното желание.

Те се спряха до леглото и тя зае любимата си поза – силно наведена напред, с гръб към него, като не изпускате каквото бе хванала, след което с една ръка надигна фустите си, докато откри бедрата и задните си части и се разкрачи, при което розовоустото ѝ съкровище разцъфтя отворено пред очите му толкова ясно, че и идиот не би го пропуснал. Нямахме как да сбърка, защото Луиза нетърпеливо насочи върха на тежкобойното оръдие и го пое с хищен апетит, но при това действие така се разтегли, че извика с глас – явно не ѝ беше лесно. Но беше късно, бурята се разрази и тя трябваше да я понесе, защото сега мъжът-оръдие, развълнуван от чувственото наслаждение, усети мъжкото си превъзходство

и предимство ведно с меда на неземното удоволствие, което го подлуди, радостта му се замени с неконтролируем бяс, от който чак аз се разтреперах. В този момент той надмина себе си, лицето му – преди лишено от смисленост и изразителност, сега придоби такъв страшен израз на важност заради действието, което извършваше, че аз изпитах нещо като уважение към него, виждайки промяната, която настъпи в личността му: от очите му хвърчаха искри, а лицето му бе напрегнато и зачервено от видимото усилие, което природният инстинкт му налагаше. Той блъскаше и разкъсваше пред себе си, див и безумен като подгонен звяр и ореше дълбоко браздата, безчувствен към оплакванията на Луиза, нищо не може да възпре, нищо не можеше да озапти ураган като този, веднъж мушна главата си, сякаш сляп гняв го направляваше напред и все напред – да пронизва, да раздира, да преодолява без милост всякакви препятствия по пътя си. Раненото, разцепено момиче пищеше, дърпаше се и се бореше, зовеше за помощ и се мъчеше да се провере под младия дивак или да го отхвърли, но уви, напразно – по-скоро зимна виелица би стихнала, отколкото неговата жестока атака. И наистина, всичките й движения бяха така безредни, че вместо да я освободят, още повече затягаха хватката около нея, и тя се мятеше безпомощно, стисната от яките му ръце, сякаш вързана за клада и осъдена на смърт. А той, отдаден докрай на инстинкта, с животинско изражение, преминаващо на моменти в свирепост, целуваше и хапеше врата и гърба й и тези хищнически любовни захапки оставиха отпечатъци, които Луиза носи дни наред след това.

Бедната Луиза все пак се справяше по-добре, отколкото можеше да се очаква, и макар да страдаше и то жестоко, върна на добрата стара кауза, тя страдаше с наслаждение и извличаше удоволствие дори от болката. И скоро, след един последен зверски напън, дивакът-оръдие, движещ се като ужасен свредел до най-дълбоките й недра, спря малко преди да я пробие цялата – оставяйки я без дъх, без страх и без желание, и сега, „нагостена с най-вкусния залък“ (Шекспир), Луиза вече лежеше доволна, сита и пресита, с разтеглени до скъсване части, а инструментът на нейното препълване преобръщаше вътрешностите й, докато удоволствието я овладя напълно и така я погълна, че влизайки най-сетне в синхрон с бесния орач и вземайки активно участие в бунта на дивия му екстаз, тя самата сякаш загуби ума си и се превърна в тяло без мозък, съществуващо само за тялото, живееше само чрез тялото, загубена в дебрите на любовната омая, изписана по лицето й: потрепващи клепачи, яркочервени устни и бузи – всички знаци на крайна екзалтация. Накратко, сега тя бе просто машина за наслада, владееща движенията си не повече от самия

идиот, който я бе поробил, карайки я да усеща буреносната му страст като нежност; слабините им се тресяха от мощта на конфликта им, докаато финалният изблик на удоволствие – запенен и бушуващ, изригна перления дъжд, след който ураганът следваше да затихне. В същия миг от очите на идиота потекоха обилни сълзи от наслаждение, а от гърлото му се изтръгна див екстатичен вик; към него се присъедини и гласът на Луиза с вик като на загиващ: „А-а-а!“, заедно с познатите симптоми: замаян поглед, делириум и конвулсивни тръпки. Тя продължи да лежи, потопена в наслада, останала без дъх и вибрираща като струна, която е била дръпната твърде силно – сетивата ѝ така бяха пресилени, че не можеше да се съвземе.

Що се отнася до идиота, чието невероятно оръдие успешно проведе атаката, сега неговото изражение отново бе станало глупаво или поскоро траги-комично, защото в него имаше тъжно-жалостиво неразбиране, добавено към естествената му тъпота и той стоеше, провисил етикета на мъжествеността си, който дори отпуснат и успокоен, стигаше до средата на бедрата му – ужасен и в падението си инструмент, а обезсърченият му поглед се местеше ту към внезапно сразения му борец, ту към Луиза, сякаш очакваше да му върне нещо, което преди малко му е дала. Но скоро жизнеността му се възвърна, разнасяйки мъглата на слабост и отпадналост, които законът на удоволствието предизвиква у всеки, и отново кошничката с цветя се превърна в главна негова грижа и тревога. Аз я потърсих и му я донесох, докато Луиза оправяше роклята си, а след това тя го зарадва може би повече от преди малко, като изкупи всичките букети, което беше най-подходящото решение в случая, тъй като ако му дадеше подарък, майка му би се усъмнила и някой можеше да проследи произхода и мотивите за такъв подарък.

Не знам дали е имало друга любовна среща между Луиза и него, но да си призная, не вярвам. Тя задоволи прищявката си и насити до втръсване желанието си от един път, който слава богу нямаше други последици, освен дето младежът изразяваше несдържана радост, щом я видеше на улицата, но паметта му бе толкова слаба, че скоро забрави случилото се в полза на следващата жена, изкушена от плъзналите слухове за невероятните му способности.

ДЕСЕТА ЧАСТ

Самата Луиза не остана при г-жа Коул дълго след тази случка (за

която, впрочем, не посмяхме да ѝ се похвалим от страх, че няма да я одобри), защото срещна един млад мъж, който се влюби в нея и замина с него в чужбина, като събра набързо дрехите си още на другия ден, след като предупреди г-жа Коул, че напуска, и, доколкото знам, до последно запази пълна дискретност относно миналото си; оттогава нямам вест от нея.

Но три дена след нейното заминаване двама много красиви джентълмени – специални любимци на г-жа Коул, ползващи безплатно услугите ѝ, поискаха съгласието ѝ двете с Емили да участваме в забавление в една малка, чудесно обзаведена къща, принадлежаща на единия от тях, разположена на брега на Темза, откъм Съри.

Всичко беше уредено, денят беше хубав, летен, малко прекалено горещ, и след обяда потеглихме, така че стигнахме до мястото на срещата около четири следобед, където бяхме въведени от нашите кавалери в спретната къща, тип павилион, и седнахме да прием чай в отлично настрояние, създадено от прекрасното време и духовитото остроумие и галантност на кавалерите ни.

След чая се разходихме в градината и моят кавалер, който беше собственик на къщата и беше замислил забавлението да не бъде на сухо, предложи с искреност, на която близостта с г-жа Коул му даваше право, тъй като времето е изключително горещо, да се изкъпем заедно под просторния навес-палатка, построена специално за целта над едно поточе, приток на реката, към което водеше странична порта на двора и където можем да бъдем спокойни, че никой няма да наруши уединението ни.

Емили, която никога не отказваше и аз, която обичах водата и нямах нищо против да се изкъпя заедно с моя кавалер, който направи предложението, без да споменава другите съпътстващи го удоволствия – те, естествено, се подразбираха, дадохме съгласието си, следвайки съветите на г-жа Коул да показваме винаги добро разположение на духа и изискани маниери. След което, без да губим повече време, се върнахме в павилиона, една от вратите на който се отваряше към малка палатка, която ставаше по-широка нататък и осигуряваше приятна защита срещу слънцето и освен това беше идеално място за уединение. Страничните завеси бяха от мрежест плат, набран на широки дипли и волани и накичен с цветя, така че всичко предразполагаше към веселби и забавления.

Навесът минаваше и над поточето, в което бяха поставени удобни пейки, дали за да си оставим там дрехите, или ... или ..., накратко, за всякакъв род почивка. Имаше и малка масичка, отрупана с бонбони,

желирани плодове и други вкусотии, както и бутилки вино и ободряващи напитки за в случай на разтреперване от хладната вода или премаляване по някоя друга причина; може да се каже, че моят кавалер имаше вкус на римски император (дори да не одобрявате сравнението) и беше подсигурил всичко необходимо за разкошно, луксозно забавление.

Щом огледахме съблезнителното кътче и се уверихме в пълната сигурност, започнахме да се подготвяме – събличаме всъщност е по-точната дума – младите джентълмени първи се освободиха от всякакви дрехи, като си помагаха един на друг, докато останаха голи, разкривайки тайните на телата си, които обикновено са добре прикрити от облеклото; гледката беше напълно в тяхна полза. Ръцете ни, разбира се, механично се протегнаха към най-интересните им части, отначало скрити в туфите отдолу, но скоро, благодарение на нашите занимания, както и на разсъбличането ни, което направихме между другото, лесно можете да се досетите каква промяна настъпи в тях.

Моят кавалер се бе съблякъл по долна риза, и като се наведе, усмихнат ми каза да надникна под откряналата се пазва, където нещото се издигаше или спадаше според движенията, които извършваше собственикът му, но скоро беше накарано да застане мирно за почест, защото кавалерът ми се съблече гол-голеничък като Купидон и гордо ми показа, че е в пълна готовност да го приложи към мен незабавно; но макар че красивата му форма бе достатъчна да ме запали, а и аз бях както природата ме е създала, приятният въздух и близкото поточе ме накараха да отложя някои неща за по-късно и аз предложих първо да се изкъпем, намеквайки, че малко отлагане само би увеличило удоволствието след това. Тогава се хванахме за ръце и тръгнахме напред към водата, давайки на приятелите си пример за целомъдрие, към което те бяха започнали да показват признаци на пренебрежение, и влязохме в поточето до шия, където хладината на водата донесе на сетивата ми свежест и облекчение от зноя на сезона и предизвика внезапна радост и живост в мен, а разбира се и още по-голяма охота за сладострастни наслаждения.

Докато ние палувахме като деца във водата, пръскахме се и се закачахме, Емили и нейния партньор се занимаха с нещо подобно на брега. Моят кавалер измисляше какви ли не номера: потапяше се, хващаше ме за крака под водата, аз пицях и се смеех и гледах да не му остана дължина. Накратко, отдадохме се на невинни забавления; постепенно ръцете му ставаха по-дръзки и зашариха по всяка част на тялото ми – шията, гърдите, корема, бедрата и така нататък – всичко скъпо на въображението под претекст, че ги мие и търка; сега стояхме натопени до кръста;

поради прозрачността на водата разликата в пола ни ясно се виждаше и той се опита с пръсти да проникне там, където водата не успяваше, в същото време ме накара да опипам инструмента му, който беше така напрегнато настроен, че не търпеше никакво бавене, затова той ме обгърна с ръце през врата и се опита да си пробие път, въпреки че заобикалящата вода беше стегнала входа и наистина успя дотолкова, че усетих приятното разпъване на долните ми устни от навлизащия с труд инструмент; независимо, че не харесвах този неудобен начин за наслада, не го прекъснах, за да правим компания на Емили и нейния кавалер, който, станал нетърпелив от закачки и игри, беше я завел на една от пейките и ѝ преподаваше урок за разликата между шега и истина.

Там, сложил я на коленете си, той плъзгаше ръка по снежнобялата ѝ кожа, която сега още по-силно блестеше, поръсена с росни капчици, на допир като полирана слонова кост, особено върху кълбата с рубинени зрънца, които са така любими на мъжките пръсти, а с другата си ръка сладострастно изследваше тайните на природата с цел да отвори път за инструмента си, застанал прав между бедрата му в демонстрация на желание за незабавна атака, която нежната Емили, в игриво настроение, нарочно отлагаше, преструвайки се, че се плаши и не иска удоволствието, по което въздиша той, но играеше толкова сладко, че го докара до десетократно по-силно желание, очите ѝ, премрежени от разнежена леност, изразяваха едновременно присмехулен отказ и силно желание, и сладостта ѝ бе още по-пикантна от провокиращата ѝ срамежливост, умението ѝ да го насърчава и все пак държи на разстояние бе така привлекателно, че не можеше да ѝ устои, целуваше я жарко и несдържано, а тя се съпротивляваше и от боричкането и на двамата несъмнено ставаше още по-приятно.

Така Емили, която беше кралица на любовното изкуство по природа, без да го е изучавала специално, си играеше с кавалера – ту поддаваше, ту се отдръпваше и пак така, и пак; а цялата тази игрива борба, опитите ѝ уж да се освободи от прегръдките му, глезеното ѝ цупене – всичко това имаше една мъдра цел: да увеличи броя на докосванията помежду им и да засили напрежението от очакването; тя разбира се съвсем нямаше намерение да го отблъсне и той знаеше това; докато протичаше играта им на противници, той все по здраво я обхващаше в ръцете си, както лоза увива с пипалцата си кола, до който е засадена, така че в крайна сметка ефектът беше същият, както когато Луиза се бореше да се откопчи от идиота, само дето сега мотивите бяха различни.

Междувременно те се потопиха във водата, от която кожата им

поруменяха – и двамата еднакво бели и с такива гладки тела, че като си преплетяха крайниците, трудно можеше да се разбере кой на кого е, освен по мускулите на по-силния пол.

След малко, обаче, шампионът зае любимото си място вътре в нея, двамата представляваха любовен възел и сега вече – сбогом, сладки преструвки, сбогом, нарочни игри! Тя заряза всякакви изкуства и наистина, кое изкуство няма да отстъпи, когато природата, съюзена с нападателя, навлезе в най-съкровенията територия и завземе самата столица – победа, изнесена от един горд воин-завоевател, който пробива триумфално вражеската защита и побива знамето на победата? Но само за да се превърне в завоюван на свой ред, защото с разгорещаването на битката, тя скоро го принуди да плати скъпия природен налог, при получаването на който като дуелист, принудил противника си да падне на колене, същевременно сам той с нанесена му смъртоносна рана, Емили не можа да се порадва на своята победа ни най-малко, тъй като засегната от същия удар, тя силно извика със затворени очи и изпъна конвулсивно нозе, отпусвайки здравата хватка и давайки ясни признаци, че всичко си е така, както трябва да бъде.

Тогава аз, която развълнувана стоях във водата и наблюдавах горещите действия, се наведох нежно към моя кавалер с намерение да го попитам какво мисли и как му се струва, но той, нетърпелив да даде отговора си с дела, вместо с думи или погледи, ме хвана за ръка и докато газехме през плиткото, ми посочи жезъла на любовта така непоколебимо вдигнат, че нямаше повече накъде и ме подтикна да побързаме с утоляването на взаимните си желания; би било жестоко да оставя младежа да се пръсне от напрежение, когато средството бе очевидно под ръка.

Така че и ние се настанихме на една пейка, Емили и партньорът ѝ пък се преместиха близо до масичката и вдигнаха тост за успеха на нашия воаяж (нейният кавалер май че беше морски офицер), като последният отбеляза, че вече сме добре натоварени и вятърът е попътен, разбира се, без да чакаме втора покана, ние потеглихме към страната на любовта и разтоварихме в старото пристанище, но тъй като обстоятелствата не са кой знае колко различни, ще ви спестя описанието им.

Същевременно, позволете ми да представя тук извиненията си, които отдавна Ви дължа, за това, че често използвам метафори и символи; както знаете, този стил е типичен за поезията, където всеки полет на въображението се украсява с прекрасни сравнения, но кажете ми, не е ли най-истинска поезия естественият полет на нашите тела и трябва ли, от уважение към обществени обичаи, описанието му да бъде забранено?

Продължавам историята си; както можете да се досетите, след доста повторения на едно и също (между впрочем, ако другаде повторенията са досадни, в любовта те са приятни), което деликатно разнообразявахме по един или друг начин, денят се изниза в радостни забавления, докато накрая, късно вечерта, кавалерите ни се погрижиха да ни върнат живи и здрави на г-жа Коул с щедри благодарности за компанията ни.

Това беше последното приключение на Емили, докато водеше този начин на живот, защото седмица по-късно, по една тривиална случайност, заможните ѝ родители попаднаха на дирите ѝ; съдбата ги бе наказала със загуба на любимия си син поради прекалено задоволяване на апетита му и сега, лишени от обекта на огромната си привързаност, се бяха сетили, че имат и друго дете, несправедливо лишено от техните ласки. Те така се зарадваха, като я откриха, че не се поинтересуваха с какво точно се е занимавала досега, лековерно приемайки обясненията на г-жа Коул, които тя им даде с много почтен и сериозен тон, прибраха дъщеря си и после дори изпратиха щедър подарък на г-жа Коул от провинцията.

Но не така лесно бе за нас да се примирим със загубата на Емили за нашето малко общество, защото, освен че бе много красива, тя имаше прекрасен характер, достоен ако не за дълбоко уважение, то поне за дълбока любов, което всъщност не е толкова лоша компенсация. Слабостите ѝ се дължаха на добрата ѝ природа и на безразсъдната лекота, с която се доверяваше на първите си впечатления; тя считаше, че едва ли не е задължена на всеки, който си направи труда да ѝ обърне малко внимание (нещо, което съвсем не е типично за красавиците по принцип) и много лесно се оставяше да бъде водена, дори командвана – последното подсказваше, че от нея може да стане чудесна съпруга, скромна и защо пък не – добродетелна; все пак порокът не беше неин личен избор, нито съдба, а просто случайност, стечение на обстоятелствата. Тези предположения се оказаха верни: скоро след завръщането ѝ у дома, ѝ намерили подходяща партия – сина на техни съседи от същия обществен ранг, един разумен и порядъчен младеж, който я взел за вдовица на моряк, загинал някъде из моретата (тя наистина беше имала подобен кавалер, чието име можеше да използва свободно) и Емили се отдаде на семейните си задължения с вяност и постоянство, сякаш винаги бе водила само най-добродетелен живот.

След като и Луиза, и Емили напуснаха, г-жа Коул остана само с мен, като кокошка с едно пиленце, но макар да я умолявах да потърси нови членове за групата, влошаващото ѝ се здраве и най-вече

измъчващата я подагра, която не се поддаваше на никакво лечение, я на- караха да мисли за прекратяване на бизнеса и оттегляне за скромен жи- вот в провинцията, където ѝ обещах да я придружа, веднага щом пожи- вея още малко в столицата и събера още средства, за да бъде напълно самостоятелна, защото от г-жа Коул бях разбрала, че независимостта и свободата са най-важни за една жена.

Така се очертаваше да загубя вярната си съветница, на която дъл- жах толкова много. Защото освен че никога не ограбваше с нечестност клиентите си, а се грижеше всякак да задоволи вкусовете им, и освен че никога не тормозеше ученичките си, тя се беше превърнала и в нещо ка- то втора майка за мене. Тя всъщност бе истински противник на прелъс- тването на невинни момичета и винаги бе гледала да ангажира само не- щастни млади жени, които вече са загубили девствеността си, подбирай- ки такива, които ѝ допадаха на външен вид, разбира се, за тях полагаше грижи и ги защитаваше, пазейки ги от опасностите на градския живот и от мизерията по начин, който вече описах. След като уреди сметките си, тя се отправи на път, като се сбогува най-нежно с мен и ми даде ценни инструкции, препоръчвайки ми много да внимавам, досущ като майка. Накратко, домъчня ми толкова много, че ми идеше веднага да тръгна с нея, но съдбата бе отредила друго за мен.

Заради раздялата ми с г-жа Коул, бях наела ново жилище – много удобна къща в Мерибоун, лесна за обзавеждане и поддържане, тъй като бе малка. Там, с останалите ми след сделката осемстотин паунда, плод на добрите съвети на г-жа Коул, без да смятам дрехите и бижутата, се настаних да живея, както си мислех тогава, за дълго време в търпеливо очакване на късмета си.

Заживях на новото място, като се представях за млада благороднич- ка, чийто съпруг е заминал на мореплаване, и така си осигурих спокоен начин на живот и разумна свобода, за да преследвам необезпокоявана целите си – удоволствие и богатство – които обаче ни най-малко не се разминаваха с правилата за почтеност и дискретност: поведение, в което не може да не забележите истинската ученичка на г-жа Коул.

Едва се бях установила, обаче, когато една сутрин на излизане, дос- та рано, защото обичах ранната сутрешна свежест на извънградската природа, придружавана само от личната си камериерка, която бях наела отскоро, както си вървахме безгрижно сред дърветата, чухме силна каш- лица; обърнахме главите си в посока към звука и различихме фигурата на добре облечен възрастен господин, който, атакуван от внезапен прис- тъп на сериозна кашлица, бе така омаломощен, че бе седнал на дънера

на едно дърво, където изглеждаше сякаш се задушаваше, тъй като лицето му бе станало тъмно-мораво на цвят. Първоначалният ми страх се замени с жалост и аз се притекох на помощ, използвайки способ, какъвто знаех, че се прилага в подобни случаи, а именно, разхлабих вратовръзката му и го потупах по гърба и дали в резултат на моите усилия, или от само себе си, не знам, но пристъпът от кашлица веднага спря, старият джентълмен възвърна речта и силите си и ми благодари, че съм спасила живота му. По този начин съвсем естествено започнахме разговор, той ми каза къде живее – доста далече от моето жилище, и че е излязъл, също като мен, с намерението да се разходи рано сутринта.

Той беше, както по-късно научих, в течение на познанството след този малък инцидент, стар ерген, но толкова запазен и със свежа кожа, че не можеше да му се дадат повече от четиридесет и пет години, понеже не беше пресилвал природата си и не бе позволявал на желанията си да вземат връх над разума му.

Що се отнася до произхода и състоянието му, родителите, честни, но неуспели занаятчии, доколкото разбрах, го оставили сирак на грижите на епархията, така че завършил благотворително училище, след което с почтеност и трудолюбие успял да се изучи за счетоводител в кантората на някакъв търговец, оттам го изпратили в Кадиш, Испания, и благодарение на способностите и дейността си, придобил истинско състояние, с което се завърнал в родината, но тук не открил жив нито един близък роднина. Решил да се оттегли на спокойствие и да се радва на живота, прекарвайки дните си в приятен разкош, без да парадира с него, и живеейки, както винаги скромно, верен на себе си – непознат и незабележим.

Но ако отделям място в това писмо на удоволствието да си спомня подробности от запознанството ми с този забележителен за мен приятел, то е, за да свържа чрез него историята си, както хоросан скрепя мазилка, и да избегна изненадата Ви, че млада жена като мен може да счита за голям късмет срещата с кавалер на шестдесет.

Ще бъда откровена и ще Ви обясня как се разви познанството ни, положително невинно в началото, но по-късно преминало в не съвсем платонично увлечение, както би следвало да се очаква от моя начин на живот и най-вече, от онзи принцип на електричеството, който рядко не успява да предизвика пожар, щом половете се срещнат. Ще Ви кажа само, че тъй като възрастта не бе потиснала влечението му към нашия пол, нито го бе лишила от възможността да доставя наслаждение, защото при него недостигът на младост се компенсирал от големия му

опит, приятните му маниери и особено от чудесното му умение да докосва сърцето и разума ми, което, признавам, ме ласкаеше. Той ми казваше, че притежавам немалко качества, които заслужават уважение, окуражаваше ме да усъвършенствам говора и обноските си, които оттогава се подобриха до сегашното прилично ниво на изисканост; той пръв ми обърна внимание на факта, че насладите на ума са по-висши от тези на тялото, но че от друга страна двете не си противоречат и са напълно съвместими, защото сладостта и разнообразието на едните служи да подсили и възвиши другите – нещо, което само сетивата или само умът поотделно не могат да постигнат.

Самият той се определяше като рационалист-сенсуалист и бе достатъчно мъдър да не се срамува от човешките удоволствия; той наистина ме обичаше, обичаше ме с достойнство и по начин, еднакво различен и от ревнивото мърморене, иначе така неприятно характеризиращо напредналата възраст, и от вдетиненото оглупяване, което е чест спътник на подобни връзки, и което той осмиваше, като го сравняваше със стар козел, опитващ се да имитира скокливостта на младо яре.

Накратко, всичко, което не можеше да се върне на неговата възраст, бе поправено от наличието на много други предимства, така че, поне пред мен, той даде доказателство за това как, при добро желание, като се правят известни отстъпки и с полагаемото се внимание (нека тези от неговата възраст не забравят, че няма как да не им струва повече усилия това, което младите в естествената пролет на живота си получават с лекота) насладата идва при всяка възраст, също както плодовете извън сезона изискват повече усилия и време, за да се доставят.

С този джентълмен, който скоро след първата ни среща ме прибра в дома си, живях осем месеца, през което време с кротост и съгласие заслужих доверието и любовта му, както и с поведение, лишено от всякакви преструвки, основано само на искреното ми уважение към него; той се привърза толкова силно към мен, че след като първоначално ме подигури с щедра парична сума, продължи да изпитва все по-нежни чувства към мен и накрая, написвайки автентично завещание, ме направи негово единствена наследница, след което не живя и два месеца, отнесен от жестока настинка, която хвана, докато неразумно стоя на отворен прозорец, разтревожен от съобщения за пожар през няколко улици от дома ни и остана доста време така, разгърден и изложен на фаталното влияние на влажния нощен въздух.

След като изпълних задълженията по починалия си благодетел, отдавайки му непресторена скръбна почит, която времето промени в

нежен, благодарен спомен за него, който винаги ще пазя, аз се почувствах поуспокоена от перспективите, които се откриваха пред мен, ако не за щастие, то поне за богатство и независимост.

Бях в разцвета на младостта си (още няхах деветнадесет), а вече притежавах състояние, за което не бях и мечтала, но неочакваното ми издигане съвсем не завъртя главата ми: моят благодетел ме бе подготвил добре, на неговите съвети дължах сега умението си да управлявам огромната си собственост, той беше забелязал икономичността ми, на която още г-жа Коул ме бе учила и това му послужи като подтик да ми предаде уроци по стопанисване на имот.

Но уви, колко лесно радостта ми от голямото задоволство, че притежавам състояние и имот, се замени с отровна мъка. Това бе огромната и справедлива мъка, извираща от спомените за единствения истински обичан, но сега отсъстващ от живота ми мъж – Чарлз.

Бях се отказала напълно от всякакви надежди да го видя, отникъде не бях чувала нищичко за него след раздялата ни, която не беше по негова вина, защото той бил писал няколко писма, но те се загубили, и все пак не можех да го забравя. От всичките ми приключения нито едно не бе оставило върху сърцето и една стотна от отпечатъка на силната любов-страст, която изпитвах към него.

Щом се видях собственичка на неочакваното богатство, усетих поосезаемо от всякога колко скъп ми е Чарлз; разкошът не можеше да ме ощастливи, докато той не го споделеше с мен. Най-неотложна грижа, следователно, бе да се опитам да го открия, и след дълги издирвания успях да науча, че баща му е починал и че Чарлз е достигнал до местоназначението си в Южните морета, където, намирайки имението, за което бил изпратен, смалено и обедняло до незначително, поради загубата на два кораба на вуйчо му, натоварени със стока, тръгнал да се връща с остатъка и може, в най-добрия случай, след няколко месеца да пристигне в Англия, от която по време на разследването ми, бе отсъствал вече повече от две години. Цяла вечност за любовта!

Не можете да си представите с каква радост прегърнах надеждата да видя отново насладата на сърцето си. Но тъй като трябваше да чакам месеци наред, реших, за да се отвлека от мисли и да приспя нетърпеливостта си, да предприема едно пътуване до Ланкашир с екипаж подхождащ на положението ми, с единствената цел да посетя родното си място, от което пазех скъпи спомени, и естествено да се покажа там с целия си блясък, особено след като Естер Дейвис бе разпространила слухове, че съм била изпратена на плантацията¹, понеже явно не бе успяла да

измисли никакво оправдание за това, че ме бе оставила безсърдечно в страноприемницата. Имах и друго намерение: да потърся роднините си, макар че не знаех да имам никакви, освен може би много далечни, и да ги подпомогна в ролята си на благодетелка. Между другото, понеже имението на г-жа Коул се намираше по пътя ми, смятах да посетя и нея.

Взех със себе си за компания само една дискретна почтена жена от моята прислуга и едва бяхме влезли в една страноприемница на около двадесет мили от Лондон, където щяхме да вечеряме и да прекараме нощта, когато се разрази такава силна дъждовна буря, че останахме благодарни, заедно сме намерили подслон, преди да започне.

Бурята продължаваше вече от около половин час, когато аз се сетих, че трябва да дам едни нареждания на кочияша и изпратих да го повикат, и понеже ми хрумна, че калните му обувки ще изцапат чистата стая, в която бях настанена, слязох по стъпалата до трапезарията, където беше той; докато разговарях с него, със страничното си зрение забелязах двама конника, мокри до кости, явно принудени от бурята да потърсят подслон, единият тъкмо питаше дали могат да получат чисти дрехи, докато техните изсъхнат. Но, о, небеса! Кой може да изрази какво почувствах при звука на гласа му, как бях пронизана в сърцето и как подскочих, сякаш от болка! Обърнах погледа си в посока към лицето, от което идваше този глас, и информацията бе потвърдена, въпреки дългото отсъствие и различното облекло, сега и безформено от дъжда – облекло на конник: права яка, шапка с периферия, провиснала от влагата ... но кое би могло да убегне на внезапно разтревожените сетива, водени от любовта? Възторгът, който ме обхвана, бе чужд на всякакви разсъждения и преструвки; в същия миг, с бързината на изстрелян куршум под влияние на разбушувалите се в мен емоции, аз се хвърлих в прегръдките му, викайки, обгърнала врата му с две ръце:

Живот мой! ... Душа моя! ... Чарлз, любими! – след което, безсилна да кажа нещо повече, припаднах от прекалената радост и изненада.

Съвземайки се от припадък, открих, че се намирам в ръцете на моя чаровник, бяхме в салона, заобиколени от тълпа, събрана от събитието около нас, но веднага, по сигнал на дискретната собственичка, която помисли, че съм намерила съпруга си, хората се разпръснаха и ни оставиха на екстаза на срещата ни, радостта от която многократно надмина всичките скърби, които бях преживяла след жестоката ни раздяла.

1. По онова време престъпниците са били изпращани да работят на плантацията в Нювия свят. (б. пр.)

Първото нещо, което съзряха очите ми при отварянето си, беше върховният им идол, моята единствена мечта Чарлз, застанал на едно коляно, обхванал ме и загледан нежно в мен. Като видя, че съм дошла на себе си, той се опита да говори и да ме накара да му отвърна, за да чуе отново гласа ми и още веднъж да се увери, че това съм аз, но силата и внезапността на изненадата така бяха изумили и него, че беше като задавен и не можеше да проговори; само заекна и произнесе няколко откъслечни фрази с несигурен, трепетлив глас, който ушите ми жадно попиха, сглобиха ги и стигнаха до смисъла им: „След толкова време ... така жестоко ... липсваше ми ... моя скъпа Фани! ... Може ли ...? ... Може ли това да си ти?“, задушавайки ме веднага с целувки, които едновременно затвориха устата ми, канеща се да отговори, и дообъркаха сладкия хаос на чувствата ми, от който бяха погълнати сетивата ми. Сред блъскащите се в главата ми мисли, една от друга по-блажени, се открояваше обаче едно жестоко съмнение, което отравяше почти цялото ми неземно щастие, това бе по-скоро страх, че всичко е прекалено хубаво, за да бъде истинско. Разтреперах се от ужас, че сигурно сънувам и след малко ще се събудя съвсем сама. Уплашена, че не ще мога да се наситя на радостта си, че тя ще изчезне, прогонена от реалността, аз се притиснах до него, склочих ръцете си около врата му, сякаш да го задържа да не избяга пак, и нежно му заговорих:

Къде беше? ... Как можа ... да ме оставиш така? ... Кажй, че още си мой ... че още ме обичаш! ... Така ... така ... – при което го целувах така, сякаш исках да слепя устните си завинаги с неговите. – Прощавам ти ... прости и ти тежката ми съдба в името на любовта ни!

Всички тези възклицания се откъсваха от мен хаотично, но точно те, както знаете, минават за истинско красноречие в любовта, и съответно предизвикаха у него гореща отзивчивост, за каквато копнееше сърцето ми. Мина известно време, през което въпросите, отговорите и милувките се редуваха, прекръсваха едни други, или смесваха в сладко безумие, докато сърцата ни се прегръщаха през погледите на очите ни, една любов, несломена от времето и разстоянието, се възвръщаше с пълната си сила и нямаше дъх, движение или жест, които пълно да я изразят. Ръцете ни, здраво стиснати, сякаш повтаряха най-страстните прегръдки, и разгаряха жаравата на сърцето.

Погълната изцяло от неизразимата наслада, бях забравила да се погрижа за сладкия й причинител, който беше подгизнал до кости и имаше опасност да хване настинка; за щастие собственичката, впечатлена от екипажа ми (за който между другото Чарлз не знаеше още нищо),

показа необходимото уважение към мен и моя любим, като донесе чифт бельо и дрехи, които аз, поуспокоена от присъствието на трети човек в стаята, го накарах да облече с нежна загриженост и безпокойство за здравето му.

Собственичката ни остави отново насаме и той се зае да се преоблече, при което, макар че прояви цялата скромност, подобаваща на първите мигове от нашата нова среща, аз все пак не можах да сдържа погледа си, привлечена от замайващите открития на голото му тяло, което се показва, докато сменяше бельото си – свежо и жизнено, събуждащо нежна радост в мен и ненавременни желания да се отдам безразсъдно на обекта на желанията ми.

Скоро той беше облечен в тези временни дрехи, които нито му ставаха, нито подобаваха на страстта, която изпитвах към него, и все пак, благодарение на магическите прелести, с които любовта дарява всичко, до което се докосне, на мене ми се струваше, че изглежда изключително добре, а и каква дреха ли би могла да скрие фигура като неговата? Сега, като го разгледах по-отблизо, забелязах, че през времето на отсъствието му в него са настъпили някои промени.

Чертите на лицето му бяха все още приятни, бузите му все още бяха румени, но сега цветовете на розите бяха по-разцъфтели от преди, пътуванията бяха оставили отпечатък, брадата му, някога нежен мъх, бе станала гъста – истинска мъжка брада, която много му отиваше, придавайки му едновременно мъжественост и благородство; все още нищо не се бе загубило от гладката заобленост на плътта му, която, малко понаедряла, галеше погледа и мамеше пръстите да я докоснат, раменете му бяха станали по-широки, цялото му тяло по-яко, но все още гъвкаво и младо. Накратко, сега, на двадесет и две годишна възраст фигурата му бе по-зряла, по-едра и по-красива, отколкото бе в крехка младост.

От безредната му реч, често прекъсвана по най-приятен и за двама ни начин, научих, че пътува за Лондон в не много приповдигнато настроение, тъй като скоро е претърпял корабкрушение близо до бреговете на Ирландия, откъдето непосредствено преди това потеглил и така загубил и малкото, което носел от Южните морета; с помощта на другари-моряци и капитана, успял с много усилия да се придвижи дотук, научавайки пътьом за смъртта на баща си; ясно му било, че ще трябва да започне всичко отначало и перспективата, увери ме най-искрено той, свивала сърцето му, още повече сега, като си помислел, че, колкото и да желае, не може да ме направи щастлива. Аз още не му бях казала за богатството си, запазвайки хубавата изненада за по-късно при по-

спокойни обстоятелства. От облеклото ми не можеше да се досети, защото то бе семпло и почтено, не само защото бях в траур, но защото такъв бе изисканият ми стил. Той разбира се нямаше търпение също да научи за миналото и настоящето ми, но аз отклонявах въпросите му, като му казвах, че ще разбере всичко, като му дойде времето.

Чарлз, завърнал се в копнеещите ми ръце – нежен, верен и в добро здраве, това беше истинска благословия за мен, но Чарлз нещастен! ...О, Чарлз без средства за живот, разорен, притежаващ само личните си качества – да го измъчвам, като крия от него благоприятните обстоятелства на моя живот, бе непоносимо за мен.

Междувременно, моята придружителка се бе погрижила за другаря на Чарлз, капитана на кораба, и понеже стана време за вечеря, аз се запознах с него и го поздравих вежливо, като верен приятел на моя любим в тежки времена. Вечеряхме четиримата в добро настроение сред шегички, поздравления и приятно безредие, както можете да си представите. Всичките тези вълнения бяха свили стомаха ми, така че почти не ядох, но се нагостих до насита с гледката на моя любим през цялото време. Що се отнася до него, изморен от неволи и дълъг път, той яде лакомо като пътешественик, но очите му ме гледаха нежно като любовник.

След като раздигнаха масата и дойде време за почивка, Чарлз и аз, в качеството си на съпруг и съпруга, бяхме заведени без всякакви излишни церемонии в един хубав апартамент и там, разбира се, ни очакваше леглото – най-доброто в странноприемницата, както ни казаха.

И сега, Почтеност, моля те да ми простиш, защото още веднъж ще наруша законите ти и няма да дръпна завесите, а ще ги оставя широко разтворени, за да те принеса за последен път в жертва на интимността без задръжки, с която се ангажирах да разкажа за удивителните обстоятелства на бурния си живот.

Щом значи останахме сами в спалнята, гледката на леглото събуди спомена за първите ни радости и първата ми мисъл бе незабавно да го споделя с милия притежател на девичето ми сърце; бях така развълнувана, че в момента, когато се излегнах, без малко да припадна от обзелото ме щастие. Чарлз видя колко съм смутена и разчувствана и, забравил собствените си притеснения, се зае да ме успокоява.

Но сега истинската страст отново бе преодоляла моментното ми смущение, разкривайки всички типични симптоми – сладка чувственост, нежна свенливост, непоносим до болка любовен копнеж, съчетан с въздържаност и почтеност – чувствах се подчинена на неговата душа, несравнимо по-скъпа за мен от свободата на сърцето ми, на което сама

си бях господарка от дълго, твърде дълго време, докато преживявах приключенията с кавалерите си, спомените за които ме накараха да въздъхна от добродетелно объркване и съжаление. Не, аз съвсем не бях истинска девственица в брачно легло, но бузите ми пламенееха като на съвършено невинна девойка от чувството за вина, и наистина, любовта ми към Чарлз бе така силна и вярна, че жестоко усещах как не го заслужавам.

Докато се колебаех и тревожех от смутилите ме спомени, Чарлз с нежно нетърпение се зае да ме съблича, и сега си спомням неговите радостни възклицания, които ме ласкаеха и галеха, както пръстите му галеха гърдите ми, освободени от корсета, които задъхано се надигаха от неравномерните, възбудени пулсации на сърцето ми, и го радвах с добрата си форма и непокътната плътност.

Чарлз ме положи в леглото и след секунди, докато се съблече, и той беше под завивките до мен, ръцете му ме обгърнаха, устните му ми дадоха и получиха неизразимо сладка целувка-поздрав за щастливата среща, и толкова сърдечна бе тя, сякаш сърцата ни се бяха качили до устните ни и се докосваха чрез целувката, никой друг не можеше да предизвика такова блаженство в мен, единствено Чарлз бе в състояние да съживи тайната на вълнението, което представлява самия живот, най-висшата есенция на удоволствието.

Междувременно запалихме две свещи на масичката до нас и пънахме още дърва в камината, така че сега весели отблясъци играеха по леглото и лицата ни; приятната топлина винаги допринася за доброто предразположение; на мен сега ми стигаше и само видът на моя идол, струваше ми се, че не искам нищо друго на света и бях готова да умра начаса за него.

Но взаимното любуване ни доведе до необходимост да преминем към действия и Чарлз, след кратка игра, надигна фустите ми и свали долната си риза, излагайки съкровището на мъжките си гърди близо до пазвата ми, и двете биещи неспокойно от най-нежни предчувствия, усещането от топлото му голо тяло, допиращо се о моето, отне и последните мисли от главата ми и предостави пълна свобода на душата ми да възприема и най-тънките нюанси на удоволствието, които изпитвах безкрайно по-силно не просто поради близостта ми с другия пол, а защото бях с определена, най-желана личност, съзнанието за което разтупкваше лудо сърцето ми, отдадено завинаги на Чарлз; никога никаква част от него не бе принадлежала на друг, въпреки че бях жертвала тялото си от природна необходимост, отстъпчивост или интерес. Но, о,

какво ставаше с мен сега, когато силите на наслаждението бушуваха над мен и в мен, когато разгорялата се страст не позволяваше преструвки; усещайки тогава твърдия жезъл, обрал трофеите на девствеността ми, да натиска върху едно от бедрата ми, аз, обзета от истинска любовна свенливост, стоях нерешително като същинска девица, застинала сякаш в най-странен транс.

Вярвам, че и преди съм споменавала, какво е усещането от навлизането на тази част от мъжкото тяло в мястото, предназначено да я приеме; в самата природа на този акт има нещо неподражаемо патетично. Нищо не може да бъде по-скъпо от този допир, няма по-приятно усещане от това. Помислете си само, както любовта мисли, какво всеобемашо сетивата ни изживяване е това, особено в централното средоточие на наслаждението, когато след дълго лишение, то почувства възпламеняващия натиск на скиптъра, който ни командва, но още по-скъп е той, когато принадлежи на любимия, наречен единствен измежду целия свят. Сега, в момента на най-мощна твърдост, той ме подчиняваше с активността си, с нещо така приятно, че не знам какви думи да използвам, за да го опиша. Съзнанието, че принадлежа напълно на моя безкрайно любим младеж така ме вълнуваше и така силно отекваше в душата ми, че някъде из дълбоко извираше непоносимо нежно привличане, това не беше просто блаженството от любовните тласъци, а отдаване, посвещение на любимия в точката на приемане. Тук, концентрирани като слънчеви лъчи под лупа, горяха, пареха и бушуваха страсти, отприщени от любовта; накратко, желанията ни бяха достигнали такава висока и напрегната степен, че аз не бях на себе си, дишах на пресекулки и ми се струваше, че чак ми прилошава от наслада. Главата ми бе празна, само чувствата и сетивата ме командваха, отново бях с любимия – някъде далеч в океана от блаженство плуваше моят малък плавателен съд, твърде тесен да задържи ценния товар, аз лежах отнесена, погълната, загубена в морето на удоволствието, умираща от непоносимо щастие.

В следващия миг Чарлз ме извади за кратко от екстатичната отнесеност, като се оплака нежно, сред порой от целувки, от позата ми, която не бе най-благоприятна за желанията му, при което аз осъзнах, че той е нетърпелив да получи достъп, и неговото настояване ме накара да се разкая, че толкова дълго съм позволила любимия да остане отвън, но колко е сладко да поправиш такава грешка! Бедрата ми, сега послушни на зова на природата и любовта, с радост се разтвориха и с готовност се подчиниха да осигурят мек вход към любовния проход. Виждам, усещам кадифения връх! ... Той навлиза в мен мощно и нежно ... О, перото

ми пада от екстаза, така ясно представящ се пред вътрешния ми взор! Не мога да го опиша, тази задача е над възможностите ми, нямам сила, нито въображение, трябва ми божествено вдъхновение, за да обрисувам пламъците на най-сладкото и най-благородното от всички наслаждения, момента, когато триумфално си пробива път, докато стигне до края и изпрати чрез искрите в очите си любовен огън върху мен, който лумва във всяка моя вена и пора – невероятно блаженство!

Сега вече съм пронизана от любовната стрела до перото в самия ъ край, устните, помнещи най-първото докосване на този инструмент, го обхващат като в прегръдка на благодарност и жадно се впиват в него, и всяка фибра бърза да се притисне в него и бърза да получи от неговата компресивна енергия своя дял от блажения допир.

За миг спираме, за да оставим сетивата си да се насладят на най-вишето удоволствие от съзерцанието в този най-интимен момент на сливане, след което естественото нетърпение отново ни прищпорва към действия. Неговите тласъци стават все по-мощни и моето тяло отговаря с извивки и повдигания, наслаждението става все по-силно, докато гласовете ни, сладострастно смесвайки се, дават израз на докосванията ни ... о, какво докосване ... превъзходно ... точно така! ... А сега! Сега аз го чувствам в сърцето си! Любовта се разлива и превзема царското място в пира на удоволствието. Любов! Солта на земята! И наистина, без нея, удоволствието, колкото и да е голямо, си остава вулгарно, дори когато го изпитва крал, защото несъмнено само любовта е способна да го облагороди, изтънчи и възвиси.

И така, щастливи до дъното на сърцата си, щастливи в сетивата си и в чувствата си, нямаме сили, нито разум да формулираме идея за по-голямо удоволствие, от това, чиито плодове берем в момента.

Чарлз, целият разтреперан от конвулсии на екстатично удоволствие, с най-нежни огънове в очите, ме уверява в съвършеното съгласуване на радостта, изпълнила ме така дълбоко, докоснала ме така витално, отнела и дала ми толкова много в едно, струва ми се, че двамата сме едно цяло – слели душа и сърце, така че той съм аз и аз съм той.

Но цялото удоволствие, както и животът, трае твърде кратко и ни напомня, че сме смъртни, защото сега сладката агония дава признаци за настъпването си и скоро следва последният тласък на моя любим, с който той изстрелва с най-прочувствена страст и екстаз успокояващата балсамена течност, която отприщва соковете на радост и от моя страна, уталожва сластолюбивия ни плам и удавя за малко удоволствието ни. Но само за да се появи отново, още по-ненаситно! Защото Чарлз, верен

на природните закони, изригвайки с един въздъх, замира в неизбежен транс, но отново възстановява духа си и скоро е готов да ми даде доказателства за неуморимата пъргавина на инструмента си, поради любовта, а може би и дългото въздържание той е така настроен за наслади, че сякаш ще експлодира всеки миг, не след дълго отново се запознавам с твърдия си приятел. Възобновявайки с нова сила действията, без да променяме положението си, изиграваме същото представление със същото наслаждение и хармония, нашият плам, като любовта ни, не знае спад, нито умора, и щом идва следващият прилив, любимият ме потапя отново в млечната течност, щедро изливаща се от препълнените му овални резервоари, а аз, с конвулсивна хватка, я задържам, с което още повече увеличавам удоволствието му, а той ме люлее в ритъма на движенията си с инстинктивна нежност и привързаност, която може да се сравни само с майчината, и както майката кърми детето си и се радва на движенията на бузките и устничките му, а млякото ѝ потича по-обилно, колкото по-силно суче то, така и в любовния акт колкото по-силно стискам инструмента на удоволствие, толкова по-голяма наслада изпитва той и по-обилно лее млечната течност.

Неговата енергия нямаше край, двойното разтоварване ни най-малко не изтри желанията му, дори не ги успокои; на тази възраст желанията са сила. Тогава той се устреми за трети път към смайващия триумф, пак без да излиза от уютното убежище; но със загриженост, естествена за истинската любов, аз го помолих да не се пренапряга и съответно да даде почивка и на двамата ни, което и постигнах най-накрая, но не преди да завърши започнатото.

Остагъка от нощта прекарахме в неуморима страст и отпразнуване на щастливата ни среща, на сутринта станахме доста късно, но бяхме весели и бодри, макар че се бяхме лишили от почивка; любовните удоволствия за хората са като победата за армията – опияняващи, освежаващи, съживяващи.

Пътуването ми из провинцията отпадна, дадохме нареждане главите на конете да се обърнат към Лондон, веднага след закуска напуснахме страноприемницата и потеглихме, разбира се, не преди да се разплащаме щедро със собственичката за голямото щастие, което изпитах там.

Чарлз и аз сега бяхме в каретата, капитанът и моята придружителка ни следваха във файтон, нает специално за тях, за да си осигурим удобството на уединението.

Тук, на пътя, след като безредието на чувствата ми се поуспокои, аз разказах на Чарлз за живота си през времето на раздялата ни,

изслушвайки разказа ми за събитията, в които ме бе въвлякла нуждата, той ми изрази съчувствие и ни най-малко не бе шокиран, защото, като знаеше как ме е оставил, беше напълно подготвен да научи истината.

Но когато отворих дума за материалното си състояние, и с искреност, която бе естествена в отношенията ни, го помолих да приеме помощта ми, може да Ви се стори, че не съм обективна поради страстта си, но той наистина постъпи много деликатно; ще се задоволя само да Ви кажа, че след като категорично отхвърли идеята за щедро, безусловно дарение, което дълго го умолявах да приеме, докато накрая, подчинявайки се на заповедите му (защото аз упорствах, докато той не наложи правото си на суверенен авторитет, което любовта му бе дала над мен), аз се съгласих да се откажа от молбите и протестите си, с които нищо не можах да постигна, освен че той ги прие като уронване на достойнството му и се опитах да подходя другояче, колкото и несправедливо да бе за мен, а именно, да го накарам да помисли дали всъщност унижение за него не е бартерната сделка: чест срещу порок, не е ли причина богатството ми той да желае да се ожени за бивша проститутка и да направи своя жена онази, която считаше за прекалено голяма чест дори това, че е негова държанка?

Този апел за любов преодоля всички възражения на Чарлз и той бе напълно спечелен от силата на чувствата ми към него, които четеше в искрено разтвореното ми сърце; любовта ми ме задължаваше да приема ръката му, чрез който брак сега имам щастието, покрай другите благословии, да дам законен семеен произход на тези прекрасни деца, които сте виждали заедно с най-щастливата от всички женени двойки.

Така след много приключения, стигнах благополучно до тихото пристанище при гръдта на добродетелта и се отдадох на почтени занимания; и сега, поглеждайки назад към порока, в който бях затънала, и сравнявайки го с безкрайно по-висшите радости на невинността, не мога да не изпитам жал към онези, които, потопени в отвратителна похотливост, са изгубили вкус към деликатните прелести на ДОБРОДЕТЕЛТА, на която УДОВОЛСТВИЕТО е най-голям приятел, а ПОРОКЪТ – най-голям враг. Умереността прави хората господари над тези удоволствия, прекаляването ги поробва, първото носи здраве, енергия, радост и всички други желани добрини на живота, второто – болести, оглупяване, безплодие, самопогнуса и всякакви други нещастия на човешката природа.

Вие навярно се смеете в края на тази поучителна история, но тя е истинска, резултат от личен опит, може би смятате, че нямам право да

говоря за морал, че съм маскирана почитателка на порока, скрита зад воали, безочливо откраднати от светилището на добродетелта, също като някой на маскен бал, решил да се маскира просто като направи от обувките си чехли, или пък като писател, опитващ се да се бори с коварна клевета, като я включва в края на молитвата си за краля. Но, независимо, че се лаская да мисля, че имате по-справедливо отношение към моя разум и искреност, разрешете ми да Ви изтъкна, че подобно предположение е дори по-оскърбително за добродетелта, отколкото за мен самата, тъй като съгласно искреността и добрата природа, то се основава само на фалшивия страх, че удоволствията на добродетелта не могат да издържат сравнение с тези на порока, но забележете само, с ръка на сърцето, колко лъжливи, колко долнопробни, колко по-нисши са радостите на порока, поставени редом с тези, които разрешава добродетелта, чиито забавления са като най-вкусен и питателен сос, докато тези на порока са като харпии, които носят зарази и помрачават празника. Пътеките към порока понякога са поръсени с рози, но те са бодливи и пълни с вредни гъсеници; тези на добродетелта са поръсени с най-нежни рози и то такива, които никога не вехнат.

Ако сте безпристрастна към мен, тогава ще признаете, че съм съвършено последователна в постъпките си и не кадя напразно тамян пред добродетелта. Ако съм обрисувала порока в най-весели цветове, то е било само за да направя по-ценно жертвоприношението му пред олтара на добродетелта.

Вие познавате г-н С. О., известни са Ви имението му, богатството му и трезвия му разум, в такъв случай как ще Ви се стори, ако Ви кажа, че разтревожен за морала на сина си и с цел да формира у него вкус към добродетелта, както и рационално отвращение от порока, той влезе в ролята си на негов церемониал-майстор и го преведе, хванал го за ръка, през най-забележителните публични домове в града, където се погрижи да бъде запознат с всички сцени на разврат, докато се погнуси? Експериментът, ще кажете възмутено, е опасен. Вярно, опасен е, особено за глупците; но заслужават ли глупците да мислим толкова за тях?

Надявам се да се видим скоро, а дотогава останете откровена и ми вярвайте,

ГОСПОЖО

Ваша, и т.н., и т.н.

ПОСЛЕСЛОВ

„Този, който иска да унищожи свободата на една нация, трябва да започне от заглушаване на свободното слово“

Бенджамин Франклин

През цялата човешка история най-различни хора с най-различни разбираня по най-различни причини са се опитвали – и все още се опитват – да забранят всичко, което е в разрез с техните убеждения. Дълг е черният списък на забранявани книги.

По едно или друго време, на едно или друго място, са били цензурирани, горени или забранявани: „Лузистрат“ на Аристофан, „Декамерон“ на Бокачо, „Кентърбърийски разкази“ на Джефри Чосър, „Мол Фландърс“ на Даниел Дефо, „Опит върху човешкия разум“ на Джон Лок. (забранена за преподаване в Оксфорд през 1701 г.; френското преводно издание е записано в „Индекса“ – списъка на забранените от католическата църква книги), „1001 нощи“, „Изповедите“ на Жан-Жак Русо, Библията и Корана са били иззети от библиотеките в бившия СССР и вносът им – забранен, от 1926 до 1956 г., „Любовникът на лейди Чатърли“ на Д. Х. Лоурънс (обект на многобройни съдебни процеси в САЩ и Великобритания чак до 60-те години на 20-ти век), „Лолита“ на Владимир Набоков (забранена като неприлична във Франция, 1956–59, Аржентина, 1959, и Нова Зеландия, 1960), „Одисей“ на Джеймс Джойс (горена в САЩ, 1918, Ирландия, 1922, Канада, 1922, и Англия, 1923), „Том Сойер“ и „Хъкълбери Фин“ на Марк Твен (за изразяване расистки идеи), „За мишките и хората“ на Джон Стайнбек (за неприличен език, расизъм и насилие), „Спасителят в ръжта“ на Селинджър, „Да убиеш присмехульник“ на Харпър Ли, „Прекрасен нов свят“ на Олдъс Хъксли, „Повелителят на мухите“ на Уилям Голдинг, „Сатанински строфи“ на Салман Рушди, „Куджо“ и „Мъртва зона“ на Стивън Кинг, „Секс“ на Мадона и много други.

Класически пример за забранявано произведение е романът „Фани Хил или мемоарите на една лека жена“, който става широко достъпен за читателската публика едва през 20-ти век, макар че е написан още през 18-ти. Разбира се, цензурата, както винаги в такива случаи, вместо да постигне целите си, само допринася за нарастване на популярността му, дължаща се преди всичко на темата, която се разглежда в него –

човешката сексуалност. Обаче „Фани Хил“ в никакъв случай не е просто един еротичен роман.

Романът е издържан в епистоларната традиция, характерна за времето на автора, под формата на две дълги писма от главната героиня до неизвестна доверена „госпожа“. В тези писма пред читателя постепенно се разкрива живота на една елитна лондонска проститутка. Езикът, с който Клилънд говори чрез героинята си, е красноречив, елегантен и точен. обстоятелствата от живота на Фани са обрисувани в хронологичен ред, действието се развива увлекателно и логично, сцените се разкриват една след друга – реалистични и изчерпателни. Въпреки пълната откровеност, авторът е успял да избегне вулгарното звучене. Нещо повече, немалко пасажии от книгата притежават силата на поетично внушение с тяхната нежност, въодушевление и покоряваща изповедност. Романът е майсторска картина, представяща с възхищение красотата на човешкото тяло в най-малки подробности, страстна защита на взаимната всеотдайна любов, апотеоз на сексуалните отношения, основани на любов, доверие и преданост. Показателно е, че завършва с открита възхвала на добродетелта и на „любимия, наречен единствен измежду целия свят“.

Освен с наситения си, образен стил, „Фани Хил“ се откроява сред еротичната литература и с други достойнства. Някак неназрапливо, между историите за сексуалните прекеждия на героинята, Клилънд успява да изложи възгледите си върху живота, любовта и социалното неравенство – изненадващо прогресивни и незагубили актуалност до днес. Интерес представлява и тънката иронична нишка, преминаваща през повествованието, умело вплетена в самия стил, насочена както към недъзите на обществото, така и към литературните предшественици на Клилънд и техните дидактични произведения, като например епистоларния роман „Памела“ на Самюел Ричардсън, където главната героиня – слугиня, се омъжва за господаря благодарение на това, че старателно пази добродетелността си, или романа на Даниел Дефо „Мол Фландърс“, където героинята се омъжва по сметка няколко пъти, докато е млада и свежа, а по-късно започва да краде от бедност, но в крайна сметка намира спокойствие и сигурност на старини като „почтена“ собственичка на плантация в Новия свят.

И така, порнографски роман ли е „традиционно считаният за първи английски порнографски роман“? Доколкото изобразява откровени сексуални сцени – отговорът е да, но начинът, по който го прави – високо художествено, многопластово и с хуманно послание към читателя – го отделя от порнографията с пропаст, каквато зее между картина на голо

тяло от стар майстор и драсканица върху стена в някои от онези места, чието предназначение е безкрайно далеч от това на изложбена зала. Несъмнено „Фани Хил или мемоарите на една лека жена“ заслужено заема достойно място в пантеона на английската литература.

Р. С. (по материали от Интернет)

КРАЙ

© 2002 Рени Стоянова, превод от английски

John Cleland
Fanny Hill or, Memoirs of a Woman of Pleasure, 1749

Източник: <http://softisbg.com> (през <http://bezmonitor.com> – качен на 15 септември 2003)

John Cleland
Fanny Hill or, Memoirs of a Woman of Pleasure
(<http://eserver.org/fiction/fanny-hill>)

Translated from English by R. Stoyanova (rennie at softhome dot net)

На корицата: „Амур развързва пояса на Венера“ от Джошуа Рейнолдс, 18-ти век
(оригиналът се съхранява в Ермитажа, Санкт Петербург)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2849>]